

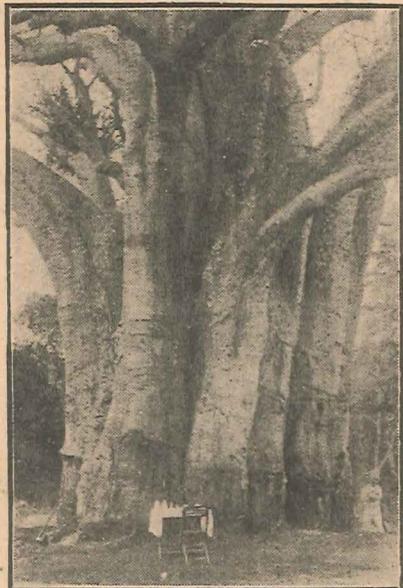
ALLERS FAMILIE-JOURNAL

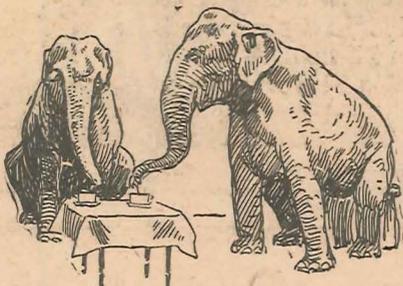
Hvordan man presser blomster og hvad man kan anvende dem til

er der fortalt om andetsteds i bladet. Kunsten at presse og tørke markens og havens blomster er ikke vanskelig og den kræver et faatal av redskaper, nogen stykker papir, et par bordstykker og et strykejern. Det er omtrent det hele. Og allikevel kan der komme de vakreste resultater ut av det langt vakrere end man i almindelighet tænker. Lagt mellem to stykker glas, der stilles som jaloust i et vindu er de pressede blomster istand til paa en overraskende og virkelighetstro maate at illudere som et litet stykke grøn veikant, som midt i vinterens hjerte gjenkalder mindet om sommerens blomsterflor. Og ønsker man en dekorativ blomsterskjerm rækker de pressede blomster ogsaa her en hjælpende haand. Kort sagt: der er et rikt felt for den som med smak og forstaaelse vil sysle med sommerens og høstens pressede og tørkede flora. Og endnu er dettid til at gjøre et forsøk. Sommeren er ikke forbi endnu og vi har høstens brogede blomsterflok ivente.

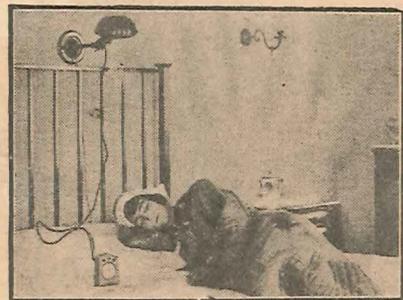
KURIOSITETER

Saa mægtig et omfang kan jordens tykkeste træ opnaa. Det er et apebrødtræ eller baobabtræ. Det hører hjemme i Afrika og kan ikke bare naa et stammecomfang som ingen andre træer, men tillike en uhyre høj alder, man sier tusener av aar. Derimot blir dette merkelige træ aldrig særlig høit, sjelden over ca. 20 meter. Frugtene er store, indtil 1/2 meter lange kapsler, hvis kjøt er spiselig men ikke særlig velsmakende, da det er temmelig tørt. Bladene rives likesom pepperrot og brukes som krydderi og anvendes som sveltestillende middel. Basten anvendes til haand og til papir, og træets ved, som er temmelig bløt, forarbejdes til kanoer. Alt ialt er dette eiendommelige træ altsaa til megen nytte. Om stammens omfang faar man en forestilling ved at sammenligne med manden nedenunder tilhøire og med bordet foran træet.

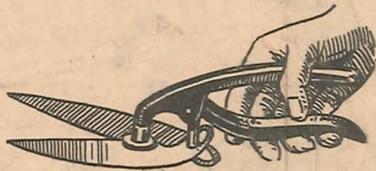

Jim og Jum ved morgenkaffen. Elefanten er ikke bare et av de klokkeste dyr som findes — den er ogsaa et av de lærvilligste. Derom er der vidnesbyrd nok, baade fra elefantenes hjemland, For- og Bakindien (her tænkes kun paa den indiske elefant, dens afrikanske slektning er meget mere vild og uregjerlig og vanskelig at tømme), men ogsaa fra sirkusforestillinger, menagerier og zoologiske haver. De fleste vil formodentlig seiv ha oplevet beviser derpaa og vil kanske endda kunne erindre at ha set et optrin som det billedet viser: et par godmodige tykhuder, som i al fredelighet sitter tilbords og nyter sin morgenkaffe.

Den elektriske lampe som vækkerur. Det er en kjendt sak at naar man først har vænnet sig til den bestemte lyd, som ens vækkerurs alarmsignal har, er det ikke altid man vaakner naar uret vækker. Man har søkt at raade bot herpaa ved tid efter anden at veksle med alarmsignalet, saa lyden forandres og derved atter blir lagt merke til. Men nu har man indrettet elektriske lys-

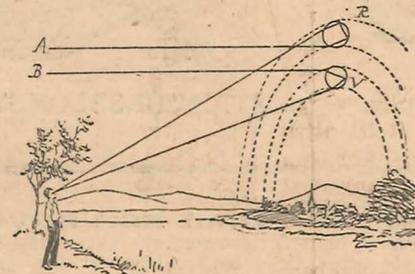
vækkerur, som ertes sigende ikke skal kunne forfeile sin hensigt. Fra et ur utløses paa det tidspunkt, man har indstillet uret til at vække, en elektrisk strøm, som tænder en over sengen anbragt elektrisk lampe. Og straks ligger værelset og den sovende badet i et hav av lys, som selv den ivrigste sysover skal ha ondt for at slumre videre i.

Paa denne saks bevæger bladene sig vandret naar haandtakene gaar op og ned. Ellers pleier som bekjendt sakseblader og haandtak at bevæge sig i samme plan. Fordelen ved saksen med den dobbelte bevægelse er den, at man ikke her behøver at holde haanden i den trættende sidestilling, naar man f. eks. skal klippe smaa græsplæner eller græskanter. Og det er netop til slikt arbejde, denne saks er særlig konstruert. Den lodrette bevægelse omsættes til vandret ved hjælp av et stempel, som trykkes ned gjennom utskjæringer i den bakerste del av sakseflaten, hvorved den skjærende del av bladene presses ind over hverandre, naar haandtakene trykkes sammen, mens en fjær atter fjerner dem fra hverandre, naar trykket paa haandtakene ophører.

Kongen og potetene. Poteten, som nu er et næsten uundværlig næringsmiddel for millioner av mennesker, hadde til at begynde med ganske overordentlig vanskelig for at falde i europæernes smak. Allerede midt i 1500-aarene kom potetesplanten med spanierne til Europa, men først i 1700-aarene fik dyrkingen nogen betydning. Under Ludvig den XVI slog kornhøsten i Frankrike fuldstændig fejl. Regjeringen anbefalte da folk at spise poteter, men forgyæves. Saa fandt kongen paa en list. Han lot store mængder med poteter lagre under aapen himmel paa de kongelige marker ved Versailles. Plakafer med strenge forbud mot at ta av disse poteter blev opstaaet, og soldater blev postert som vakter. Men disse hadde ordre til at lukke øinene, hvis nogen skulde ta av potetene. Først studsét folk. Saa var der en særlig modig, som vovet at ta nogen, koke og spise dem. Han syntes de f grunden smakte godt, hentet fler og la dem i jorden. Flere fulgte hans eksempel, og snart var de kongelige poteteslagrer tomte, den kongelige list var lyktes, — poteten hadde begyndt sit scierstog gennem Frankrike.

Hvordan regnbuen dannes er antydet i hosstaende skisse. Det er solstraalenes brytning i regndraapene som bevirker straalenes farvespredning, saa at det

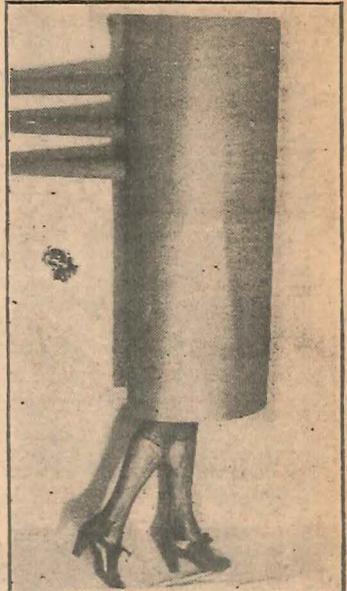
bekjendte vakre cirkelformede regnbuebaand opstaar. Følger man en enkelt solstraale (A og B), vil man se hvorledes dens gang gennem en regndraape (R og V) forløper, alt eftersom straalen rammer forskjellige punkter av regndraapens overflate. Den gaar i begge tilfælder ind gennem regndraapen, kastes tilbake fra innsiden av overflaten, gaar paany gjennom draapen og brytes igjen, idet den forlater denne. Straalene kommer derved ut i forskjellige retninger, saa at de spaltes i de farvestraaler, hvorav det hvite sollys bestaar. I regnbuen er gjerne den røde farve ytterst (R) og den violette inderst (V), jevnt glidende over i hverandre med oranje, gult, grønt, blaåt og indigo som mellemlid. Ogsaa maanen kan danne regnbue. Men maaneregnbuens farver er ikke saa kraftige som solregnbuens.

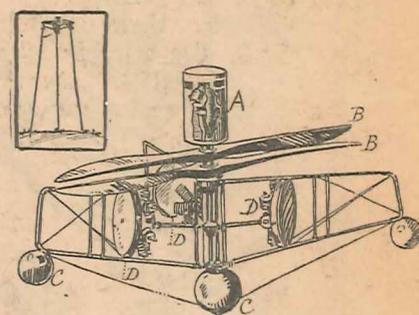
En spasertur gennem Wiesbadens kloakanlæg som forlystelse. Allerede i oldtiden hadde man vældige kloakanlæg, saaledes i Babylon, i Jerusalem, i Rom og i Roms rival Karthago over i Afrika. Av moderne kloakanlæg er det i den bekjendte badestad Wiesbaden baade et av de største og mest interessante, og en tur gennem det underjordiske Wiesbaden er noget av en oplevelse. En bekvem vindeltrap fører ned under jorden, og langs de underjordiske elver fører makelige spaserveier, kilometer efter kilometer, festlig oplyst av hundreder elektriske lamper. Som en dump lyd trænger larmen fra storstadslivet ovenfra ned i de kjølige hvælvinger, og — hvad som er det mest merkverdige — ingen ubehagelig lugt møter en hernde, og man har derfor absolut ikke fornemmelsen av at befinde sig i en storbys kloak, dertil er der allfor mange elektriske ventilatorer i virksomhet, som ved sin snurren trækker den daarlige luft ut og frisk luft ind. Og derfor kan et besøk i Wiesbadens kloaker forme sig som en ren fornøielse — saa underlig det end lyder.

Et kamelskulderblad som skoletavle. Det er en kjendt sak at menneskene i urtiden ofte benyttet flate ben og knogler som et slags skrivepapir, idet de ridset billeder og tegn derpaa. For saavidt er det ikke noget nyt ved ideen at benytte et kamelskulderblad til at skrive paa. Det interessante er at den beskrevne kamelknokkel som er gjengit her har været brukt som almindelig skoletavle av en liten negerpike eller negergut i Østafrika. Tidligere var negrene i de egne likesaa litt som andre steder i Afrika, særlig fremragende skrivekunstnere. Nu, da de har begyndt at faa undervisning efter — tillempet — europæisk mønster, lærer de ogsaa at skrive — paa kamelknokler! Rigtige tavler og grifler og skrivebøker av papir har endnu ikke holdt sit indtog i de deler av verden, hvorfra denne kuriøse kameltavle stammer.

En moderne form for tyrkisk bad er ovenstaaende, som er kommet i bruk blandt Amerikas damer. Man er der av den mening at intet bidrar mer til legemets forskjønnelse end et tyrkisk bad. Og man lider da gjerne indesperings kvaler og en tropisk hetes tortur ved at krype ind i et apparat som dette: en stor metalkapsel som faar tilførsel av opvarmet luft gjennom de tre rør som sees paa billedet.

Helicopteren som observationsmaskine. En helikopter er som bekjendt en flyvemaskin der skruer sig op i luften ved hjelp av propeller, som bevæger sig i vandret plan, mens flyvemaskinens skruer ellers er stillet lodret. Ved almindelige flyvemaskiner omsættes fremdriften til opadgaende bevægelse ved hjelp av hojderør. Helicopteren gaar som sagt like op og kan derfor langt hurtigere naa op i store høider end de sedvanlige maskiner. Derfor har man i den sidste tid begyndt at benytte helikoptermaskiner til observationsbruk. Observatoren befinner sig i en kahyl som ligner en kjæmpemæssig kaffeboks (A) med vinduer, og som er anbragt øverst paa maskinen, like over de to propeller (B). Under maskinen findes kuleformede støtputer (C) til bruk ved landing, og midt i stellet sitter de tre motorer (D), hver paa 120 hestes kraft. Maskinen holdes lænket til jorden under opstigningen ved kabler som en ballon caplif (se det lille billede i hjørnet).

En litet makelig divan kan man nok kalde det apparat som sees her. Det minder mest av alt om et av middelalderens frygtede torturinstrumenter. Hundreder av spidse spiker — med spidsene op — er banket ind i det brett som her erstatter divanens ellers saa bløte hynde. Manden som sitter i sofahjørnet og læser, er ikke anbragt der for at utstaa en av disse diktet straf, som man kanske kunde tro, — han sitter der av egen fri vilje. Han hadde lov til, hvis han vilde, at sette sig et hvilketsomhelst andet sted. Men manden er fakir, en av disse merkelige indere, som ved selvugt og træning har faat sig selv saaledes ilømme, at de saa at si vilkaarlig kan opphæve enhver smertefornemmelse.

FAMILIE-JOURNAL

Nr. 34

Torsdag 25. august 1921.

45 aarg.

En blomstergartnerens privathave i Bordighera. Gartnerne i Rivierabyene, der som bekjendt forsyner det halve Europa med tidlige prydblomster, er smaa konger, hvis privat haveanlæg er af en rent ut fyrstelig pragt og skjønhed. Se f. eks. her paa billedet den deilige løvgang over basinets blinkende vande, de roseomslængede, slanke søjler som lyser i solglansen og som udsigt selve Alpernes fjeide med vin- og sydfrugtmarker over alle terrassen!

Fra nellikens hjem.

Vi nordboer har litt vanskelig for at forstaa den overdaadige ødselhet hvormed naturen har utstyrt f. eks. en landstrækning som Rivieraen, den frugtbare, smale

kyststrimmel mellem Sjøalperne og Middelhavet. Saa gavmild er den jord at alt hvad der saaes deri synes at trives — og trives i en saa vidunderlig fylde at bare faa steder paa kloden kan opvise maken dertil. — Rivieraen er i virkelig-

ker som noget nyt og overvældende at se de samme blomster dække hele marker og plukkes, høstes og sælges i saa store mængder som vore billeder gir et litet indtryk av.

Nellikmarken høstes. Middelhavslandene er nellikenes rette hjem. Bak Sjøalpenes lunende skraaninger ut mot det blaaende hav trives disse herlige blomster som i et drivhus og længe før der andre steder er et grønt blad at skue, kan Riviera-gartneren sende sine folk ut til den første nellikhøst paa de duftende, farvemættede marker.

heten en eneste, deilig have, hvor lunder av oliven og oranger, ferskener og mandler veksler med de deiligste vinter-rasser og vidt-strakte, duftende blomsterbed. Ja, disse blomsterbed, disse marker av prydblomster er det egentlig som mest fortryller os nordboer. Vi er jo bare vant til at se f. eks. nelliker staa sirlig og sparsomt paa rad i smaa, geometrisk avstukne havebed. Det er da intet under at det vir-

I et italiensk nellikpakkeri. Bloms tergartnerne i syden har forstaaet at frembringe en uendelig masse varieteter av fyldige nelliker; hvite røde, gule, stripedede, tegnede og spraglede og opholdet i gartnerens nellikpakkeri er en fryd for øiet, hvorimot duften av de krydrede blomster er saa sterk at bare folk som har vænnet sig til det kan opholde sig derinde længe av gangen.

Hvad han søkte og hvad han fandt.

Av B. M. Croker.

(Fortsat.)

Toget sneget avsted til det endelig naadde Panjeverran. Byen laa bare tyve engelske mil fra hovedstaden; men der var ingen vogn, saa Mallender maatte trave gjennom den sumpete skog og kom pludselig til det gamle posthus.

Her fik han litt mat og blev anvist et soveværelse der var spartansk utstyrt.

Mallender sa til sig selv at han maatte venne sig til denslags ting, han hadde faat fine fornemmelser og var blit forvænt av den luksus som hersket paa Hoopers Gardens, nu maatte han ta livet som det var.

Efter middagen tok han frem det brev som var blit ham levert paa hotellet i Madras og læste det ved skjæret fra lysene:

„Vi har herved fornøielsen at fremsende den forønskede opplysning. Den herre De søker, major Smith, bor i Panjeverram, hvor han eier en stor bungalow som kaldes „Nabobens hus” og hvor han lever meget tilbaketrukket. Stedet er omgitt av høie murer med en indgangsdør av træ. Major Smith's hus passes av gamle tjenestefolk som ikke lar sig bestikke, han viser sig sjelden, undertiden ikke paa flere aar, men han er i Panjeverram for øieblikket. Han mottar hverken besøk eller brever, det er som om han var død. Vi tror at han er den De søker, og vi haaber at vi har ret. Vi tilføier at det vil være det forsigtigste at bli paa stedet i nogen tid, da det vil være vanskelig at faa adgang til ham. Det kan ta baade uker og maaneder.”

Mallender blev tung om hjertet. Maaneder i denne usle bungalow som var tilflugssted for katter, flaggermus og slanger.

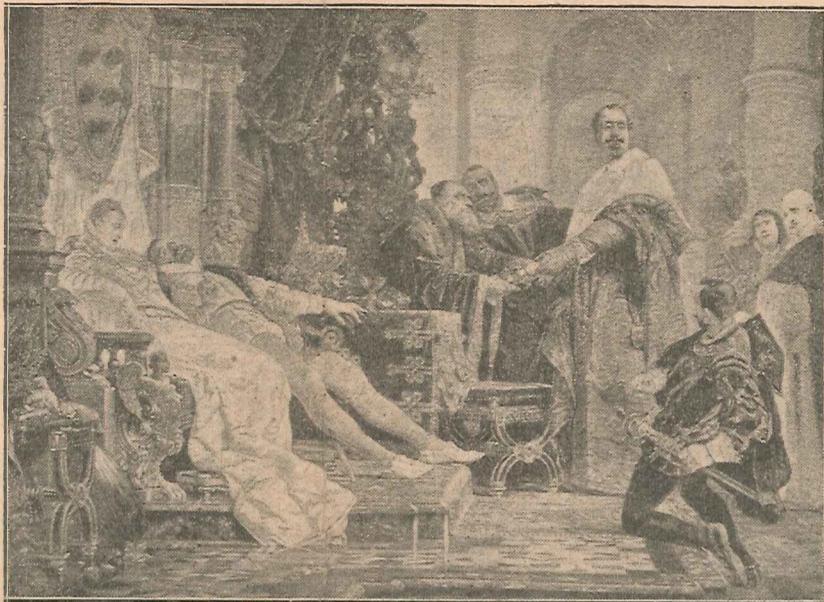
„Utholdenhet vil nok bli belønnet,” slut-

tet brevet, „hvis Deres tjenestefolk kan gjøre sig gode venner med major Smiths folk vil det være den korteste vei, men De maa føle Dem frem.”

Efter at ha læst brevet tændte Mallender sig en cigar og begyndte at gaa op og ned paa verandaen uten at tænke paa slanger, indtil Anthony som stod i døraapningen, sa advarende:

„Master ta

Miniaturesamling av kjendte malerier med historiske motiver.

Bianca Capellos og Francesco av Riminis død.

Efter maleri av H. Schram.

Renæssansens tid var ogsaa de vilde lidenskapers, snikmordenes og giftmordenes tid. Bianca Capello var en vakker, ung venetianerinde som sammen med avelsmanden Pietro Bonaventuri var flyttet til Florenz hvor byens hersker, Francesco av Rimini blev saa forelsket i hende at han egtet hende. — efter at han først hadde latt Bonaventuri snikmyrde. Under en hoffest var ogsaa kardinalen Ferdinand av Medici tilstede. Han var arving til Toscanas trone og han blev betragtet som en samvittighetsløs mand. Under festen rakte han Francesco og Bianca en skaal med vin, de drak av den og faldt et øieblik efter døde om i sine tronstoler. Man antok straks at Ferdinands av Medici hadde blandet gift i vinen, men han rensset sig tilsynelatende for anklagen ved at tomme resten av bægeret, uten at det gjorde ham nogen skade. Om han var uskyldig eller om han i forveien hadde tatt en motgift, blev aldrig opklart.

sig iagt og aldrig gaa utenfor lyset. Anden slange altid komme og se efter sin kjæreste.”

„Aa, blaas i slangene og deres kjærestes!” ropte hans herre utaalmodig. „Jeg ropte paa dig for at si at du maa sende en kuli til Madras imorgen for at hente os forraad av forskjellige ting fra Cakes & Spencer.”

„Chinna-Sawmy kan godt gaa,” svarte „Smileren” med stor overlegenhet. „Jeg kan undvære ham, for vi mangte mange ting. Her er ingenting her ingen kul, ingen fyrstikker, ingen kokosolie — ingenting av noenting — bare en gammel, tøsset mand.”

„Her maa da være en basar?”

„Ja, men bare for indfødte og halvkaster som bor i gamle bungalows og betaler ingen leie. Her aldrig komme nogen uten for at se store, store tempel og hus derover,” han pekte med en dramatisk gestus ind i det tykke mørke, „hvor en engelsk dame myrdet. Hendes herre jage hende med kniv og skjære hals over.”

„Her bor en engelsk herre, major Smith,” sa Mallender. „Jeg vil gjerne at du skal gjøre bekjendtskap med hans tjenere, for jeg vil gjerne træffe ham.”

„Aa, ja, sir, jeg forstaa,” svarte Anthony og nikket hemmelighetsfuldt. „Det jeg gjøre, jeg skaffe indpas, og saa jeg indføre Master.”

„Jeg ser at du forstaaar hvad jeg mener, ja, saa kan du godt gaa.”

Anthony forsvandt lydløst og laa snart efter og sov trygt utstrakt paa jorden mellem tjenestefolkenes kvarter og kjøkkenet.

Mallender blev alene igjen og fortsatte at vandre frem og tilbake mens lysene brændte ned. I det fjerne pep en hund og flaggermusene gjorde en dæmpet støi naar de flagret ut og ind paa verandaen.

Tidlig næste morgen efter en søvnløs nat, takket være heten, moskitoene og kattens spektakel paa loftet, drog vor eventyrer ut for at rekognoscere omegnen. Han opdaget en uhyre bred vei med græsmarker paa begge sider og beplantet med banantrær. Hist og her fandtes der bungalows hvorav nogen

var store og vakre, andre ganske smaa, nogen var straatakket, andre belagt med teglsten — mange av dem som stod imellem et vildnis av forsømte frugttrær og busker av oleander og jasmin var aldeles faldefærdige og alle som en var sørgelig minder om fortidens herlighet og rigdom. I Indien har tiden en god hjælper til sit ødelæggelsesverk i elementene. — Varme, kraftige vinde, brændende sol og heftige regnskyll i forening med hvite maur kan anrette et utrolig hærverk paa et ubebodd hus. Litt borte tilvenstre laa basaren øde og forlatt; men helt borte ved hovedveien kom Mallender til et ensomt hus, omgitt av en høi, fornem mur som næsten ga det utseende av et kloster. Indgangsporten var en tung, jernbeslaat træport med en liten sidedør.

Mallender som gik langsomt forbi, vendte saa om og gik tilbake igjen og blev staaende utenfor porten. — Derinde bodde alt-saa den mand han søkte. Naar vilde han faa se ham og naar kunde han kalde lovens haandhævere tilhjelpe? Det kunde ikke negtes at skurken hadde fundet et glimrende skjulested; her

levet han som en eneboer fjernt fra alle mennesker.

Disse solide murer hadde engang inde-sluttet en eller anden rik, „fri-sindet” Madras-kjøbmands ha-rem i de gode, gamle dage da Panjeverram var et fornemt opholdssted.

I mange dage hændte der ikke andet end at heten blev mer og mer utholdelig; den hvilte som en mare

Stille stunder.

Et litet utvalg av de mest kjendte salmer, vuggeviser og andre sanger i let harmonisering.

Italiensk melodi

Fuglen sit øie lukker —

Tekst av C. Jul.

Fug-leu sit øi-e luk-ker, sæt-ter sig trygt til ro, drøm-mer, mens stor-men suk-ker

hult om dens høi-e bo, drøm-mer mens stor-men suk-ker hult om dens høi-e bo.

Blomsten sit hode sænker
sagte mot jordens bryst
:: drømmer, mens bølgen stænker
skum mot den høie kyst ::

Verker dit øie luk det
trygt som hin fugl paa kvist;
:: tynger dit hode, duk det
sagte som blomsten hist ::

Stormen la den kun myse,
bølgen, la den kun gaal
:: drømmenes kyst, den lyse
kan de dog aldrig naa ::

over den haarde, sprukne jordbund og suget hver draape fugtighet til sig som en svamp. Den eneste luftning kom fra de aapne sletter bak stationen hvor siroccoens brøl mindet om et uhyres dødsraling. Mallender sat inde paa et litet, trangt og mørkt værelse som et hjælpeløst bytte for kjedsomheten og den grusomme hete; han var i pyjamas og tillbragte tiden med at røke og spekulere, mens han lyttet til stormen og de visne blades dans, og han var paa det rene med at seieren var langt borte.

Hans karakter var imidlertid slik at jo større vanskeligheten var som taarnet sig op foran ham, jo mere steg hans mot og viljekraft. Hver aften streifet han omkring borte ved Nabobs hus som en politimand paa vakt, men den store port var alltid fast lukket og alt var saa stille som paa en kirkegaard derinde. samtidig arbeidet Anthony ivrig paa at underminere fæstningen og gjorde gode fremskridt med hensyn til de indfødte tjenestefolk. Han utfoldet herunder en sluhet som næsten grænset til geni.

„Jeg har snakket med husmønstremesteren Francis,” bekjendtgjorde han hemmelighetsfuldt; „han stor, stor mand med rød turban og guldur. Han romersk katolik og kjende min far. Han si til mig: Hvorfor din herre komme her? og han se grætten ut. Jeg si: Panjevram meget interessent for herrer som ta fotografier for at tjene penger. — Men han ha to tjenere, sier han, og bringe europæisk forraad med og bøker fra Madras. Han ingen fattig mand!”

„Saa var du vel færdig, Smiler?”

„Nei, nei, jeg si meget hurtig: Forraad og bøker han ikke betalt. Dem gave fra godgjørende dame i Madras, reist til fjeldene, Mrs. Tallboys, og om lønnen jeg si til dig som min ven, jeg ta kun otte rupier.”

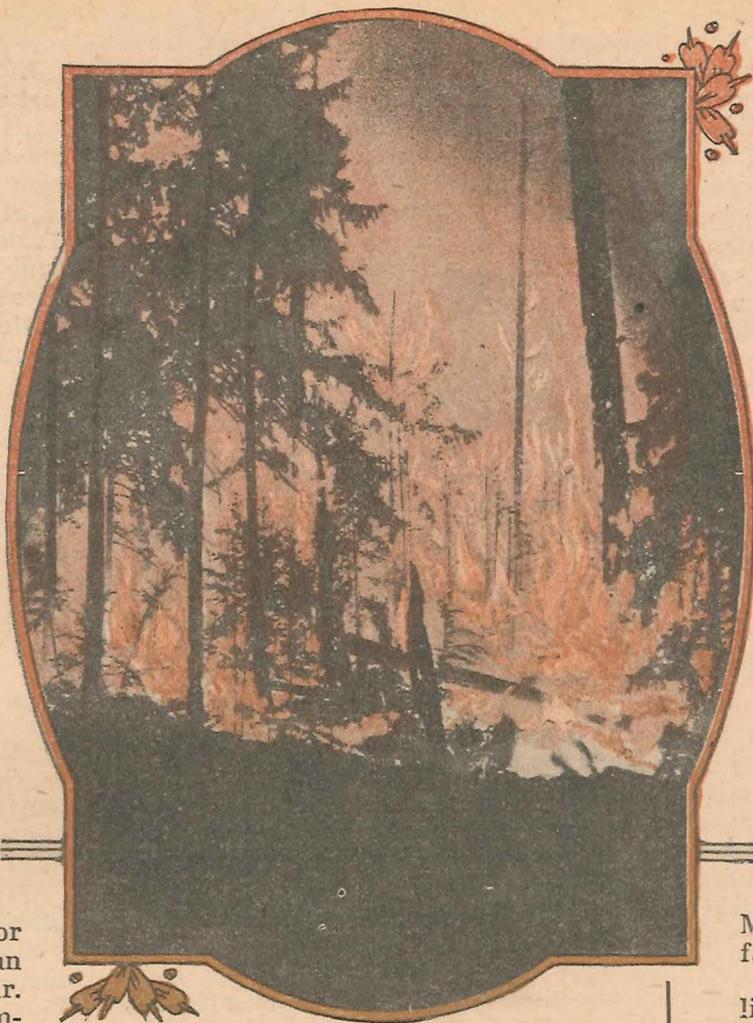
„Hvad for noget, din synder, og jeg betaler dig tredive!” utbrøt hans herre, maaløs over hans færdighet i at lyve. „Men han trodde dig vel ikke?”

„Kanske han si jeg ikke tale sandhet, men hvad gjøre jeg?” sa Smileren og trak paa skuldrene. „Hvis master vil arbeide, jeg bære kamera og vi gaa forbi bungalow fem-seks ganger om dagen, saa vil vi bli set, og Francis vil tænke: Den Anthony god, kristen gut, han aldrig fortælle løgn, og saa han tro mig.”

„Godt, Smiler, du skal bli rensset i hans øine. I eftermiddag gaar vi ut, og saa vil jeg fotografere det gamle tempel og nogen andre ting saa jeg kan bli kjendt i basaren.”

Fra den dag hadde den tykke hushovmester god anledning til at se den flittige fotograf med sin kamera gaa forbi og ta plater av byens seværdigheter. Anthony fordelte de mest vellykkede eksemplarer blandt sine bekjendte, og saa rullet sneballen videre av sig selv. Mallender blev bekjendt som „fotografen” som hadde en tjener med fire tommelfingre.

„Undskyld, sir,” sa Anthony en dag, „jeg har tænkt at vi idag gjøre en god forretning. Vi gaar sammen til Nabobs hus to timer efter middagshvilen naar alle er mætte og veltilfredse; saa banke vi haardt paa døren og be om at ta billeder. Der er barn derinde og jeg gi deres ayah det billede De tok av mig. Hun like det godt, forførdelig meget godt — og har vist familie det.”

Skogen brænder.

Uhyre brander herjer ofte de store skoger og det er et skuespil fyldt baade av gru og vild skjønnhet at se flammene fortære tusener av maal skog. Knakkende falder de taarnhoie stammer som knækkede fyrstikker om i baalet, hvorfra en ny sky av gnister farer tilveirs, skrikende flyer flokker av fugler ut av røken og gnistene for at finde ly andesteds, sanseløse av skræk kommer dyrene springende paa sin flugt for ilden — og menneskene staar magtesløse overfor denne ødelæggelse, mens de ser ind i det uhyre baal. Vidt om, undertiden hundreder av kilometer borte, sees brandskjæret og ofte kan branden vare i uker. Tilbake staar bare de svedne, halvveltede stammer over en askegraa og sort jord, fra hvilken brandlugten siver ut. Vort billede her er fra en slik skogbrand i Amerika, hvor fotografiet blev optat ved selve lyset fra den brændende skog.

Mallender syntes dette program hørtes lovende og skred til utførelsen av det samme eftermiddag. Efter at de hadde hamret længe paa træporten, blev den endelig aapnet saa de kunde se lidt av gaardens indre.

I den borteste enden laa en rødtækket bungalow og imellem denne og porten var der en have, en brønd og en tennisplads hvor to gutter holdt paa at spille. Mer saa Mallender ikke, for nu kom der en bred turbanlædt skikkelse tilsynne i døraapningen. Det var Francis, hushovmesteren, som med en majestætisk og truende mine lukket døren bak sig.

„Fotografer — nei,” sa han og vinket avisende med en haand besat med ringer, „dem har vi ingen bruk for; dette er et privat hus. Vær saa snild at gaa igjen.”

Slaget saa ut til at være tapt og Geofreys haab sank ned under nul; men da Francis atter aapnet døren stak et barn sit lyse hode frem og sa med lys stemme:

„Francis, hvorfor gjør du saa meget vrøvl? Vi skal fotografere, det er noget jeg bestemmer.”

„Gaa ind, Missy,” svarte han strengt. „Uskikkelige pike, gaa ind med dig.”

„Jo, vi skal, vi skal!” skrek hun. Hendes skrik besvaredes langt borte av en skingrende kvindestemme, — derpaa blev døren smeldt haardt igjen og de overvundne

listet sig slukørede hjemover. — Da de var kommet et stykke bortover veien blev de indhentet av en tjener som kom løpende efter dem.

„De kan godt komme ind!” ropte han aandeløst. „Frøkenen har git lov!”

Da Mallender og hans medhjælper gik over den store gaardsplads saa han at der stod fine hester opstaldet i de aapne stalder, tillikemed endel Nellore-kuer, og der stod desuten en automobil. I gaarden fandtes store flokker av duer og i haven, som var velstelt og vandet, var der plæner med lucerne og guava, granatæpler og banantrær.

Paa verandaen stod to gutter som var næsten likesaa sorte som Chinna-Sawmy og hadde glat, sort haar og straalende ansigter. Foruten dem var der en liten pike, en fuldendt liten skjønnhet med et væld av gule krøller, samt en ældre europæisk kvinde som saa mager ut i sin stivete bomuldskjole og med en sort bredskygget hat paa hodet.

„Jeg har hørt at De tar fotografier,” sa frøkenen.

„Ja, alle slags, jeg kom hit for fotografere templene, men jeg er glad for enhver bestilling,” svarte Mallender, som nu løi med like stor færdighet som selve Anthony.

„Barna her har holdt paa at plage livet av mig for at bli fotografert,” sa hun med et sideblik til Francis som lignet tordensky. „Og jeg tror nok det er mig som raader her.”

Tilladelsen blev mottat med jubel av barna som holdt paa at kvæle frøkenen med sine kjærtegn.

„Vil De saa ta et gruppebillede av os,” fortsatte hun, „og hvis det blir godt kan vi faa et av bungalowen ogsaa.”

„Ja, og av hundene og hestene og den nye automobilen og apen,” fortsatte barnet idet hun hoppet rundt og klappet i hænderne.

„Saa, Mota, vær nu stille,” kommanderte frøkenen, saa vendte hun sig mot Mallender og pekte paa mappen han hadde under armen. „Jeg skulde like at se Deres billeder, unge mand.”

„Med fornøielse,” svarte fotografen.

„De taler som en fin herre,” bemerket hun idet hun iagttok Mallender med et par skarpe, graa øine.

Mallender blev litt forvirret over hendes ord.

„Ja, jeg har faat en god oppdragelse,” svarte han usikkert.

„Det er mere end jeg har,” erklærte hun; „men forresten er der jo enkelte mennesker som gode manerer vilde passe like saa daarlige til som diamantspænder paa etpar træsko.”

Med dene bemerkning sate hun sig ned og undersøkte omhyggelig mappens indhold, mens Mota og guttene tittet over hendes skuldre. Til alt held for Mallender uttrykte de alle tre høilydt sin beundring.

„Se det store tempel og den gamle enøiede tiggeren!” ropte Mota. „Og se paa Soomia med bøflene og den gamle postmesteren! Aa, la os endelig bli tat med det samme.”

„Jeg kan ta en plate med det samme,” sa Mallender hurtig.

„Skal jeg ta kniplingskjolen min paa, Dixie?” spurte barnet.

„Nei, du er fin nok som du er. Faa bare haaret børstet, og dere gutter, tar frakker paa.”

Mallender foretok sine forberedelser like-

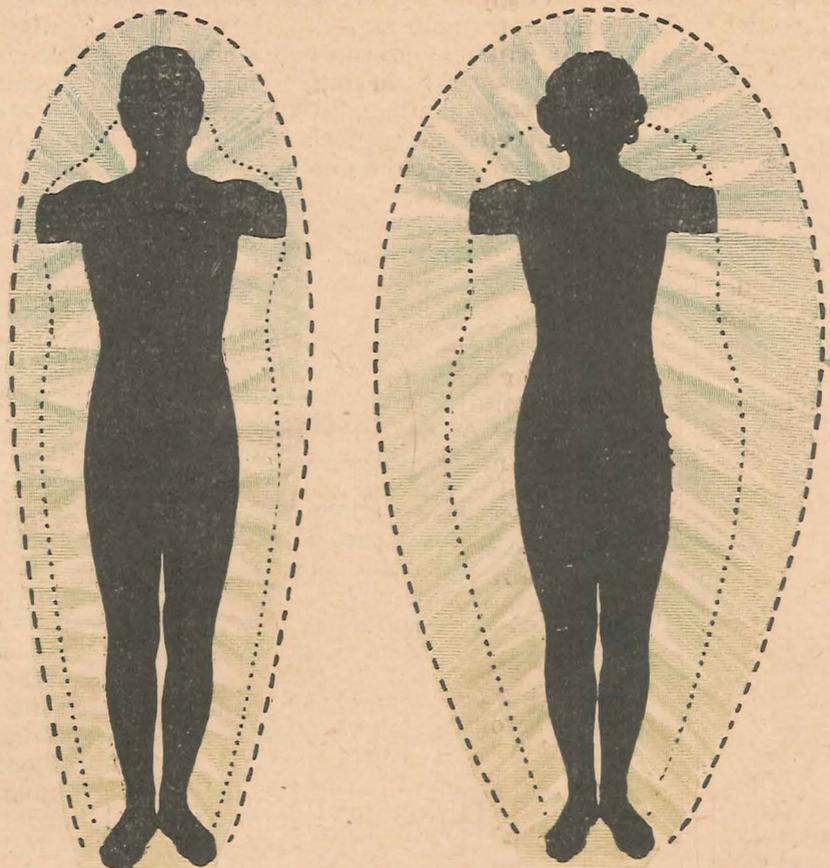
Den menneskelige glorie.

Allerede for snart en menneskealder siden blev der fra forskellige kanter paastaat at det menneskelige legeme hadde en art straalglorie om sig. Den var efter hvad man sa dog ikke synlig for alle. Bare et faatal av mennesker var det givet at se denne utstraaling av lysbølger. Fortællingen om denne glorie blev møtt med mistro hos de fleste og man talte om at der her sikkert bare forelaa et optisk bedrag, en illusion. Nu synes der allikevel at være adskillige som er sikre paa denne menneskelige glories eksistens. Det var før nærmest dyrkerne av de okkulte videnskaper som hævdet straalekransens tilstedeværelse. Nu kommer ogsaa andre og mener det kan ha sin rigtighet. Det man vil læse i det følgende er eksperimenter som den engelske fysiker Walter J. Kilner har anstillet og resultater som han paastaar at ha opnaadd. Kilner, som er fysiker ved et av Englands største videnskabelige instituter, fortæller herom følgende:

Den menneskelige glorie, som man i korthet har kaldt aura eller od, er en utstraaling som finder sted fra hele det menneskelige legeme og som, naar visse forberedelser er truffet, kan jagttages med det blotte øie av 95 pct. av alle mennesker. De forberedelser som skal træffes er ikke store. De bestaar efter Kilners oplysninger bare av følgende:

Kilner stillet den person, hvis od han vilde konstatere, med ryggen mot en bakgrund som han hadde beklædt med et sort klæde. Lyset faldt bare fra en kant mot personen og Kilner sørget for at det ikke var for skarpt og at vedkommende stod omtrent et halvt skridt fra bakgrunden. Dernæst tok Kilner to flate flakoner som var fyldt med dicyanin opløst i alkohol. Dicyanin er krystaller som er uttrukket av kultjære og som, opløst i alkohol, gir en vakker, blaagrøn farve. Væsken i den ene flakon var meget sterk, med en kraftig farvevirkning, mens det andre glas indeholdt en svakere opløsning av en blekere farve. Han holdt saa glasset med den kraftige farve op for øinene, op mot lyset. Han saa mot den hvite himmel, men ikke direkte i retning av solen og han sørget for at øiet ikke mottok andre lysstraaler end dem som var gaat gjennom glasset. Dette varte i 30 sekunder og øiet var nu for den første time meget følsomt for alle gule lysstraaler, som er komplementfarven til det blaa. Da han saa tok det blaa glas fra øinene og saa paa personen som skulde observeres, saa han glorien fra denne.

Kilner begyndte med bare at betrakte hændene paa vedkommende. Han holdt personens hender som det er vist i vore billeder og han saa da at utstraalingene enten gaar fra fingerspidsene paa den ene haand til dem paa den andre eller fra den ene haands fingerspids til haandleddet paa den andre haand. Kilner saa disse utstraalinger med det blotte øie, han mener at de fleste ogsaa vil kunne se dem, men skulde det ikke lykkes, kan man efter hans mening faa hjælp dertil ved at se gjennom

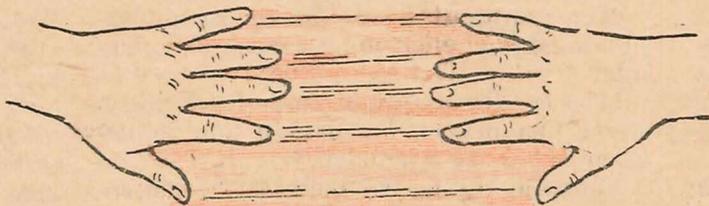

Saaledes viste den menneskelige glorie sig for Kilner naar han betragtet en mand og en kvinde. Manden staa her til venstre, kvinden tilhøire og man ser at glorien viste sig i en større bue om kvindene end om manden. Den indre, punkterte linje viste grænsen mellem den ytterste og den mellemste glorie. Inderst ved kroppen laa en tredie, meget smal, næsten usynlig glorie.

glasset med den svakere dicyaninopløsning. Da han var naadd saa vidt gav han sig til at betrakte hele personen og han saa da hele den tredobbelte glorie eller od-utstraaling. Den inderste od laa meget tæt ind til legemet og Kilner sier den ofte vil være meget vanskelig at skjelne. Utenom den saa han den mellemste, som fulgte legemets linje omtrent paralelt, og ytterst gik den store od. I de fleste tilfælder var de to ytterste ods blaalige at se til med en blanding av mer eller mindre graat. En syk person som observertes, hadde en næsten helt graa utstraaling. Naar han satte et med karmindrødt fyldt glas for øiet og saa gjennom

Kilner saa straalene gaa fra den ene haands fingerspids til den andres eller fra den ene haands fingrer mot den andre haands haandledd.

det saa han de to ytterste utstraalinger falde sammen til en. Den ytterste forsvandt. Mandens og kvindens od viste sig for Kilner altid forskjellige og mandens sluttet sig nærmere til kroppen end kvindens. Der var ingen forskjel at se paa en guts og en liten pikes od saalænge de var smaa, men forskjellen indtraf naar det var halvvoxne barn som blev observeret. Kilner mener at kunne si at den ytterste gloriekrans hos en kvinde paa sit bredeste sted ligger ca. 30 cm. fra kroppen, hos en mand ofte bare 15 cm., hos barn 8—10 cm. Den inderste krans var det som sagt vanskelig for ham at opdage. Bare hos nervøse personer viste den sig nogenlunde skarpt. Han bemerket ogsaa at der ofte gik straal fra den ene del av legemet til den andre, men ellers gik utstraalingene i rette linjer ut i rummet. Straalene var ofte fiolette, men Kilner saa ogsaa straal av rød eller gul farve. Magnetiske og elektriske strømminger hadde under Kilners eksperimenter en meget stor indflydelse paa glorien og naar vedkommende person f. eks. blev stillet paa en isolert skammel og man saa lot

strømmen fra en elektricermaskin gaa gjennom ham forsvandt glorien fuldstændig. Naar strømmen hørte op viste glorien sig igjen faa sekunder efter og tiltok med omtrent 50 pct. i styrke, d. v. s. i synlighet og skarp avgrænsethet. Merkelig var det at se, sier Kilner, hvorledes glorien skiftet farve naar han omgav personen med forskjellige luftarter indeholdende kemiske damper. Ved ammoniakdamper blev glorien grøn, ved ozon brun, ved andre damper blev den blaa, gulgrøn eller mørkegrøn. Gloriens styrke og skarphet stod ikke i direkte forhold til personens fysiske styrke, tvertimot, hos meget kraftige personer fandt Kilner ofte en temmelig svak od, mens han konstaterte en næsten straalende glorie hos svakere bygget, men meget intelligente mennesker. Bokseren vil altsaa paa dette omraade efter Kilners mening ikke kunne konkurrere med den filosofiske professor. Hos syke mennesker fandt Kilner bare en svak glorie og hos epileptikere viste den sig skjæv og uregelmæssig. Hos døde forsvandt glorien fuldstændig og det samme var tilfældet med personer som var under hypnotisk paavirkning.

Hvad kan det nu tænkes at denne glorie, som Kilner paastaar at ha konstatert, kan bestaa av? Av hvilken art straal kan den være sammensat? Herom tør Kilner ikke si noget med bestemthet og han kan ikke gi anden forklaring end at straalene sandsynligvis er skapt av det menneskelige legemes varme og magnetisme. Kanske er det ultrafiolette straal, sier han, som normalt ikke kan sees, men som kan gjøres synlige. Bedst kan de efter hans mening sammenlignes med utstraalingene fra en magnet, fra polene paa et elektrisk batteri eller fra et legeme som er ladet med elektricitet.

Kilner paastaar at vi alle gaar med en glorie om vort legeme og kanskje naar vi engang saa vidt i vort kjendskap til dem, sier han videre, at lægene av gloriens art, farver og karakter kan stille en diagnose i tvilsomme sygdomstilfælder.

Menneskene.

Et streif av guld over marker og skog; for nu gaar solen i bjerge, Alt er saa stort og gripende skjönt og men'skene bitte smaa dverge.

Et glimt i en rute i gaarden der; hvad lages der nu bak den rute? Kiv vel og strid vel om ingen ting; om faa aar er visen dog ute!

Om stutehandel og om politik gaar snakken kanske derinde, om hvem der nu ved det næste valg vil tape terreng eller vinde.

Du kjære men'ske, jeg kjender det ei, men jeg vet det vilde dig baade, at aapne dit vindu og stirre ut i himlens den glødende gaade!

Men de snakker vel om stuter og kjør mens solen den gaar i bjerge; for men'skene er og men'skene blir alle dage kun bitte smaa dverge!

B. J.

Tilfældigheten.

Av Johanne.

Minna stod ved vinduet i den lyse mai-aften og stirret mot solen, som dalte flammende rød; ødslet sin farvepragt paa de hastig ilende skyer, før den gjemte sig bak skogen. Men farvene svandt hurtig og luften blev ogsaa graa og urolig. Kastanjetræet utenfor vinduet, som bar blomster saa strunke som lys i staker, begyndte at svaie i toppen og den lille, hvite gardin blev av vinden løftet utover karmen og vinket umotivert til de veifarende.

Minna lot den flyve, hvorhen den vilde; hun sat likegyldig paa stolen ved vinduet og stirret tomt frem for sig. Vinden suste over hende, løftet haarkruset og strødde kastanjebloomster over hendes hode.

Men hun tænkte — tænkte.

Idag var Halvor kommet hjem og da begyndte hendes lidelser forfra. Kunne hun da aldrig faa lov til at være glad? Hun hadde jo ungdommens sterke trang til glæde; men hendes sind var blitt forgiftet, hun kunde ikke engang være likeglad.

Foran hende stod et litet sybord; hun hvilte armene paa det, saa hodet fik støtte i hænderne og saa begyndte hun forfra igjen at gjennemgaar det som var hændt for knapt fire aar siden.

Det var en eftermiddag i august; Minna stod og gjorde sig istand; hun hadde bestemt sig til at gaa ned paa jernbanestationen, fordi Halvor hadde bedt hende saa meget om dette.

„Veien er saa kort og vort venskap er saa langt, Minna, det fortjener en pen avsked,” hadde han sagt.

Hun nennet ikke at si ham imot, hun vilde jo selv saa ubeskrivelig gjerne si farvel endnu engang. Halvor hadde git hende sit fotografi den sidste aften og han hadde bedt om at faa hendes. Men der kom hun i en slem knipe; hele familien eide ikke et eneste ordentlig fotografi av Minna. Hun hadde med et fotoarbillede, hvor hun red ranke med naboen lille pike og det fik Halvor, men det var ikke pent. Haarene fløi hende om ørene og hun lo med munden paa vid gap.

Men Halvor var meget vel tilfreds; han sa at hendes ansigt burde altid le, for naar hun var alvorlig kom der noget i hendes

øine, som var meget ældre end hun selv og det var han bange for.

Halvor var godseierens søn og nitten aar; Minna var skolelærerens datter og netop fylt seksten. De hadde kjendt hverandre fra hun var ti, dengang Halvors far kjøpte godset. Minna hadde i alle de aar bare set hodet. Minna hadde i alle de aar bare set hodet. Minna hadde i alle de aar bare set hodet. Minna hadde i alle de aar bare set hodet. Minna hadde i alle de aar bare set hodet.

Hjemme hos hende selv var der bare sort damask paa møblene og pelargonier i vinduet, men Halvor sa at der var hjemlig og hyggeligere end hos ham.

Nu reiste han til hovedstaden for at studere og hun hadde lovet ham det sidste farvel. Det var godt at det var sommer endnu, saa hun kunde ta sin hvite kjole og ikke behøvde at staa og skamme sig i sin gamle ulster. Damene fra godset var jo saa straalende.

Minna kikket undersøkende i speilet og gik saa ind til moren for at høre hendes mening.

Skolelærerens kone sat altid i en stor lænestol med føtterne paa en skammel og slik hadde hun sittet det sidste aar. Alle lemmer

Minna satte sig paa en krokett pil og lot taarene flyte i ensomhet.

var saa krokede som stængelen paa pelargonien borte i vinduet og i hvert led knaket kalken. Hun kunde bare bruke hænderne og dem brukte hun flittig dagen lang, mens Minna pleiet hende og tok vare paa hus og hjem.

„Hvad synes du om mig, mor?”

Minna dreier sig langsomt rundt.

Moren lot stoppingen hvile i fanget og sa ømt:

„Jeg synes du er pen, lille Minna, men med dem deroppe kan du naturligvis ikke konkurrere.”

„Det bryr Halvor sig heller ikke om, bare jeg ser glad ut!”

Moren saa gjennemtrænge paa hende:

„Men det blir kanske det vanskeligste?”

Minna taug; det dirret allerede saa underlig om hendes næsebor og læbene blev urolige.

„Det er ikke saa let at smile i avskedens stund,” sa moren, „men man kan jo bekjempe sig naar man vil.”

Minna stod med haanden paa dørlaasen. „Om jeg nu begyndte at graate dernede, mor, — for en skandale.

„Hun saa ikke morens vemodige smil, men skyndte sig ut i haven og plukket etpar av de vakreste rosene.

Andet hadde hun ikke at gi.

Da Minna nærmet sig den lille stationsbygning blev hun underlig beklemt. Godseierens vogn holdt utenfor og inde paa perronen var der et par av stemmer som talte naar høie herskaper møtte fuldtallig. De la beslag paa al opmerksomhet og uttalte sine private meninger som om de stod paa en talerstol.

Hun snek sig forskræmt opover trappen, ind gjennem vestibylen og gled som en skygge ind i ventesalen. Der tok hun plads i kroken bak døren ut mot perrongen. Hun saa den blodfulde, grinende godseier, som traadte saa brakende haardt i gulvet, og hans gustne, pyntede frue, med det krusede haar dypt ned i panden og diamanter i ørene. Hun raslet med silkeskjørt og armbaand, vrikket paa høie styltehæler og mindet mest av alt om en indtørket citron.

Halvors bedstefar saa hun ogsaa et glimt av, den fine, gamle herre, som var saa nervøs, naar man møtte ham alene og saa nervøs forpint at se til, naar han var sammen med familien.

Minna visste ikke sin arme raad. Skulde hun vaage sig ut, late som ingenting og bare søke Halvors ansigt blandt de mange andre eller skulde hun liste sig bort med rosene og det hele?

Aa, nei, hun vilde saa gjerne si farvel. Det ringte for første gang.

Nu eller aldrig, her kunde hun ikke bli.

I det samme kom Halvors mor forbi døren med en herre; de blev staaende et øieblik og dæmpet stemmen til en fortrolig meddelelse.

„Ja, jeg vil savne Halvor,” sa fru, „men det er en lykke at han reiser; den kvindelige omgang han søker her ute paa landet er desværre under lavmaalet; den kunde kanske ødelægge hele hans fremtid.” Parret gik videre.

Rosene gled ut av Minnas hænder uten at hun merket det. Hun fik et støt for brystet og sank og sank, indtil hun pludselig vaaknet paa bunden av en avgrund.

Hun kastet et skyblik ut paa perrongen; hele selskapet var forsvundet; Halvors kupe var formodentlig i den andre ende av toget.

Endnu kunde hun naa at vinke ved grinden, hvor familien ikke saa hende, men, nei — hun betydde jo ingenting — var snarere et skadedyr — hvad skulde hun der? — Men hvor daarlig de mennesker forstod og hvor forkjert de bedømte, som om hun hadde tænkt at binde Halvor! De var jo barn, tænkt barn, de hadde det glæde av hverandres ungdom, men ellers —

Da lokomotivet pep var hun allerede kommet ut paa marken, men rosene laa upaaagtet paa gulvet i ventesalen.

Hun fulgte gjerdet og gjemte sig bak det høie, modne korn, som duvet svakt i vinden. Der stod en krokett pil og dannet et knæ saa bredt som en stol; paa den satte hun sig og lot taarene flyte i ensomheten.

Hun tok frem Halvors fotografi av sin broderte væske og stirret paa det, hans træk og hele skikkelse blev levende i hendes bevissthet. Hun mindedes hans slanke, muskuløse skikkelse, hans mørke hudfarve, hans øine, som luet dypt indefra og hans

(Fortsættes side 10.)

(Fortsat fra side 8.)

smil, et vidunderlig klokt smil med lukkede læber.

Ja, Halvor var fuldkommen vakker og det fuldkomne har en betagende magt. Hun løftet billedet og trykket det mot sine læber. „Farvel, Halvor og lev vel! Du maa ikke tro at jeg nogenisnde har skjænket fremtiden et fnug av en tanke.”

Minna reiste sig, strøk de fugtige haartjafs fra panden og gjorde vold paa sig selv. Man maa finde sig tilrette med livet, selv om det farer haardt frem mot en.

Moren løftet hodet paa en egen lydhør maate, da Minna traadte ind i stuen.

„Naa, fik du sagt farvel, lille Minna?”

Minna gik over gulvet og satte sig paa lænestolens arm.

„Nei, mor.”

„Du vinket kanske ved grinden?”

„Nei, mor, jeg ombestemte mig — der hændte noget — en tilfældighet.”

Moren taug; hun saa godt at barnet led og hun hadde respekt for andres smerte.

Litt efter talte Minna med freidig stemme:

„Ser du, mor, hvad skulde jeg dernede? Halvor og jeg kan ikke vedbli at være venner slik som før.”

„Aa, nei, kanske.”

„Jeg vil ikke engang skrive til ham og jeg vil ikke aapne hans brever.”

„Nei, det vil du vel ikke,” kom det lavt fra moren.

Minna studset.

„Gjetter du, mor, hvorfor jeg ikke vil?”

Moren trak naalen langsomt ut og ind og bøide hodet dypt over sytøiet da hun svarte: „Efterhaanden som dere blev ældre og mer forstaaende overfor livet vilde brevene kanske bringe bud fra menneskehjerte til menneskehjerte og det maa vel forhindres. Der er jo endnu forskjel paa mennesker, mer end man tror — uretfærdig meget.”

„Livet er ondt — bitterlig ondt,” hvisket Minna med taarer i øinene; „men jeg visste det først idag og det var bare en tilfældighet som aapnet mine øine. Hadde jeg ikke staat skjult i ventesalen og hørt Halvors mor si, at jeg var daarlig selskap for Halvor og kunde ødelægge hans fremtid, saa — graaten tok ordene.

„Tilfældigheter har sin store betydning i livet,” sa moren og klappet datteren paa haanden. „Du maa ut, lille Minna, bort fra hjemmet; her blir for stille for ungdommen, her er jo ingen begivenheter, for meget alvor, for lavt under taket.”

Morens stemme var bristefærdig og Minna forstod at det var usigelig vanskelig at være mor, naar ens barn var bedrøvet og forpint.

„Mor, jeg blir her altid! Du kan ikke undvære mig!” Minna taug en stund, men saa kom det heftig: „Mor, hvis Halvor kommer paa besøk her i sin ferie, saa er jeg ikke hjemme, — aldrig — du skal lyve mor!”

„Det kan jo være at han slet ikke kommer, lille Minna — der er saa megen ubestandighet hos ungdommen og der er saa mange, mange kvinder.”

„Har kommer, jeg vet det — —” Minna hadde ingen magt over stemmen.

Ja, slik var det gaat den dag for snart fire aar siden.

Og hun hadde ikke tat feil; Halvor hadde baade sendt brever og besøkt dem i ferien, men alltid hadde det lydt: „Minna er her ikke.” Ja, hun hadde været stanhaftig.

Nu spurte han aldrig mer, men kom bare en enkelt gang og saa til moren. Minna sat imens gjemt bak gardinen i kvistværelset og fulgte ham med øinene. Den dag var vel nær, da han blev helt borte.

Hendes hode blev saa træt og tungt, det gled fra hænderne ned paa bordet og søvnen tok hende kjærlig i favn. Hun merket ikke engang vinden, som lekte med hendes hvite krave.

Hvor længe hun hadde sovet visste hun ikke, men pludselig vaaknet hun ved at høre sit navn nævne utenfor vinduet.

„Minna, din gardin vinket mig hit. Vil du laane mig tak over hodet, mens uveiret raser?”

„Halvor!” Hun tumlet op fra stolen, fik glimtet av et lyn like i øinene og saa Halvor staa utenfor.

„Ja, kom herind,” ropte hun forvirret. „Far kommer straks!”

Hvad skulde hun gjøre? Flygte som sedvanlig — ja, ja, — hun for ut gjennom kjøkkendøren, men gjennomtrækken var saa kraftig at den smeldte igjen paa hendes kjole. Hun slet og rev og trak, men forgjæves, de kostbare sekunder gik tilspilde, hun matte atter aapne døren og der stod han.

„Minna, ta da imot fornuff! Din mor har idag fortalt mig grunden til din merkelige opførsel.”

Aa nei, hadde mor fortalt! Nu gik hun da i jorden av skam!

„Hvorfor skrev du ikke straks til mig, Minna, om hvad som var foregaat istedenfor at gjøre dig selv og mig fortræd i saa lang tid? Du er da virkelig ingen Askepot og jeg er ingen prins, vi er bare ganske almindelige mennesker!”

„Jeg mente det var bedst du glemte vort venskap, Halvor!”

„Ja, hadde jeg ikke kjendt dig saa godt, Minna; saa var du forlængst blitt luft for mig, men jeg ante noget uopklart.”

„Det er pent av dig at du er saa trofast, Halvor, men — hvad nytter det?”

„Hvad det nytter?” spurte han forbauset og førte hende mot sofaen.

„Du maa da kunne forstaa — Halvor, at naar din mor —” sa hun undvikende.

„Min mor har ikke mindste ret til at ødelægge mit liv.”

Glimtet av et lyn jog paany gjennom stuen og hun stirret ind i Halvors ansigt. Da var det som om hele byrden faldt fra hendes skuldre og hun løftedes av lykksalighetens vingeslag.

De satte sig i sofaen og Halvor sa overbevisende:

„Mor skal finde sig i vort venskap og uendelig meget mer, jeg har bedstefar paa min side.”

De trykket hverandres hænder og hun blev med ett kaat og overstadig. „Hvis ikke kjolen min var kommet i klemme, var jeg undsluppet denne gang ogsaa,” sa hun er-tende.

„Og hvis tordenen ikke hadde rullet og gardinet vinket, saa var jeg slet ikke kommet. Tilfældet jog dig fra mig og tilfældet fanget dig ind!”

Regnet strømmet ned og det plasket ind ind gjennom vinduet.

„Stolen blir vaat,” sa Minna og vilde reise sig.

Men han drog hende ned, vendte hendes ansigt mot sig og kysset hendes mund.

„Naa, Minna —”

„Min fornuff motsier dig, Halvor, men min kjærlighet gir dig ret. Tak, fordi du kom.”

„La os ikke glemme at takke tilfældet.”

Den ældste regning fra en sydame.

Den ældste regning fra en sydame er nylig blit læst paa en stentavle som stammer fra templet Nippur i Chaldæa.

Den omhandler te og otti kjoler, hvorav de fjorten var parfumeret med myrra, alse, og kassia. De saglige enkeltheter var det ikke mulig at uttyde, da de bestod av faguttryk vedkommende arbeidet og var fremmed for den nulevende menneskeslegt. Efter skriftens form og andre angivelser mener man i Paris, hvor utydningen fandt sted, at kunne anta at denne regning skriver sig fra omtrent aar 2800 før vor tidsregning.

General Charettes sidste dage.

François Athenase Charette de la Contrie hadde bare tredive mand tilbake av den hær som engang talte et halvt hundre tusen. Han, Vendees ukronede konge, den tapre og uforfærdede, ubøielige, principfaste forkjemper for den franske kongeslegt, levde ute i myr og krat, i kulmiler og i grøfter, forfulgt, utspionert, jaget av republikkens overalt sværmende patuljer, som var ivrig efter at tjene den pris som var sat paa oprørerens hode. Hans sidste dager var talte.

Charette var, da den franske revolution brøt ut, en ung, elegant, rik adelsmand ute i Bretagne. Befolkningen derute var meget kongetro, meget religiøs, den gamle tid og dens traditioner yderst hengiven og revolutionen i Paris, Ludvig XVI.s henrettelse, myrderiene, republikkens indførelse og alt hvad der fulgte med den store omveltning var for disse fromme bønder en rædsel og forargelse. Adelen paa slottene væbnet bønderne fra hyttene, de tre adelsmænd Charette, Cathelineau og La Rochejaquelin blev valgt til anførere og en hær som man vel aldrig i historien har set maken til, veltet fra det vestlige Frankrike mot øst. Det var femti tusen bønder klædt i lammeskindskoffer, med knæbenklær, træsko, flate hatter med flagrende baand og bevæbnet med spyd, ljaer, pleiler, høgafler og gamle geværer. Man trak smaa kanoner paa lave slæder, man hadde rosenkranser om halsen, skriftsprog indsydd paa brystet og et kors paa hatten. Mange bar sit brød spiddet paa bajonetten eller ljaabladet, kvinder fulgte med i tusener, mellem bøndernes flokker kjørte vogner med seildukstak, under hvilke man saa de prester som holdt gudstjeneste under aapen himmel, adelige damer red med i toget, og hvor denne hær veltet frem blev landsbyene saa tømte for alt som kunde spises eller skæpes med som en eng avnaget av en sværm græshopper. Man sang salmer, man gik frem under ropet: Kongen level og denne konge var den lille kronprins som da sat fanget i Temple i Paris. Maalet var at erobre Paris, at befri ham, at sætte ham paa Frankrikes trone, at gjenoprette den gamle tingenes orden, og hvor merkelig det end var, lyktes det disse elendige utrustede, men av en fanatisk tro og idealisme opfyldte skarer tre, fire ganger at slaa republikkens tropper. Dog, Paris blev ikke erobret, man manglet alt og under navnløse lidelser og savn maatte bondehæren sværme tilbake til Vendee og Bretagne for at nøies med at føre „den lille krig” mot de kommissærer og soldater som den republikanske Pariserregjering, „Konventet”, sendte derut.

Det var en merkelig krig. Republikkens kommissærer førte i Nantes et frygtelig rædselsregimente og druknet enhver formodet motstander i Loirefloden. Men man var bare herrer i de større byer. Ute paa landet sværmet oprørerne, „chouanerne”, og hver republikansk kommissær eller soldat blev uten skaansel dræpt, ofte under raffinerte pinsler. Charette selv holdt hof paa slottet Belleville. Han var ung, vakker, tapper, tilbød av damene og hver aften var der dans og festlighet paa Belleville. Undertiden blev festligheten avbrutt ved meddelelsen om at der var indbragt fanger og man

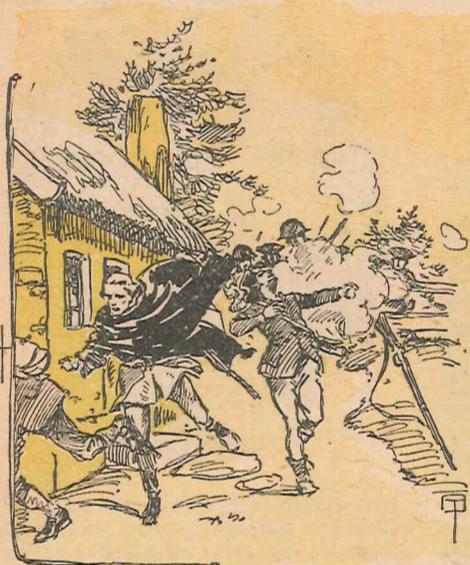
En hær paa femti tusen bønder klædt i lammeskindskuffer, knæbukser og træsko, og væbnet med spyd, ljaer og hoigafler veltet frem fra det vestlige Frankrike.

tok da plads paa forhøinger i slotsgaarden for ved fakkelskjær at betrakte fangenes henrettelse. Man var like grusom paa begge sider og denne borgerkrig i Vendee kostet ialt 16,000 mennesker livet. Charette blev saa berømt for

velbevæbnede soldater. Han indsaar det haabløse i kampen og han bad sine overgi sig, mens han selv vilde fegte til sin død. Han overgav sin hest til en bonde, mens han selv ved nattetid krøp fra hegn til hegn, fra grøft til grøft uten at vaage at banke paa hos nogen av de bønder som før hadde betragtet ham som sin konge.

En regnfull og blaasende aften i mars hadde han allikevel søkt ly i en bondegaard. Han var gjennomvaat og rystet av feber. Fire av hans mænd laa paa post utenfor huset, resten av de tredive mand laa i skogen ved indgangen til landsbyen. Pludselig lød signalet: Soldatene! Man styrtet ut av huset bort mot skogen, men soldatene var like i hælene paa dem. Charette bar en hat med hvite fjær. „Gi mig den!” sa en av hans mænd, elsasseren Piffer. Han tok den paa hodet og faldt et øieblik etter, gjennemboret av ti skud. Soldatene løp til, samlet op Piffer og ropte: „Charette er død!” Mens man bar Piffer bort forsvandt Charette i skogen. Neste dag, da han holdt paa at bli overmandet av feberen, satte han sig paa ovnsbænken hos en bonde og spiste et stykke brød. En mand kom ind og gjenkjendte ham. Charette hadde aaret i forveien latt hans bror skylte fordi han som var prest hadde avlagt ed paa forfatningen og republikken. Her var en anledning til hevning. Han listet sig ut, naadde til den republikanske general Travots kvarter og fortalte ham hvor Charette var. Der blev øieblikkelig slaat alarm, fem hundre mand omringet hytten, men Charette og hans tre følgesvender var allerede borte. De var svømmet over en elv, hadde vadet gjennom en sjø med rør og siv og var naadd ind i skogen. Man omringet denne og fandt sporene. Inde i tykningen laa de fire mænd. Et par soldater faldt straks for deres skud. Travot som selv førte sine soldater kjendte godt Charettes taktik: at la sine mænd begynde en kamp inde i skogen, mens han selv søkte ut mot skogbrynet og forsvandt og han lot derfor soldatene passe paa i utkantene. Hans beregning viste sig at være rigtig. Charette kom krypende ut gjennom buskene og holdt paa at naa veien da han saa sig opdaget. Han vilde vende om, men det var forsent. Travot og fem soldater naadde ham, Charette skjøt to av sine forfølgere ned, saa blev han selv saaret, styrtet og følte tre soldater falde over sig. Han skjulte ansigtet mot jorden. Man vendte ham om med magt og Travot sa skuffet: „Det er ikke Charette!” Fangen saa nogen øieblikke haanlig paa ham og sa saa: „Jo, det er Charette!”

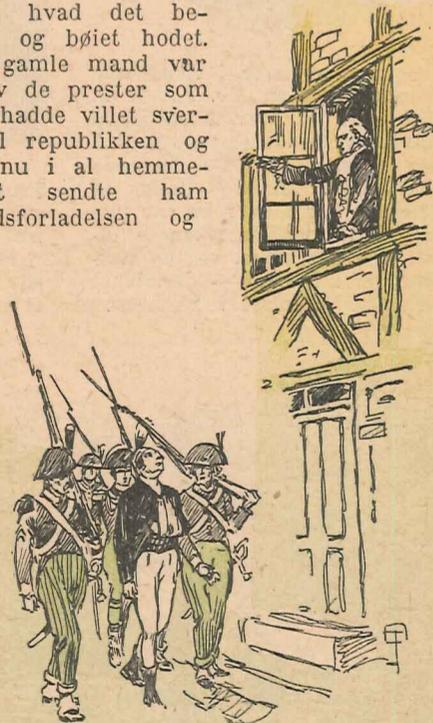
het maatte man føre ham til Nantes og vise ham for hele befolkningen her. Man bragte ham først til slottet La Chabottiere, hvor han blev forbundet og saa satte man ham i en baat og seilte ham paa Loirefloden til Nantes. Det varte fjorten timer. I Nantes blev krigsretten sat. Charette gjorde sig ingen illusioner om sin skjæbne. Han hadde gjort oprør, bekjæmpet republikken, skutt dens soldater og kommissærer og hadde utropt først Ludvig XVII., saa Ludvig XVIII. til Frankrikes konge. Han vilde bli dømt til døden. Men før dommen faldt skulde han altsaa vises frem for befolkningen. Med 50 trommeslagere i spidsen, med ryttere og fotfolk foran sig og bak sig, med musikkorps, med grenaderer og med officerer med fjærbusker i hatten blev Charette ført gjennom byen. Han gik stolt, ensom, med bundne hænder paa ryggen og saa foragtelig paa sine fiender. To dager etter, da han var dømt til døden, blev han i et lignende optog ført til byens torv for at skytes. Da han kom forbi et hjørnehus stod der oppe i vinduet en gammel mand og rakte ut haanden. Charette visste hvad det betydde og bøiet hodet. Den gamle mand var en av de prester som ikke hadde villet sverge til republikken og som nu i al hemmelighet sendte ham syndsforladelsen og

„Gi mig hatten,” sa en av hans mænd, elsasseren Piffer, satte den paa hodet og faldt et øieblik etter, gjennemboret av ti skud.

sin krigsførsel at den russiske general Suwarow sendte ham sine lykønskninger, keiseren av Østerrike lot sig fortælle om hans bedrifter og paven skjænket ham sin velsignelse. Til Charette stod nu de franske royalisters eneste haab.

Men det blev naturligvis umulig for ham i lengden at føre krigen med sine bondeflokker uten vaaben og uten orden mot republikkens stadig bedre og bedre organiserte hærer av virkelige soldater. Cathelineau og La Rochejaqueelin faldt, general Hoche slog ham avgjørende ved St. Cyr i et blodig slag, hvor tre tusen bønder blev liggende paa valpladsen, hans tilhængere løp tildels hjem til sine hytter, hans generaler søkte og fik forlik med republikken. Hjælpen fra England kom ikke mere, Belleville blev erobret, alle raadet ham til underkastelse, men han, den ensomme, ubøielige mand, vilde ikke høre tale om overgivelse eller forlik. Hans hær svandt først ind til et par tusen mand, saa til et par hundre og tilsidst hadde han bare tredive trofaste. Der var nu ikke lenger tale om at levere slag. Man kunde bare lægge sig i skjul og overfalde smaapatruljer; ellers gjaldt det at skjule sig i kratkogene og være paa sin post overfor republikkens soldater og overfor de talrike spioner som søkte at tjene den utsatte pris. I mars maaned 1796 hadde han som nævnt bare tredive mand han kunde stole paa og hans fiender hadde en hær paa 12,000

Da han kom forbi et hjørnehus, stod en gammel mand og rakte haanden ut.

velsignelsen. Faa minutter etter stillet Charette sig op mot muren paa torvet, nogen geværlynt, han tok sig en pris av en daase som en gendarm rakte ham og mottok saa de otte kuler.

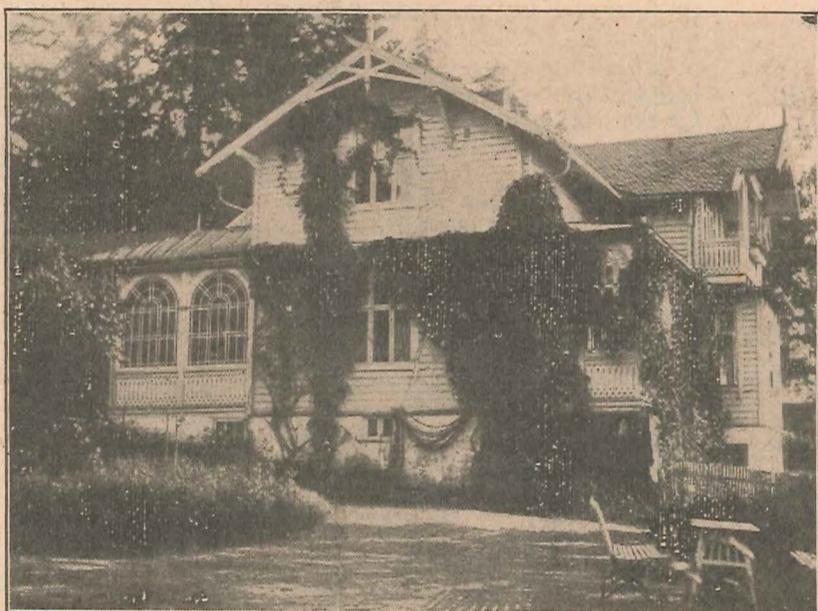
Saaledes endte general Charette som med tredive mand hadde ført krig mot republikken.

Fra de store festligheter i Gudbrandsdalen til minde om Hellig Olavs kristningsfærd gjennom dalen for 900 aar siden. Initiativet til disse festligheter blev oprindelig tat av formanden i Gudbrandsdalslaget i Amerika og en stor mængde norskamerikanere var kommen over havet for at delta i mindehøitidelighetene som varte fra 24. til 30. juli og samlet tusener av deltagere. Hovedfestligheten foregik Olavsdagen 29. juli paa Hundorp hvor Hellig Olav for 900 aar siden hadde sit store møte med Dale-Gudbrand og de andre bønder hvor Kolbein Olavsdagen 29. juli paa Hundorp og sammen. Paa billedet tilv. ses litt av folkelivet paa Hunder station, i midten Olavshaugen med Olavs-støtten hvor friluftsfesen fandt sted og tilh. Søndre Fron kirke efter festgudstjenesten med kong Haakon (X) i mængden utenfor. — Fot. H. H. Lie og fot. Eyolfsson.

Amerikas nye minister i Kristiania, cuncelor of legation Mr. James G. S. Bailey, har nu overtat stillingen efter minister Schmedeman som i 8 aar har repræsenteret De forenede Stater i Norge. Minister Bailey er født 1868 og har i over 20 aar været knyttet til det amerikanske diplomati. Han har virket ved en række legationer i Europa — deriblandt i Stockholm og sidst i Bukarest.

Frelsesarmeens nye mødrethjem „Solfæng” paa Nordstrand ved Kristiania som fornylig blev indviet av kommandør Lucy Booth-Hellberg. Hjemmet har ordinært plads til 27 mødre med spædbarn, men man har allerede nu været nødt til at gi rum for ialt 29 mødre. Dette hjem som har en herlig beliggenhet med vakker utsigt over Kristianiafjorden er et udmerket tiltak og nyder tildeis kommunal støtte. — Fot. Skarpmoen.

Den første norske kongresmand fra Chicago, som nu har tat sæte i De forenede Staters nationalforsamling og som valgtes med ikke mindre end 76.000 stemmers overvegt, heter Michaelson og er født 1878 i Kristiansand. I 8 aars alderen kom han til Chicago hvor han har virket som folkeskolelærer indtil han i de sidste aar gik helt over i politikken, bl. a. som medlem av Chicagos bystyre.

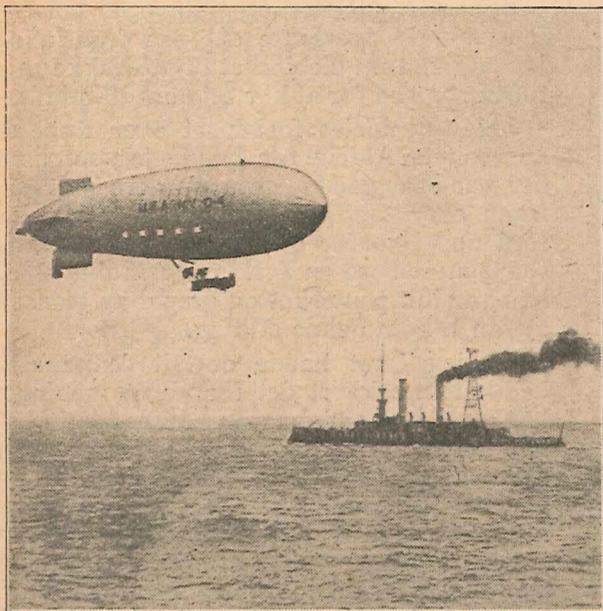

Sommerferien er nu over og al dens herlighet et tilbakelagt stadium. Det er bare trist at ikke alle de bybarna som trenger det har hat anledning til at nyte godt av et helsebringende landophold i ferien. For disse har der dog ogsaa iaar været gjort adskillig — ikke mindst gennem de saakaldte dagkolonier, hvorfra vi her bringer et billede.

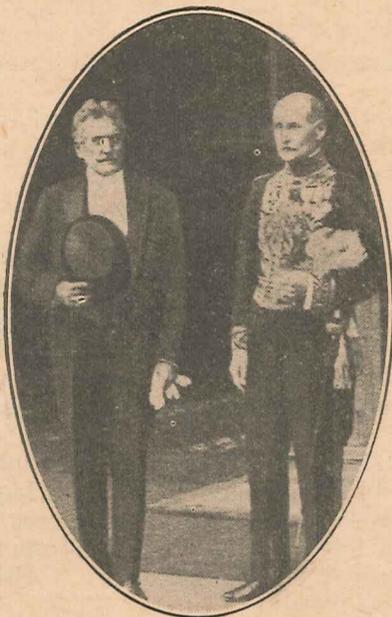

Mens størsteparten av Kriemenneskene drar ut til sommerens friluftsglæder, er det andre som nyttet sommerferien til at samle sig nye kundskaper som kan komme deres arbeide tilgode. Ikke mindst gjælder dette lærere og lærerinder som søker til forskjellige kurser i tegning, sløid, sang etc. Her ser man et av statens tegnekurser paa Eidsvoll.

Spredte træk fra verden derute.

Amerikanerne driver manøvrer med bombekastning fra luftskibe mot panserskibe. Øvelsene fandt sted utenfor Virginias kyst, og man ser her et av De forenede Staters luftskibe forfølge et tidligere tysk krigsskib som blev styret ad traadløs vei fra krigsskibet „Henderson”.

Amerikas nye ambassadør i Paris Myron T. Herrick (tilv.) som er blit mottat med stor begeistring av franskmændene. Han var ogsaa gesandt i Paris ved verdenskrigens utbrud og blev da meget populær.

En kinesisk, en engelsk, en japansk, en spansk og en italiensk sjøofficer overværer de amerikanske manøvrer ved Virginia. Amerika har som man vet nylig indbudt til en konferanse mellem magtene angaaende indskrænkning av rustningene, især paa flaatenes omraade.

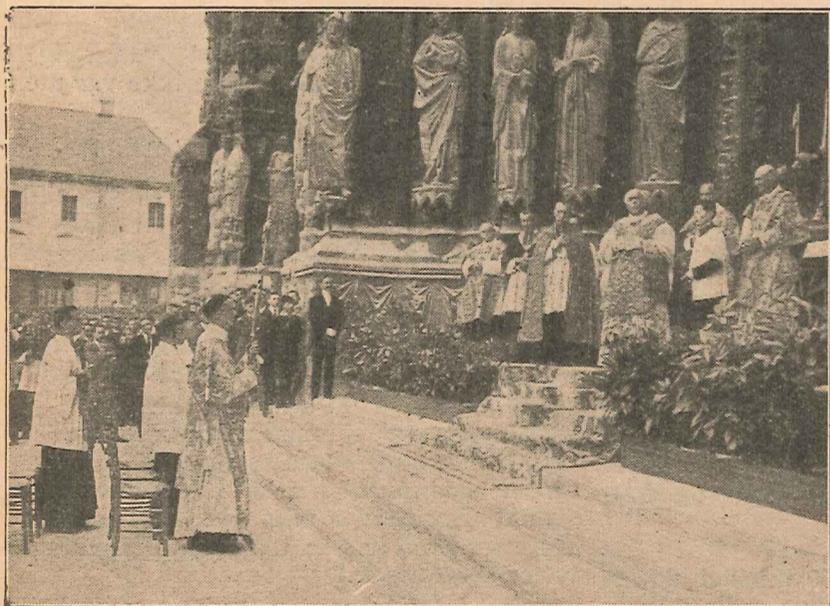
Omkring Washington-konferansen

Som ventelig maatte være omfattet den store verdensmagskonferanse hvortil præsident Harding har tat initiativet med overordentlig sterk interesse rundt om i verden — inden politikernes kredse vel nærmest fordi den bl. a. skal behandle saa aktuelle og for dem saa delikate ting som Stillehavs-problemet og ordningen i den fjerne orient, og inden den store almenhet fordi man paa konferansens program har opstillet det vanskelige avrustningsproblem som for dem der endnu har verdenskrigens blodorgier i friskt minde staar som en av tidens allerstørste opgaver. I den ledende verdenspresse er den forestaaende Washingtonkonferanse hilst velkommen som et lovende skridt mot fredens og forsoningens tidsalder, og man har paa forskjellige hold ikke undlat at pointere, at kaprustningens tid nu maa anses for at være forbi. Det falder imidlertid ikke godt i traad med disse uttalelser, naar man samtidig med forhaandsdiskussionen om at avvæbningsspørsmålet skal sættes i høisædet paa Washingtonkonferansen ser de store sjømagters iver i den sidste tid for ved ny-

Et eiendommelig syn i London. Mens sinn fein lederne forhandler med den engelske regjering i Downing Street er en stor folkemængde samlet utenfor, og irske kvinder som befinner sig i menneskemassen er kommet frem i første række og har lagt sig paa knæ paa gaten. Med rosenkransen i hændene ber de for borgerkrigens avslutning og om fred for Irland.

bevilgninger at styrke sine flaater. Det er ikke bare Amerika og Japan som har vakt verdens opmerksomhet ved sine vældige flaaateprogrammer der tyder paa likefrem kaprustning. Ogsaa England har jo nylig — i begyndelsen av august — gjennom underhusets vedtagelse av regjeringens forslag knæsat princippet om fortsat bygning av store krigsskibe. I 1925 skal England saaledes ha fire store nye slagkrydsere færdige, mens Amerika inden samme tidsrum skal ha 12 lignende og Japan 8 samtydeligere 8 i tillæg inden 1928. Vistnok blir den engelske flaaates tilvekst forholdsvis liten sammenlignet med den amerikanske og den japanske. Men det maa dog anses som et særdeles karakteristisk træk, at alle de store sjømagter just i denne tid bygger saa sterkt under hævde av Washingtonkonferansen jo endnu ikke er blit til virkelighet og at man derfor har maattet indrette sig uten hensyn til denne. Dette tyder ikke egentlig paa nogen særlig grad av gjensidig tillid, og foretelsene minder ikke saa litet om tiden før verdenskrigen begyndte, da kaprustningene jo blev drevet med saa stor en iver indtil det hele brast. Harding nærer dog store forventninger til Washingtonkonferansen.

Den første messe efter krigen avholdes i domkirken i Reims. Det indre av kirken er imidlertid saa ødelagt at man maa holde gudstjenesten i det fri. Messen blev holdt i anledning av at Jeanne d'Arc statuen var blit anbragt paa sin plads foran kirken efterat den paa grund av bombardementene hadde været fjernet.

Marskalk Joffre er paa besøk i sin hjemstavn og blir ønsket tillykke med sine seire av egnens ældste. Man ser ham her hilse paa en madame Caroy som netop har fylt 102 aar. Hun mottar paa sin side Joffres kompliment for den livlighet og aandsfriskhet hun endnu i sin høie alder har bevart. Det var en ganske rørende liten episode.

Prins Punnie.

Av
Arthur W. Marchmont.

(Fortsat.)

„Deres excellence har et meget vidtgaaende syn paa situationen.”

„Jeg er ogsaa opfyldt av haabet om at mine landsmænds interesser i alle henseender vil bli varetaget, hvis en slik mand som De holder regjeringens tøiler i sine hænder.”

Den gamle hykler!

„Tror De at netop denne strækning land har chance for en god, fremtidig utvikling?” spurte jeg med et forbindtlig smil.

„Det har alt land,” svarte han, „og jeg indrømmer at jeg har ganske store besiddelser i det distrikt.”

„Jeg har hørt rygter om at der er gode muligheter. Som De vet, har jeg været paa stedet, og hvis jeg skulde overta denne stilling, maatte jeg skaffe mig hjelp i flere henseender.”

„Hvad slags hjelp?” spurte han indsmigrende.

„Al slags naturligvis, men særlig finansiel. Jeg formoder at dette sted er altfor forarmet til at kunne undvære hjelp utenfra.”

„Hvis mine fattige tjenester kan være til nogen nytte —” det lød saa søtt som melk og honning — „saa staar de til Deres disposition, kaptein Whimster.”

„Det kan vi tale om, naar jeg har truffet min avgjørelse. Men der er et andet punkt. Da jeg opholdt mig i London, hørte jeg merkelig nok noget om at der var fordringer fra en anden kant — fordringer vedrørende Miss Meredith. De vet formodentlig De ogsaa?”

„Det har intet at si — aldeles intet,” sa han, idet han slog ivrig ut med sine tykke hænder og rystet heftig paa hodet. — „Monsieur Orfani, si kaptein Whimster, hvad De vet om den sak.”

Saa fulgte atter en lang forklaring, og av og til indskjøtt Mahmoud en bemerkning, naar der var et punkt som han vilde legge særlig ettertrykk paa. Han var en liten, utiltalende mand. Han var saa tyk at hans legeme bævet som gelé, hver gang han gjorde en bevægelse, han trak pusten i støtvis gisp, hans øine flakket urolig til alle kanter og hvert ord, han sa, blev utalt med stor salvelse.

Orfani var en ganske anden type — høi, slank og mørk, men et høflig væsen og en likegyldig, skjødsløs mine som om han bare hadde en ren forretningsmessig interesse av saken og intet andet. Han var meget ordrik, men klar og forstandig i sin fremstilling av en sak, men man fik alltid indtrykk av at han brydde sig meget litet om arbeide. Jeg var lei og kjed av det hele, før han var færdig, men jeg gjorde et par spørsmål for at vise at jeg hadde hørt efter. Saa reiste jeg mig

„Jeg kunde ha lyst til at studere disse papirer,” sa jeg.

„Vær saa god, ta dem bare med Dem,” sa Mahmoud. „Jeg formoder at prins Punislaus er her?”

„Ønsker De at tale med ham?”

„Kjender han vore forslag?”

„Bare ganske flygtig. Han vet intet om min part i dem, og jeg vil foretrekke at han forblir uvidende om det.”

„Han ser vel velvillig paa saken?”

„Det er bedst at han svarer selv,” sa jeg smilende. „Jeg skal be ham om at ta imot Dem med det samme.”

Saa fjernet jeg mig med et ceremonielt buk.

Da jeg kom ind i vor bolig, stod Punnie og stirret ut av vinduet. Han røykte paa en cigaret og lekte nervøst med sine vesteknapper. Det var saa usedvanlig at se ham i en saa eftertænksom sindsstemning at jeg ikke kunde motstaa lysten til at erte ham litt.

„Jeg har den ære at anmode Deres høi-
het om at skjænke hans excellence Megri Pasha en audiens.”

„Aa, hold op med det vrøvl, Nat,” sa han irritert.

„Som Deres høi-
het befaler.” Her tok han en bok og slængte den efter mig. „Jeg haaber at Deres høi-
het maa naa Deres maal bedre med hensyn til Deres glimrende fremtid,” tilføide jeg, da boken for forbi mig uten at ramme.

„Aa, gid pokker hadde det hele! Hvad er der hendt dernede?”

„Jeg er halvdød av kjedsomhet, og nu er det din tur. De ønsker at tale med dig.”

„Skal jeg tale med dem?”

„De vil sandsynligvis vente, til du gjør det.”

„Nuvel. Hvor er de?” Han gik bort til døren.

„Stop, min ven, du kan ikke gaa til dem.”

„Hvad behager — hvorfor ikke? Hvorfor kan jeg ikke gaa til dem, naar jeg vil tale med dem?”

„Ak, min ven, du har meget at lære endnu!” sa jeg leende. „Kan du ikke forstaa at som tilkommende fyrste kan ikke du gaa til folk — du mottar dem!”

„Aa —”

„Du maa ogsaa optræ meget reservert og med værdighet. Jeg skal bringe dem hit og vise dig hvorledes det skal gjøres! Og nu maa du forstaa at de ikke kan sitte ned, naar du staar. Overfor dem maa du optræ som den regjerende prins.”

Han la et øieblik hodet paa skakke og saa halvt spørrende halvt skøieragtig paa mig.

„Nat, gjør du nar av mig?” spurte han i fuldt alvor.

„Nei, slet ikke. Du maa ta dette alvorlig.”

„Jeg forstaa ikke —” saa avbrøt han og gik igjen bort til vinduet.

„Skal jeg saa bringe dem hitop?” spurte jeg efter en pause.

„Du blir vel — ikke sandt?” spurte han og vendte sig halvt om.

„Ikke under samtalen. Jeg har allerede gjennomgaat en hel del i din interesse og kan ikke holde ut at høre alt sammen omigjen.”

„Men jeg vet hverken ut eller ind uten dig,” erklærte han.

„Nu skal jeg hente dem,” sa jeg og gik ut.

Jeg sa Mahmoud at hans høi-
het var saa naadig at ville skjænke ham en audiens og førte dem opover trappen. — Punnie var nu saa nervøs som en ung pike under hendes første præsentation ved hoffet og var ganske blek og skalv, da vi traadte ind.

Vi bukket alle tre dypt for ham, og jeg sa stivt og ceremonielt:

„Jeg har den ære at forestille for Deres høi-
het hans excellence Megri Pasha og Monsieur Orfani.”

De to herrer bukket igjen.

Punnie visste hverken hvad han skulde si, eller hvorledes han skulde ta imot dem, og i sin forvirring bev han aldeles rød. Han lignet slet ikke sit sedvanlige naturlige og likefremme jeg. Han vilde gi dem haanden, men den tykke Pasha førte ærbødighets

haand til sine læber og mumlet paa tyrkisk noget om den store ære — o. s. v.

Punnie forstod ikke en stavelse, saa Orfani maatte oversætte det paa fransk, og jeg benyttet nu øieblikket til at trække mig tilbake og gaa for at klæ meg om til middag.

Jeg var aldeles forbauset over Punnies nervøsitet. Aldrig før hadde jeg set ham der var saa glad og sorgløs være saa forlegen eller tape kontenancen saa absolut som nu. Hvorfor gjorde han det saa nu? Der syntes bare en forklaring mulig — at han var blitt paavirket og grepet av glansen av sin tilkommende stilling.

Da jeg først hadde omtalt denne sak, hadde han erklært det for noget meningsløst og taapelig snak; men han hadde jo hat lang tid til at tenke over det mens jeg hadde været indestængt med Mahmoud, og nu var han øiensynlig av en anden mening. Men det var jo en ting at høre mig tale om det og en ganske anden at komme i direkte berøring med dem som behandlet ham med denne underdanige ærbødighet. „En ting som ses gjør større indtrykk end de som høres —” og nu var han første gang i berøring med den haandgriperlige virkelighet.

Saa var der ogsaa en anden forklaring. Alt nyt og spændende hadde altid hat stor tiltrækning paa Punnie og der behøvedes ikke meget for at sette hans fantasi i bevægelse. Og som tilkommende regent over den stat der var paatænkt at danne, var der jo nok som kunde sette hans sind i bevægelse.

Da vi møttes ved middagsbordet, søkte jeg at trænge tilbunds i hans tanker. Hans nervøsitet var forsvundet; men det slog mig at der var noget paatat i hans munterhet. Det var soleklart at den gamle slyngel til Pasha hadde gjort indtrykk paa ham.

„Nat, den gamle Pasha er ikke saa værst allikevel, men den anden kan jeg ikke dømme, han er fortvilet kjedelig. Herre Gud, hvor vidtløftig og langtrukken han var,” klaget Punnie med en sørgelig mangel paa opfattelse.

„Hvad er dine andre indtrykk?”

Han tømte sit glas, før han svarte:

„Det var jo en latterlig situation, men da jeg først kom litt til mig selv, forekom den mig ganske morsom. Pashaen er meget opsat paa denne sak.”

„Du er det vel ogsaa, haaber jeg?”

Han trak paa skuldrene.

„Aa — jeg vet ikke rigtig. Han sa, det var uheldig at jeg ikke kunde tale hans sprog.”

„Det kan du jo lære.”

„Er det ikke forbistret vanskelig?” spurte han med et alvor som ikke var uten betydning.

„Det tror jeg ikke, hvis du bare gjør, dig umake.”

„Jeg sa naturligvis til ham at jeg vilde bestemt forlange at der blev en plads til dig,” sa han. Dette „jeg” og „forlange” var av uimotstaaelig virkning.

„Hvad svarte han?”

„At han syntes, det var en udmerket idé.”

„Talte han ikke noget om giftemaalet?”

Nu blev han ivrig.

„Jovist, og jeg maa si at Pashaen beskrev den unge dame saaledes at det likefrem varmet mit hjerte. Liker du navnet Olna? Det tiltaler mig. Hun er i London, og efter hvad han sa, saa længter jeg meget efter at se hende.”

„Det kan jeg næsten tænke, men —” og jeg smilte og saa tvers over bordet hvor Miss Davidson sat.

Han lo.

„Aa, det ordner sig nok. Hun er en

meget snild og fornuftig ung pike, og jeg er fordømt opsat paa —”

„Du er meget begejstret idag,” sa jeg paamindende.

Han rødmet let.

„Nuvel, ser du, Nat, ærlig talt — saa — har der været en liten kurre paa traaden imellem os —”

„Hm — naa — kanske ogsaa en liten golftræfning — med disse andre muligheter for øie? — Spiller den vakre Olma golf?”

Der kom litt av hans tidligere værdighet tilbake.

„Det er naturligvis en ganske anden sak, Nat. Du forstaar jo —” han stanset pludselig og saa nysgjerrig paa mig som om han var ræd for at jeg bare forsøkte paa at faa ham til at utale sig. Saa skiftet han tone og sa muntert: „Men alt dette er jo noget sludder!”

Saa tømte ha igjen sit glas.

Jeg rystet paa hodet.

„Det er ikke noget sludder, Punnie, det er virkelig en alvorlig sak. Spørsmålet er, om du er villig til at gaa ind paa det forslag der blir stillet dig.”

Han svarte ikke straks, men lot som om han var meget optat av sin dessert. Saa lo han pludselig igjen.

„Naa vi vil vente, til jeg har set den unge dame, Nat,” sa han og nikket polisk.

Saa lot jeg ham være i fred, for jeg indsaa at han var ute av stand til at ta saken alvorlig.

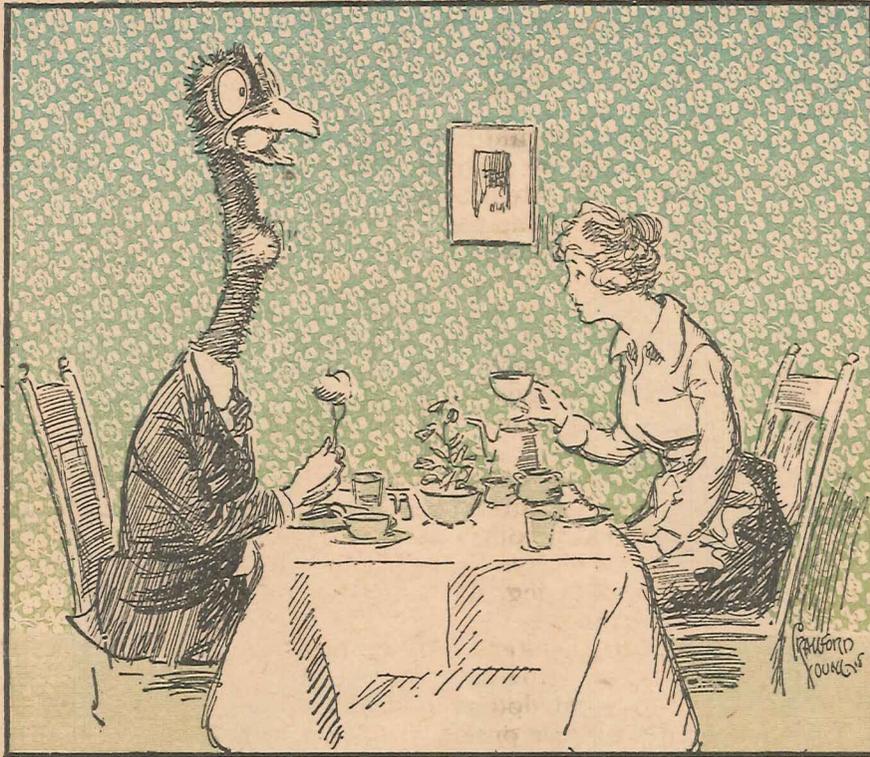
VII.

Mahmoud.

Pashaen blev paa hotellet under paaskud av at han befandt sig saa godt paa stedet. Han ansaa det altid for nødvendig at dække over sin egentlige hensigt og opdigte en tilsynelatende rimelig grund for hvad han foretok sig, om det end var noksaa simpelt og likefrem. Han kunde godt ha ændrømmet at hans virkelige hensigt var at iagttta Punnie saa meget som mulig.

Han spilte sine kort godt, og det lyktes ham snart at indynde sig hos Punnie. Dennes første dom om ham, „at Pashaen ikke var saa værst endda,” antok snart en mer bestemt form, og nu het det at „han var virkelig en ganske hyggelig gammel fyr”.

I to dage saa jeg ikke saa meget til Punnie som jeg pleide at gjøre, men jeg var paa det rene med at Mahmoud hadde opdaget hans svake sider og holdt saa mange lovtaler over Miss Merediths skjønnhet og yndet at Punnies længsel efter at se hende blev større og større.

Det er den gamle kjendte historie, som er evig ny, som her er illustrert i faa, enkle træk: den unge, nysgite hustru, som med spænding iagttar hvorledes hendes første forsøk i kokekunsten virker paa hendes gemal. Det er, som man ser, lykkes tegneren at gi et slaaende uttryk for den unge egtmands følelser i den givne situation: fornemmelsen av at være en struds, — der som bekjendt ikke er nogen kostforagter, men efter sigende sluker alt hvad den kommer over, om det saa er baade spiker og glasskaar. Dermed er svaret git paa spørsmålet i den unge fraes blik: „Synes du ikke kjøtkakene er udmerket idag? Jeg har gjort mig særlig umake med dem?”

Det var interessant at iagttta Punnie i disse to dage. Det var næsten som om han var to personer: snart var han sit eget naturlige jeg, munter, indtagende og barnslig sorgløs og kunde le lystig ved tanken paa at han overhodet skulde regjere over noget og nogen, og saa til andre tider var han eftertænsomt og alvorlig og saa ut som om han var trykket til jorden av ansvarsfølelse. Saaledes saa han som regel ut, naar han hadde talt med Pashaen.

Det ene resultat av den forandring der var foregaat med ham var at hans følelser for hans sidste sværmeri kjølnedes. Dagen efter Pashaens ankomst tilbragte de to formiddagen sammen, og da jeg før lunch røkte en cigaret paa terassen, kom Miss Davidson dit ut og saa misfornøiet og træt ut.

Der læses høit av knappenaalsbiblioteket.

Paa side 24 i dette nummer findes en ny knappenaalsbok. Det er en morsom liten miniaturbilledbok, som fortæller om lille Morten Langøres hændelser ute i den vide verden, da han som en anden Gulliver faldt blandt dverger og kjemper. Boken er til at false sammen og heftningen sker ved hjælp av en knappenaal.

„Kaptein Whimster, var De ikke paa golfpladsen i formiddag?”

„Nei, Miss Davidson. Jeg hadde brever og andre ting at besørge.”

„Vet De hvor Mr. Penniston er?”

„Jeg har ikke set ham siden frokost.”

„Det var merkelig. Han lovet at spille et parti med mig, men han har ikke vist sig.”

„Det ligner ham ikke — gjør det vel?”

„Jeg forstaar det slet ikke,” svarte hun.

Da vi hadde talt litt sammen, kom han og Pashaen gaende, fordypet i en ivrig konversation. De stanset faa meter fra os, og et øieblik efter bukket Punnie ærbødig og gik ind i hotellet, idet han begunstiget mig med et meget uærbødig nik, da han gik forbi mig.

Da saa jeg for første gang Punnie i hele hans værdighet. Jeg kunde ikke undertrykke et smil, da han kom henimot os med skuldrene tilbake, hodet i veiret og hele ansigtet meget alvorlig og eftertænsomt.

Miss Davidson angrep ham straks.

„Mr. Penniston, vet De at jeg har ventet paa Dem i hele formiddag? Lovet De ikke at møte mig i klubhuset?”

„Jeg ber meget om undskyldning, Miss Davidson, men jeg maa virkelig med anger og fortvilelse tilstaa at jeg har glemt vor avtale,” svarte han i en næsten ophøiet nedladende tone.

„Jeg takker,” snærret hun med et kast med hodet.

„Jeg beklager det virkelig meget. En ven av mig er nemlig kommet fra London for særlig at tale med mig i en meget viktig sak, og jeg har maattet forhandle med ham hele formiddagen. Jeg haaber, De tilgir mig.”

I alle de aar, jeg har kjendt ham, hadde jeg aldrig hørt ham tale i en saadan tone, og den unge pikes forbauselse var likesaa stor som min. Hun stirret et øieblik i taushet paa ham, og saa brast hun i latter.

„Gjør De nar av mig? Eller hvad gaar der av Dem?”

Punnie fortrak ikke en mine.

„Miss Davidson, jeg beklager at jeg ikke kan forklare saken nærmere for Dem.”

„Hvis den har denne virkning paa Dem, saa bør De heller opgi den. De maa være saa snil at holde den avtale, vi træffer.”

Saa ilte hun avsted med næsen høit i sky.

Nu fik han endelig sit gamle væsen igjen.

„Jeg sier Dem jo at jeg beklager det meget —” men hun ventet ikke for at høre mer.

„Nat, hvad ler du av?” tilføjede han.

„Naturligvis av dig, min ven. Har Pashaen git dig en time i engelsk optræden og

uttryksmaate? Det klær dig paa ingen maate."

Han blev rød av ærgrelse men tvang frem en nervøs latter. „Aa — er du i det humør? Vi ses ved lunch," og saa gik han.

Ved lunchen ga han sin mening om Pashaen tilkjende.

„Jeg synes at den gamle Pasha er en rigtig hyggelig gammel fyr, Jeg tror, du har uret i hvad du sa om ham." Hermed hentydet han til nogen advarende ord, jeg hadde latt falde.

„Det mener du, fordi han indsmigrer sig hos dig paa alle maater og næsten ligger paa maven for dig.

Han gjør dig til en fuldkommen indbildsk nar. Det er paatide at tale rent ut, og jeg sier dig at han er en farlig gammel hykler."

„Vi har jo lov til at ha hver vor mening, gamle ven."

Det nytter ikke at si mer, men da mine ord ikke hadde hat nogen virkning, og Mahmoud efterhaanden fik altfor stor magt over ham, tok jeg næste aften affære, da jeg saa Pashaen staa alene utenfor hotellet.

„Det glæder mig at jeg faar anledning til at tale et par ord alene med Deres excellence; De har været saa optat av min unge ven."

„Ja, hvorfor ikke, kaptein Whimster?"

„Ja, hvorfor ikke, Pasha? Finder De fremdeles stort behag i dette sted?"

„Javist. Det er meget behagelig og hyggelig her."

„Har De fremdeles tænkt at bli her?"

„Ja, hvorfor ikke, kaptein Whimster?" sa han igjen, denne gang i en skarpere tone.

„Jeg ber Deres excellence undskylde min tilsynelatende indiskretion. Det er ikke min mening at ville være indiskret. Jeg tænkte, det kunde interessere Dem at høre at vi reiser herfra. Da vil De faa mer tid til at nyde stedets glæder og naturens skjønheter.

„Naar reiser dere?" spurte han med et forsøk paa at skjule sin skuffelse.

„Det avhænger av omstændighetene, Pasha. Man river sig naturligvis bare motstræbende løs fra et saa deilig sted."

Han saa paa mig.

„De mener at hvis jeg blir vil De reise herfra med prinsen?" sa han, ute av stand til at kunne skjule sin ærgrelse.

„Undskyld, excellence, men jeg haaber ikke, De tror, jeg kunde gjøre mig skyldig i en saadan handling. Det villde ikke alene være indiskret men absolut uforskammet."

„Der er sandsynlighet for at jeg reiser imorgen, kaptein."

„Deres excellence gjør mig en ære ved at meddele mig dette," svarte jeg med et buk og begyndte saa at tale om veiret.

Vi forstod hverandre — og han tok sin hev. Samme aften hadde han en lang samtale med Punnie, og næste dag ved frokosten erfarte jeg resultatet av den. Punnie var meget urolig og nervøs, hvilket tydet paa at hans sind var i oprør.

„Nat, er du frisk?" begyndte han.

„Hvorfor denne pludselige bekymring, min ven?"

„Jeg haaber bare at opholdet her gjør dig godt. Du ser meget friskere ut."

„Du har nok noget at si mig — ikke sandt? Ut med det."

Han saa paa mig — rødmet svakt og saa ned paa sin tallerken.

„Nat, du er meget mistænksom."

„Jeg avventer. Det er vel ikke et nyt sværmeri?"

„Nei, slet ikke — det skal være forbi foreløbig," svarte han.

„Hun vil vel ikke synes om det — hvad?"

Det var et skud paa lykke og fromme, men det ramte. Han vilde gi et hurtig svar, men tvang det tilbake, og saa steg mistanken op i mig. I dette øieblik gik Pashaen

En vordende keiser av Østerrike?

Blandt de mange fordrevne fyrstebarn som for tiden lever rundt om i verden, langt borte fra de land hvor deres fædre og mødre regjerte, er ogsaa denne olte-aars gut. Han er søn av ekskeiser Karl av Østerrike, erkehertug Otto heter han, og man mener at den landflygtige keiser skulde være villig til at fraskrive sig sine rettigheter til Østerrikes trone hvis landet til gjengjæld vilde overdra dem til denne søn. Men for tiden er stemningen ikke det habsburgske fyrstehus gunstig og ekskeiserens besøk nylig i sit hjemland har utvilsomt ikke forbedret chansene for den unge Otto.

forbi vort bord, og det uttryk der var i hans øine, da han saa paa mig og bukket for Punnie, gjorde min mistanke til vishet.

„Hvilket tog skal du reise med, min ven?" spurte jeg smilende.

„Hvorfra vet du noget om det?" utbrøt han, „Igaar fik jeg et brev som fik mig til at tænke paa at ta en trip til byen og —"

„Det er altid bedst at si sandheten, Punnie, især naar man har en daarlig hukkommelse. Igaar fik du ikke andre brever end to regninger. Husker du det nu? Og jeg tror ikke paa at du reiser flere hundre mil bare av iver efter at betale en regning, min kjære ven."

„Jeg maa ha nogen nye klær," mumlet han halvt smilende, halvt surmulende.

Jeg rystet langsomt paa hodet.

„De klær, du har, er gode nok til vor ven Pashaen, Punnie. Det skal du ikke bekymre dig om."

Litt efter løftet han trodsig hodet.

„Jeg kan vel gjøre hvad jeg vil."

„Enhver der vilde benegte det vilde jeg slaa til jorden," svarte jeg, og han rystet utaalmodig paa sit lille, pene hode. „La os nu vende tilbake til vor sedvanlige aapenhjertighet, Punnie. Har ikke Pashaen sat din fantasi i en voldsom bevægelse angaaende denne Olha Meredje, og fortalte han dig ikke igaaraffes efter middagen at han var nødt til at forlate Mullion og overtalte dig til at reise med ham til byen for at træffe sammen med hende der?"

„Hvorfra ialverden vet du alt dette?"

„Det hører med til min bestilling, Punnie, likesom det ogsaa tilkommer mig at advare dig hvis jeg saa, du vilde røre ved en giftig slange. Saa reis da med ham og ta damen i øiesyn, men glem ikke at der overalt er slanger og — Pashaer."

„Jeg kan ikke begripe hvorfor du er saa haard imot ham."

„Av to grunde. For det første kjender jeg ham. For det andet er jeg din gode kammerat skjønt du synes at være tilbøielig til at glemme det. Men jeg er det nu allikevel."

Han holdt hodet bøiet et øieblik.

„Jeg er en fordømt taapelig nar," sa han saa, og hans gode øine var fugtige, da han nu saa op paa mig. „Nat, jeg vil ikke reise hvis du har noget imot det!"

„Gjør alt hvad du vil, min ven — men stol ikke paa Pashaen," sa jeg. Saa blev det avtalt at han skulde reise.

Pashaen lot Orfani bli tilbake, formodentlig for at han skulde passe paa mig. Det var en feiltagelse, fordi vi følte os tiltrukne av hverandre. Vort fælles venskap med Tarrant dannet grundlaget, vi hadde begge været viden om i verden og vi hadde samme smag og samme interesser. Det varte ikke længe, før han blev meget aapenhjertig overfor mig. Han var græker av

fødsel men hadde mange forretningsinteresser i Bulgarien, og da krigen hadde ruinert ham, hadde han tat pladsen som sekretær hos Mahmoud, indtil hans forhold blev bedre. Skjønt han ikke sa noget ondt om Pashaen — en taktfuldhet som jeg satte pris paa — var det let for mig at oppdage at han hverken likte ham eller hadde tillid til ham.

Han var meget opsat paa dannelsen av den førnævnte stat, og jeg talte gjerne med ham om den, fordi problemet med hensyn til gamle Mahmouds virkelige hensigt var vanskelig nok. Hans bestræbelser for at indynde sig hos Punnie vidnet om at han ønsket stillingen som hersker. Men jeg opdaget snart at Orfani ikke kjendte mer til den gamle slyngels end jeg.

En morgen, da vi talte sammen om saken, sa jeg i samtalens løp:

„Tror De at Pashaen vil bli en god regent for staten i de alliertes interesser? Jeg har tænkt over det."

Han saa yderst forbauset ut.

„Vel ikke for alvor?"

„Hør nu bare —" og jeg kom frem med en del grunde.

Han rystet ettertrykkelig paa hodet.

„Han har ikke skjænket mig sin fulde fortrolighet. Jeg ønsker det heller ikke; men hvis han gjorde det, vilde jeg selvfølgelig ikke forraade ham. Jeg tør imidlertid med stor sikkerhet si at en slik tanke aldrig er slaat ned i ham, Jeg er sikker paa at han ønsker Deres ansættelse, fordi

han tror at De handler retfærdig baade med hensyn til hans nuværende besiddelser og til de fordeler, han venter at opnaa. Derfor er han ivrig efter at sikre sig Dem.”

Jeg sa ikke mer, men min mening forblev uforandret. Jeg var og blev fast overbevist om at den gamle skurk hadde en anden hensigt som han beholdt for sig selv.

Jeg fik et brev fra Punnie efter at han hadde set Mademoiselle Meredja. Fire sider fulde av den mest glødende beskrivelse av hendes engleagtige skjønnhet, hendes fortryllende væsen, hendes ynde og Gud vet hvad mer. Han brændte i den sterkeste feber, og mellem linjene læste jeg et dypere alvor end ellers i lignende saker.

Efter et par dages forløp reiste jeg ind til byen. Han tok imot mig paa stationen, kjørte med mig til min leilighet og begyndte straks paa sine vilde lovtaler. De endte med løftet om at hvis jeg gik med ham i teatret om aftenen, saa skulde jeg faa lov til fra en loge at fæste mine øine paa al denne bedaarende skjønnhet og ynde, før jeg blev forestillet for hende.

Han var igjen den sorgløse, naturlige Punnie som jeg elsket som en bror, og da han saa helt nedslaat ut, da jeg betænkte mig, hadde jeg ikke hjerte til at avslaa hans bøn.

Det var sent, da jeg kom i teatret, og første akt av skuespillet var næsten tilende, da jeg traadte ind. Punnie grep mig straks ivrig i armen.

„Nat, her er hun,” hvisket han.

„Naa — hvor?”

„Se, om du kan finde hende. Du burde kunne det efter alt hvad jeg har fortalt dig om hende.”

„Her er altfor mange mennesker,” sa jeg, og da jeg begyndte at se mig omkring, løp hans utaalmodighet av med ham.

„Hun sitter i logen ret overfor,” hvisket han ivrig.

Der sat tre damer: en middelaldrende i midten, og i nærheten av scenen sat en ung pike som var ganske pen, men slet ingen paafaldende skjønnhet. Den tredie av damene støttet hodet til haanden, saa at det meste av hendes ansigt var skjult.

„Er det Miss Meredith som sitter nærmest scenen?”

„Nei da. Det er hende som sitter tilvenstre med hodet støttet til haanden.”

Jeg vendte mig netop om, da den unge dame tok øinene fra scenen og saa over til vor loge. Jeg snappet efter pusten, det var som om mit hjerteslag stod stille for saa pludselig at begynde at banke med vilde, stormende slag, der fik blodet til at bruse som flytende ild gjennom mine aarer.

Det var Olivette! I dette sekund forsvandt Punnie, teatret, alt omkring mig for mindet om den sidste gang, da vi hadde set ind i hverandres øine i adskillelsens øieblik.

VIII.

Jeg lægger en plan.

Det bifald der fulgte efter teppets fald vækket mig av mine drømme.

„Kom!” utbrøt Punnie. „Nat, vi vil gaa bort til deres loge.”

„Jeg vil vente til næste mellemakt. Da har vi bedre tid,” sa jeg, og min stemme lød i mine ører som om den kom langt borte fra og som om det var en ganske anden der talte.

„Snak. Hun har talt saa ofte om dig. Hun vil synes, det er rart hvis du ikke kommer nu.”

Men jeg holdt fast ved mit, og da han

var meget længselsfuld efter at faa tale med hende, ga han sig snart og gik alene ditover. Straks han var gaat, tok jeg min hat og min frak og forlot teatret.

Jeg gik hjem, og den kolde, friske luft hjalp mig til at bringe klarhet i mine forvirrede tanker. Jeg var bokstavelig talt aldeles fortumlet ved den opdagelse at Olivette Montier var Olna Meredith, og før jeg kunde møte hende, maatte jeg ha bragt ro og orden i mine tankers kaos.

Jeg vilde helst ikke se Punnie før det. At jeg efter alle disse maaneders uvishet nu hadde fundet hende som den der skulde bli hans hustru var nær ved at faa endog min troskap mot ham til at vakle.

Jeg tilbragte en frygtelig nat. Adskillige ganger var jeg ikke langt fra at hade ham, og tanken paa at skjæbnen skulde ha utset mig til at tilbringe mit liv med at vaake over deres sikkerhet holdt paa at gjøre mig gal.

Tiddlig om morgenen sendte jeg ham en kort billet, i hvilken jeg ga ham en grund hvorfor jeg hadde forlatt teatret saa pludselig — jeg hadde, skrev jeg, aldeles uventet faat øie paa en gammel ven, og dette møte hadde tilfølge at jeg maatte forlate byen en ukes tid. Derefter tok jeg med første tog til Crowborough uten at efterlate nogen adresse.

En ukes landophold med golfspill og lange spaserturer gjenga mig tilstrækkelig sindsro til at jeg kunde se fremtiden i øinene og ta en beslutning om hvad jeg vilde gjøre.

Det var i høieste grad usandsynlig at Olivette skulde kjende mig igjen. Hun hadde jo ikke den fjerneste mistanke om at jeg var nogen anden end Hadi Bey — hun visste ikke engang at jeg talte engelsk. Og den forklædning der hadde været god nok til endog at vildlede tyrkerne hadde hun neppe kunnet gjennemske. Med undtagelse av admiralen selv hadde alle sjøofficerene og hele mandskapet anset mig for en tyrk.

Jeg kunde derfor trygt benegte at jeg var Hadi Bey, og det stod mig aldeles frit at arbeide videre paa fuldførelsen av den engang lagte plan hvis jeg ønsket det. Gjorde jeg det? I begyndelsen absolut nei, det forekom mig at være et umulig arbeide. Jeg kunde slet ikke forestille mig muligheten av det. Men saa skiftet jeg tanker. Naar Olna ikke kunde bli min hustru, saa var der ingen mand paa jorden, jeg heller vilde se hende gift med end Punnie.

Denne tanke fødte en anden. Frem for alt andet ønsket jeg hendes lykke, og det vilde være mig en fryd uten like at kunne hjelpe med til at sikre den. Ingen nok saa storartet lod som gudene kunde skjænke mig vilde bringe mig saa stor lykke.

Disse tanker slog fast rot i mig — kanske blandet med frykten for at der truet hende en fare fra min gamle fiende Mahmoud. Mon Olna hadde kjendt ham igjen, og hvad hadde der hændt imellem dem? Det syntes utænkelig at hun ikke skulde ha kjendt ham igjen, for de rædsler, hun den gang hadde gjennomgaat, maatte ha indpræntet sig for hende for stedse i hendes erindring.

Det varte fjorten dage, før jeg helt hadde overvundet det heftige sindsoprør, jeg var hensat i, og før jeg var blit tilstrækkelig herre over mig selv til at turde utsætte mig for et møte med Olna.

Saa snart jeg var kommet hjem, kom Punnie styrtende op til mig i min leilighet. Han var umaadelig glad over at se mig igjen og utspurte mig nysgjerrig om min pludselige forsvinden. Men han maatte gaa utilfredsstillet bort.

„Forretninger, min ven, forretninger. Ikke netop regjeringssaker, men meget vigtige og uopsættelige private affærer.”

„Men hvor har du været, Nat?”

„I Crowborough.” Jeg visste godt at dette navn vilde bringe ham længer bort fra sporet end alle usandheter.

„Crowborough?” gjentog han. „Nei, vet du hvad! Hvad ialverden skulde du der?”

„Der er gode golfterrænger der, Punnie.”

„Men du talte jo om vigtige private forretninger. Du vil vel sandsynligvis ha mig tilbedste.”

„Jeg har opholdt mig i fjorten dage i Crowborough, og det meste av tiden tilbragte jeg paa golfterrængene,” sa jeg med rolig bestemthet. Det er forbausende hvor ofte en simpel sandhet, uttalt paa en særlig suggestiv maate, kan bli mistrodd.

Han spilet op øinene, la hodet paa skakke og lo sagte.

„Aa, du gamle lurendreier! Naar har du lært at drive det saa vidt i camouflasje?”

Jeg rystet paa hodet. „Du vil slet ikke ta i betragtning at golfspillet blir drevet ivrig der og at mange av dem som driver det er særlig betydelige og interessante personligheter — særlig paa denne tid, Punnie.”

Det var nok en simpel sandhet, men den blev mistydet.

„Aa, snak har vi nok av. Naa, jeg vil ikke plage dig, men jeg er meget lei over at du forsvandt saa pludselig. Olna var meget skuffet den aften og sa at jeg burde ha tat dig med, enten du vilde eller ei! Hun længter meget efter at se dig. Hvad mener du om hende? Er hun ikke pragtfuld?”

„Det maa hun vel være, naar du sier det. Men husk at jeg bare saa hende flygtig. Hun gjorde indtryk av at være vakker.”

„Vakker!” gjentok han haanlig. „Vakker! Du koldblodige, gamle fisk! Man skulde tro at du var sytti aar! Hun er den —” og nu brøt han ut i en strøm av superlativer. Det var usedvanlig, naar han hadde sværmet for en dame i tre uker, saa av det sluttet jeg at det denne gang var gaat dypere ind paa ham.

For at stanse denne strøm av lovtaler tok jeg hans haand og la min finger paa hans puls.

„Vedbli bare, min ven. Det er interessant at merke hvor hurtig blodet kan flyte.”

Han rev haanden til sig og lo.

„Ja, det kan nok more en slik kvindhader som du,” brummet han. „Men hun er uforlignelig. Hun kunde endog omvende en saa forhærdet synder som Nat Whimster.”

„Gi mig din puls igjen og la mig prøve, om den løper likesaa løpsk, naar du taler om Pashaen. Er han fremdeles i kridthuset hos dig?”

„Hm — ærlig talt, saa har jeg omtrent ikke set noget til ham.”

„Det burde jeg ha gjettet av dit væsen. Du har slet ikke gaat paa stylder idag. Er Miss Meredith likesaa begeistret for ham?”

„Hun har slet ikke set ham endnu.”

Jeg spidset ører.

„Hvad kan det komme av?”

„Han reiste fra byen likesom du, jeg tror at han pludselig blev kaldt til Paris og han har travelt med at skaffe sig et hus eller en leilighet i London. Du har uret overfor ham — han er virkelig snil og hyggelig imot mig. Jeg skulde ønske, du vilde forandre mening om ham.”

„Jeg skal prøve paa det, min ven, hvis det kan glæde dig.”

„Det kan det. Det vil ogsaa glæde ham. Han er meget begeistret for dig, og jeg vil til hans retfærdighet si at han ikke lægger skjul paa grunden til det. Han ønsker meget at vor nye stat skal faa en regent som sandsynligvis vil ta sig av hans interesser.”

„Har han fortalt dig om mig?”

„Ja, den dag, vi forlot Mullion; han visste at det vilde utvirke mer hos mig end noget andet i verden. Ogsaa hos Olna.”

„Men der er intet avgjort, min ven.”

Han satte op et skøieragtig smil.

„Vent bare, til du har set hende. Hun skal nok faa ordnet det. Hun kan utrette alt. Saa snart hun fæster sine store, sjælfulde, blaa øine paa dig, er du fortaapt.”

„Hm — sjælfulde? Hvor har du faat fat i det ord? Du har vel ikke begyndt at læse digt?”

„Aa — sludder, du gamle ertekrok. — Men hør, vi har faat en loge i teatret i aften. Bli med os. Det vil glæde hende meget.”

„Nuvel da — jeg skal gjøre alt for at glæde dig, min ven.”

Saa var det avgjort.

Det passet mig egentlig meget godt at vort første møte skulde finde sted i teatret. Det dæmpete lys vilde udelukke enhver mulighed for at hun skulde kjende mig igjen og der vilde ikke bli nogen tid til samtale. Jeg kunde vænne mig til at være i hendes nærhet uten at være alene med hende, og skuespillet vilde avgi stof til en likegyldig konversation.

Men der var en ting som skulde gjøres før dette møte. Punnies meddelelse om Pashaen ga mig noget at tænke paa. Det var ikke saa merkelig at han undgik et møte med Olna. Han visste at i samme øieblik, hun kjendte ham igjen som den mand der hadde prøvd at faa hende i sin magt i Ursa vilde hans spil være tapt.

Da det i virkeligheten for ham bare kom an paa at sikre sig sine egne eiendeler og besiddelser, var den kjendsgjerning at han ved sin slyngelagtige optræden selv hadde

ødelagt sine chancer, ikke uten et vist humor. Det var aldeles udelukket at Olna skulde overlate ham saa meget som en tomme av det land hvor hun hersket.

Men var nu ogsaa hans historier sande? Hadde disse besiddelser og dette land virkelig noget at gjøre med hans virkelige hensigt? Det var vanskelig at tro. Han maatte vite at hun før eller senere vilde kjende ham igjen, og saa snart hun gjorde det, var hans sak tapt.

Disse tanker fødte andre tanker. Der var ingen tvil om at han var en fuldendt skurk — men han var ingen dumrian. — Hvorfor vilde han endelig vælge til regentinde en prinsesse som han visste var hans uforsonlige fiende? Selvfølgelig vilde han ikke det. Derfor hadde han efter al sandsynlighet først opdaget hvem Olna var efter at han hadde avgitt sin mening om saken. Eller han hadde muligens hat andre og dypere motiver.

Det tilkom mig at finde ut det — og en liten bemerkning som Punnie hadde latt falde ga mig en ledetraad — nemlig den at Pashaen søkte en leilighet. Jeg besluttet at hjelpe ham til at faa en. Han skulde ha Tarrant's leilighet, hvis det bare kunde la sig arrangere. Jeg gikk straks bort til min ven og fant ham travelt beskæftiget med sin nye oppfindelse. Han blev meget glad over at se mig.

„Det glæder mig meget at du er kommet tilbake, Whimster. Hvis du vil, kan du hjelpe mig meget og gjøre mig en stor tjeneste,” sa han.

„Med største fornøielse, Tarrant. Hvad er det?”

„Ja, ser du, der er noget galt her — det ligger i lydens vedvaren —” og nu kom han med en lang forklaring, spækket med alle slags tekniske uttrykk; men meningen var nok at han ikke kunde bli klok paa, om feilen laa i avsender — eller mottagerapparatet.

„Jeg tror, det er galt med det første, og jeg har fastgjort noen flere i de forskjellige værelser her, og nu vil jeg gjerne at du skal prøve dem og derfor har jeg an-

bragt tilsvarende og forbedrede høreapparater i din leilighet.”

„Sæt op saa mange du bare vil,” svarte jeg til hans glæde. Jeg fikk ham til at vise mig hvorledes jeg skulde benytte de paa-gjældende apparater.

Men saa begyndte han igjen at forklare mig en hel del som gikk over min forstand. Bare et punkt oppfattet jeg, og det var et der i Amerika var en mand som hadde opdaget en maate, paa hvilken man kunde gjøre det, han ønsket at gjøre. „Og hvis det er nødvendig, saa reiser jeg naturligvis dit- over og faar rede paa det.”

Disse ord grep jeg straks med iver.

„Det var et merkelig tilfælde, Terrant. Forleden dag spurte man mig, om jeg ikke kjendte en mand som kunde reise til De forenede Stater i et offisielt hverv. Det var noget med elektricitet, Edison eller en anden stor mand skulde interviewes. Selvfølgelig et klækkelig honorar og alle utgifter betalt. Var ikke det noget for dig? Du kunde passe til det.”

Han ansigt opklaredes.

„Jeg kan reise imorgen,” erklærte han og purret op i sine lange krøller. „Denne oppfindelse koster mange penger, Whimster, og jeg har ingen.”

„Hvis jeg kan, skal jeg faa ordnet det imorgen.”

„Jeg kan stenge leiligheten og reise paa fem minutters varsel.”

„Find heller en leier. Det er da værd at ta med noen kroner ekstra om uken!”

„Udmerket, Whimster, udmerket. Jeg er dig meget forbunden. Hvem skal ha leiligheten?”

„Mellem os sagt, saa tror jeg at din ven Orfani igjen ser sig om efter en leilighet — men jeg ønsker ikke mit navn nævnt. Forstaar du?”

„Jeg skal sette mig i forbindelse med ham. Jeg er dig virkelig meget forbunden.”

(Fortsættes).

Litt om taukletning og musikalske brilleslanger.

1. Naar man bor paa en forholdsvis øde ø og har bruk for et eller andet er det som oftest ingen anden utvei end at man lager tingen selv. Saaledes hadde jeg forleden bruk for et langt tau og da der ikke bodde nogen repslager i nærheten flettede jeg tauget selv. Det er slet ikke saa vanskelig.

2. At det ikke er saa vanskelig fikk jeg kort efter det haandgripeligste bevis for. Der stod et træ like bak mig. Paa dette træ var der en stor gren og paa grenen sat der tre aper med snohale. Det saa Micky, min yndlingsape og gav sig til at flette tauverk av snohalene — for at efterape mig.

3. Mens dette stod paa hadde jeg sittet flittig ved mit flettearbeide uten at ane hvad som foregikk. Men pludselig ølev jeg revet ut av mine tanker ved en skraldende latter fra Micky. Jeg vendte mig og hvad saa jeg? Jeg saa de tre aper forgjæves prøve paa at slippe fra hverandre.

4. Se, denslags kan aper finde paa. Men de kan finde paa det som er endnu mer utrolig. En dag, mens jeg sat ute i det frie og hadde besøk av musikens muse, som inspirerte mig til en liten komposition, førte mine husaper uten mit vidende en stor brilleslange ind i huset.

5. Litt efter gikk jeg selv ind i nuset for ved pianoet at prøve hvorledes den nykomponerte melodi lød og især for at prøve bassen, som jeg hadde sat til ut av hodet. Jeg var saa optat av at kikke paa notemanuskriptet at jeg ikke studset over Mickys iver efter at vise mig pianostolen.

6. Jeg salte mig paa stolen og gav mig til at syngre melodien, mens jeg akkompagnerte mig selv, og skjönt det som baktefter hændte var vel egnet til at utsette alle tidligere erindringer, husker jeg dog tydelig at jeg fandt melodien virkelig pen og bassen fortreffelig.

7. Det vil altsaa si: saa langt som jeg naadde i mine undersøkelser. De blev nemlig ikke ført tilende og grunden var den meget aparte at pianostolen pludselig blev levende og løftet sig iveiret saa jeg maatte følge med — meget mot min vilje maa jeg si. Og forklaringen?

8. Ja, den er liketil: Pianostolen var ganske enkelt dannet av brilleslangerens smidige krop og et litet sæte lagt over. Og brilleslanger er som bekjendt musikalske. Da denne hørte min skjønne sang gav den sig straks til at danse. Voila tout! Og saa fikk jeg mig ovenikjøpet et uventet bad (se billedet).

Litt hodebrud.

Schakopgave nr. 1856.
 Av J. B. Neukomm. Budapest. (D. Wochenschach 1919.)

Sort: K D, T S, L, 2 B = 7 br.
 Hvit: K D, T 2 S, L, 2 B = 8 br.
 Hvit gjør mat i 2 træk.

Løsning av schakopgave nr. 1853.

1. Te7 - e1, T x T. 2. Sc4 - e3.
1. , ellers. 2. Te1 - h1.

Løsning av beregningsoppgaven i forr. nr.:

Manden hadde 689 duer.

Beregningsoppgaver.

1.

En sum paa 30 kr. blev utbetalt i 2-kronestykker, kronestykker og 10-ører. Der var ialt 30 mynter. Hvor mange mynter var der av hver myntsort?

2.

I en æske ligger 20 papstykker, hver med tallet 12, desuten 20 papstykker, hver med tallet 52, og 20 med tallet 365. Hvor mange av hver av de tre sorter maa man ta ut for av de uttagne papstykkers tal at faa en sum paa 2300?

Løsning av tal-

kvadraten i forr. nr.:

1	4	3	2	6	5
6	2	1	5	3	4
3	6	5	4	1	2
4	5	6	3	2	1
5	1	2	6	4	3
2	3	4	1	5	6

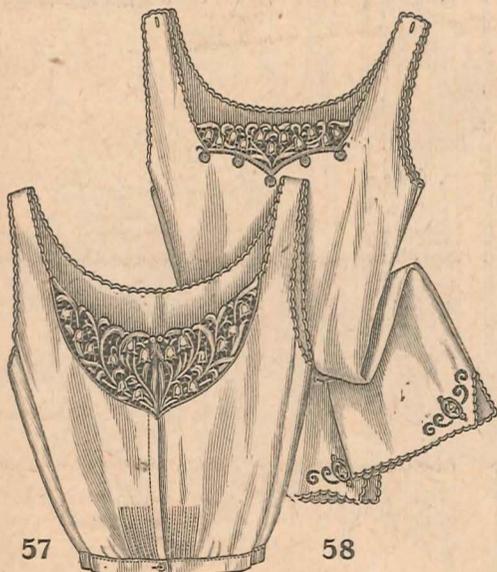
Gaade.

Med i forgaar den, hvor lang den end er.
 Med o forgaar den om og den er svær.

34te haandarbeide.

Underliv og kombination med venetiansk og engelsk broderi.

Det enkle underliv utstyres med et meget pent broderi. Smale læg og lette rynker holder vidden sammen nedentil og en smal linning synes til.

Den nydelige kombination er paa grund av mønstrets form uten søm foran. Ved sidesømmene er der splitter nederst som kantes med knaphulstunger.

Materiale til underlivet: Paategnet fint stof og garn, pris kr. 4.00 + porto.

Materiale til en kombination: Paategnet stof og garn, pris kr. 10.00 + porto gjennom vor broderi-avdeling Storgaten 49, Kra.

Bestillingsseddel findes i „Raadgiver“ paa side 28.

— 0 - 0 - 0 —

Romantik og virkelighet.

Avsluttede illustrerte fortællinger fra nær og fjern.

De vises sten.

I en av de halvt middelalderlige byer i Tysklands katolske egne holdt jeg rast, inden jeg efter i samfulde to aar at ha fartet rundt om i Europa, Afrika og Asien vendte hjem til mit fædreland.

Igreunden var jeg skuffet. Like til jeg i trediveaarsalderen arvet de pengene som gjorde mig uavhengig, hadde jeg drømt om at reise, fordi jeg længtet efter eventyr. — Nu hadde jeg ganske vist oplevd reisen, men eventyret hadde ikke nogen gang krydset min rute.

Imidlertid kjedet jeg mig ikke i den gamle tyske stad, hvorfra jeg om kort tid direkte skulde vende tilbake til min hjemstavn. Det interesserte mig at trave omkring i klostre og kirker, hvor jeg tydet inskriptioner, som forlængst henfaren slegter hadde avfattet.

Saken er den, at jeg i sin tid, da jeg ikke kunde tillate mig den luksus at dra paa langfart, hadde omsat noget av min utlængsel i flid med hensyn til at lære fremmede sprog at kjende — og især tysk tungemaal, baade hvad dets nutidige og ældre former angaar.

Det glædet og moret mig nu at der i byen ikke fandtes den gravsten, den mindetavle eller det skilt som det laa over mine evner at tyde.

Men ogsaa folkelivet fængslet mig, og jeg nystere foke at de gemytlige og godmodige sydtyskere forekom mig til maatte kaldes behagelige medmennesker.

En aften besøkte jeg Raadhuskjelderens, og kom der i snak med en del trivelige borgere. Vi drak ikke saa faa seidler av landets lette øl, og jeg hygget mig saa godt, at jeg tilsidst av taknemlighet for gjestfri optagelse i kredsen gav etpar omganger rinskvin.

Da jeg omkring midnat tok avsked og alene begav mig til mit hotel, var jeg oprømt. Baade selskapet og traktementet hadde paavirket mig saa velgjørende at jeg saa lysest mulig paa tilværelsen.

Jeg gikk meget hurtig.

Jeg hadde en temmelig lang strækning foran mig, og fandt derfor paa at gaa en snarvei. Det anfgedet mig ikke at jeg derved kom igjennem et kvartal, som jeg omtrent ikke kjendte. Jeg pleide at rose mig av en fin orienteringssans, og jeg tok det for givet at jeg paa et øieblik vilde naa den hovedgate ved hvilken mit hotel laa.

Men minuttene gikk, og stadigvæk færdedes jeg i snevre, bugtede, avsidesliggende gater og stræder.

Ikke et menneske møtte jeg; der fandtes ingen som jeg kunde be om en veiledning. Bare lyden av mine egne skridt gjaldet tællende de dødsstille musrækker. Der var ikke en mellem lampe at se i et eneste av alle de mørke vinduer, og gatebelysning fandtes ikke. Jeg ante ikke hvor og naar jeg hadde passert den sidste løgt.

Da det desuten begyndte at bli taaket, saa det blev endnu vanskeligere at orientere sig, blev jeg utaalmodig. — Det var virkelig for idiotisk at jeg ikke kunde greie denne gatestumpen paa egen haand.

Med en viss lettelse opdaget jeg endelig et lys foran. Jeg skyndte mig ditbort. Rimeligvis brændte det i en stue hvor jeg kunde finde vaakne mennesker, av hvem det var mulig at faa besked om veien.

Men haabet lovte mer end det holdt. Lyset viste sig nemlig at stamme fra en oljelampe som i en niche paa et gatehjørne brændte for fottene av en madonna.

Jeg var altsaa like langt, og stirret raadvild paa den gule flammen som stod rolig og rank i mørkets stilhet.

Men haabet møtte mig igjen da jeg dreiet om hjørnet. Et stykke borte saa jeg et svakt men tydelig lysskjær trænge sig igjennem den sorte, disete luft.

Jeg var ikke længe om at naa ditbort, og jeg

stanset foran en bod bak hvis tykke smaa ruter lampen var tændt.

Uten betænkning skjøv jeg op døren og gikk ind.

Det maatte være en antikvitetsbutik. Middelalderlige vaaben og rustninger samt rosenkranser og helgenbilleder var arrangert paa knagger, hylder og laa paa gulvet. Desuten la jeg merke til en utstoppet krokodille og flere slangehammer under taket.

Med det samme jeg kom ind viste eiermanden av alle disse herligheter sig i bakgrunden av butikken. Han kom gaaende med langsom værdighet, saa jeg fikk tid til at iagttå hans ovale, benete ansigt, hvori en næse, kjøtløs som et ravneneb, stak frem.

Det var en merkelig, gammeldags mand. — Og hans paaklædning mindet ikke om sidste mode. Trods sommervarmen bestod den av en lue som dækket hodet til ørene, samt en lang, sid slaabrok — begge deler av tykt stof og kantet med pelsverk.

Jeg bad ham undskylde min sene visit og forklarte dens aarsak.

Hans svar forundret mig. Han talte et sprog saa gammeldags at jeg kom til at tænke paa inskriptionene som jeg pleide at studere i byens kirker og klostre.

„Manden er bli smittet av sit varelager!“ tænkte jeg i mit stille sind. Efter at ha takket for god underretning vilde jeg til at gaa, men den merkelige fyr valde ikke la mig slippe saa billig. Trods sit avmaalte væsen lot han til at være ganske snaksom.

Av høflighet gav jeg efter, og indledet en samtale med ham. Hans kjephest var heraldik. — Ikke den moderne; men angaaende kristenhetens adelige slegter i gamle dager var denne aparte mand mer end godt orientert.

Da der blev en pause, benyttet jeg anledningen til atter at at avsked. — Nu naadde menneskets besynderlighet sit toppunkt. Med den motivering at han ikke tillot mig at gaa før han hadde git mig etpar erindringer puttet han et litet trærskrin ind under min ene arm og stak en lang naal fast i mit jakkeopslag. Forfjamset trak jeg min pung op av lommen, men min underlige vert avslag med en haandbevægelse enhver betaling.

Derpaa fikk jeg endelig lov til at forlate ham.

Kort efter naadde jeg hotellet, og søvniq som jeg var gikk jeg paa hodet iseng.

Der gikk et godt stykke av den næste formiddag før jeg vaaknet.

Jeg sprang op for at vaske mig; men det første jeg fikk øie paa var den godgjørende antikvitetshandlers foræringer. Dem hadde jeg nemlig lagt fra mig paa servanten.

Bare iført etpar benklær undersøkte jeg dem for første gang.

Først var det nu naalen. Den var av sølv, ca. 15 cm. lang og formet som en kaardeklunge, men paa heftet var der fastgjort en meget stor granat, hvis røde facetglimt var av ualmindelig intens styrke.

Det var en vakker naal, men skrinet vakte i høiere grad min nysgjerrighet, fordi jeg tænkte paa dets mulige indhold, som imidlertid gjemtes godt. Til en begyndelse kunde jeg slet ikke opdage lukkemekanismen.

Den interessante æske var av eketræ og ut-skaaret. Lok og sider var inddelt i felter. Hvert felt illustrerte vistnok et bibelsk optrin.

Min nysgjerrighet blev saa stor at jeg tok min lommekniv for med den at undersøke om et tryk i en eller anden fuge kanske kunde aapne for hemmeligheten.

Lokets midterste felt beherskedes av to mandsfigurer, som jeg i mine tanker gav navnene David og Jonathan. Men mens jeg med kniven rensset litt ormemel av Davids kjortel, syntes jeg at opdage at figuren ikke sat fast paa loket.

Jeg arbeidet videre i det givne spor, og „David“ lot sig virkelig bevæge. Med sine føtter som akse beskrev personen feltet av en sirkelbue mot det midterste av nettet, mens „Jonathan“ fra sin side, tilsynelatende av sig selv, utførte en tilsvarende svingning i motsat retning. Da de to venner møttes kind mot kind lød der et litet knæk og skrinet sprang op.

I hulrummet laa et sammenfoldet pergament og en flat æske av hamret sølv. Denne inde-

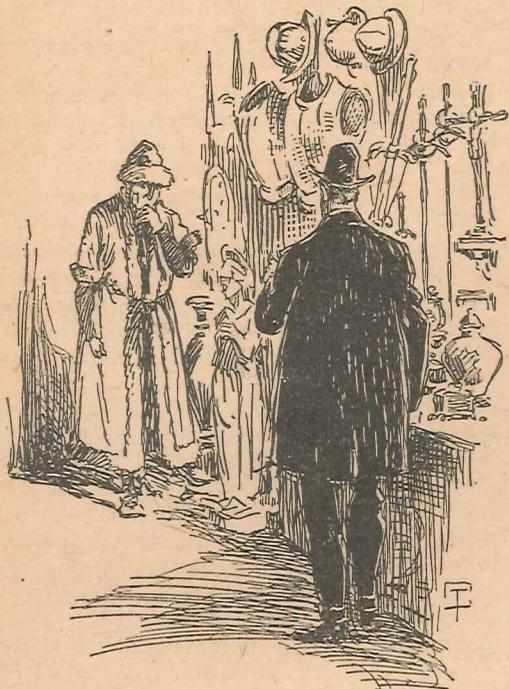
holdt en gul, salveagtig masse, som utsendte en meget merkbar, aromatisk duft.

Jeg skubbet straks loket paa plads igjen, og rettet min opmerksomhet mot dokumentet.

Nu kunde jeg igjen glæde mig over mit indblik i gammelt tysk sprog. Det lyktes mig fuldstændig at tyde disse for mange herrers aar siden skrevne linjer.

Gjengit i forstaaelig nutidsmaal stod der:

„Jeg, mester Polonius Görtz, synder for Gud, men ellers for ingen anden, nedlægger her frug-

Med det samme jeg traadte ind, viste eieren av alle disse herligheter sig i bakgrunden av butikken.

ten av mange dagers og nætters arbeide, for at taapelige mennesker som ikke agter paa Guds væsen i de forborgne kræfter, ikke skal finde min hemmelighet og dømmen mig for trolldom. Likesaa haaber jeg at det kostelige jeg, næst Guds hjælp, kan takke min aands vid og min haands færdighet for, i sit skjul vil bevares til en bedre og klokere tid, saa ingen vanhelligelse fra nogen uværdig spotters side finder sted.

Quinta essentia: De vises sten! — Ja, jeg har fundet den! Elementene tjente mig, og jeg blandet det guddommelige stof i den rette sammensætning.”

Dets sjæl er ikke guld, som uforstandige og havesyke mennesker mener. — Nei, dets aand er draaper av evigheten som skjænkes for at læske den tørstende tid. Det blander tid med evighet, tvinger det forgangne, det nærværende og det kommende sammen til en enhet.

Stryk salven paa din pande og paa en død gjenstand, og du vil kunne gjenkalde det forgangne og forbinde det med det nærværende; men stryker du salven paa en levende ting foruten din pande, vil du oppleve det nærværende forbundet med det tilkommende.

Jeg gir dig evnen til at kunne samleve med og forbinde med dit eget liv: tusener av døde og tusener av ufødte slegters liv.

Gud give at dette skrin maa falde i de rette hender!”

Saa meget stod der.

Jeg visste ikke om mine hender var „de rette”, men jeg ante at nu var det længe ventede eventyr ifærd med at komme til mig.

Jeg tilbragte dog resten av dagen med at overveie om jeg virkelig skulde kontrollere mester Polonius' tids- og evighetsteori. — Kanskje han bare var en infam giftblander, saa jeg satte min teint eller mer paa spil dersom jeg smurte mig ind med hans salve!

Men etter en god aftensmat og et bæger var modet steget, og mine betæneligheter var borte. Da jeg ved sengetid sat avklædt med sølvdaasen paa mine knæ var jeg klar til at la det staa til.

Ifølge bruksanvisningen skulde jeg bstryke baade min pande og en eller anden gjenstand. Panden hadde jeg — men gjenstanden?

Da la jeg merke til granatnaalen, som endnu laa paa servanten. Dens røde øie lyste mot mig

næsten med et blikks styrke og intelligens. Jeg syntes likefrem den spurte: „Vil du ta mig med?”

Ja, den skulde det være!

Saa aapnet jeg for salven, hvis duft straks fylde stuen.

Jeg smurte panden, og følte en behagelig kjølighet ved det. Derefter tok jeg naalen under behandling.

Straks etter faldt jeg tilbake i sengen overvældet av en saa pludselig apati at jeg næsten ikke orket at trække over mig teppet. — I løpet av et øieblik omtaakedes mine sanser, og jeg sov.

Jeg vet ikke hvor længe det varte før jeg igjen var mottagelig for indtryk; men det første jeg merket var duft av blomster og lyd av en sagte nynnende kvindestemme.

Da jeg fik kræfter til at slaa op øinene, saa jeg mig omkring i den dypeste forundring.

Dette var da ikke mit hotelværelse!

Jeg laa paa en lav løibank, og gulvet den stod paa bestod av hvite og rosenrøde firkanterede marmorfliser. Midt paa blev mønstret ensformighet brutt av en roset, dannet av romersk mosaik. Og der, som op av en blomsterkalk, skjød en lang bronsesøile, som i mands hoftebøide bar en cirkelrund bordplate av en grønagtig, blankslepen stenart.

Langs veggene stod løibænker og armstoler av ibenholt, med hynder og sæter av gyldenlær. Langs veggene hang gobeliner, som et enkelt sted gav plads for et høit speil av blankt metal, og i mange vaser av terrakotta stod avskaarne grener av jasminer og syrener, hvis blomster utsendte den duft jeg straks etter min opvaaken hadde merket.

Væggen like over mit hode aapnet sig ut til en rummelig altan, over hvis brystvern et smilende, sterkt bakket landskap som langt borte tapte sig i de blaa fjeld kom tilsyne.

Foruten mig fandtes bare ett levende væsen i hallen. Det var kvinden, hvis klare nynnen fremdeles lød. Hun stod foran metalspeilet og var ifærd med at ordne sit haar.

Hun var værd at se paa. Baade fyldig og slank, kraftig og smidig forekom hun mig at være den deiligste kvinde jeg endnu hadde møtt. Sydlandsk mørk med lynende øine og gyldenbrun teint stod hun der med begge sine vakre armer hævet.

Men jeg saa noget som fik mig til at fare op og springe bort til hende. For det hun netop nu stak ned i sin tunge haarknute var intet mindre end kaardenaalen med granathodet!

Men en anden omstændighet slog mig med endnu større styrke, nemlig den at skjønt jeg nu stod like foran speilet gjengav det ikke mit billede! — Og en ting til: Kvinden var ikke av en lyd blit gjort opmerksom paa min ubeherskede fremstjorning.

Disse kjendsgjæringer overrumplet mig saa jeg begynte at skjælve: man kunde hverken se eller høre mig!

Det tok paa mine nerver saa jeg maatte sætte mig ned.

Jeg legger ikke skjul paa at situationen var generende. Jeg hadde jo heller ingen beroligende garanti for at kunne vende tilbake til min tidligere materielle tilværelse.

Imidlertid fortsatte det henrivende væsen sin beskæftigelse og lot sin sorgløse, melodiske nynnen lyde. —

Pludselig blev der uro utenfor. Den unge kvinde hørte det først. Hendes armer sank ned, og hun løp ut paa altanen. Hun maa ha set noget som forskrækket hende. Hendes kinder bleknet; hun skrek sagte og trak sig tilbake. Inde i hallen stod hun et øieblik og stirret ubevægelig mot væggen gap ut mot altanen. Hendes bryst arbeidet meget sterkt.

Straks etter gik hun bort til døren ved min løibank, men kunde ikke bekvemme sig til at aapne den. Raadvild og ængstelig gav hun sig til at gaa op og ned paa gulvet, mens hun vred sine slanke fingrer saa det knaket i leddene.

Saaledes fortsatte hun indtil døren lydlost blev aapnet og en ganske ung mand smøg sig ind. Han var likesaa vakker, blek og fortvilet som hun, men med et uttryk av desperat harme.

Han saa paa kvinden og hun besvarte hans blik med en stirren saa haabløs, at det gjorde vondt i hjertet at være vidne til det. Saa møttes parret i en lang, taus omfavnelse.

Først nu da jeg betraktet denne likesaa herlige som tragiske gruppe faldt det mig ind at det neppe var mennesker fra min egen tidsalder jeg stod overfor. Mandens dragt gav mig den tanke. Rigtignok hadde kvindens paaklædning ogsaa virket fremmedartet; men da det smukke kjøns moder som bekjendt er saa vekslende og uensartet, hadde jeg hittil ikke drat nogen slutning.

Nu derimot fik jeg et indtryk av fortid som av mellemliggende sekler var skilt fra min nutid. Og dette indtryk blev snart yderligere stadfæstet.

Mens parret stod der hørte jeg hvorledes huset litt efter litt fylldes av larm.

Stemmer ropte, føtter trampet, sporer og vaaben klirret, mens støi og brak berettet om hærverk.

Nærmere og nærmere kom det truende røre.

— Da tummelen naadde naborummet gik døren atter op, denne gang med et brak, og tyve soldaterklædte mænd trængte ind og omringet parret som brutalt blev skilt uten at der blev tat hensyn til den unge kvindes graat og bønne rop.

Den unge mand fandt sig med værdighet i sin skjæbne. Men hans bleke kinder og hvite, sammenpressede læber forraadte at han ogsaa led.

Han blev ført bort og stillet foran en av armstolene, i hvilken en lasket, opblaast fyr, soldatenes fører, hadde nedlatt sig.

„Min kjære greve,” sa tyksakken med fet stemme, „Deres liv er ikke en skilling værd. — Jeg har den ære at melde at jeg indfinder mig hos Dem for i navnet av den majestæt mot hvem De har konspirert at arrangere og overvære Deres sidste øieblikke.”

Den unge greve nikket.

„Jeg vet det,” svarte han; „men hvad er Deres hensigt med grevinden?”

Anføreren knep ertende øinene sammen og sa:

„Ja — i den retning har jeg ingen bestemt ordre. Men jeg mener at ha forstaat hans majestæt slik at han overlater det til mig. — Hvis ingen bedre løsning findes ordnes vist det delikate spørsmål bedst slik, at enten overlates fru grevinden til mine tapre soldaters konduite eller ogsaa tilbyr jeg hende en betrygget plads indenfor min arms rækkevidde.”

Jeg forstod at disse utsigter ydet slet sikkerhet. Den stakkars greve syntes helt at skulle falde sammen, men med en kraftanstrengelse rettet han sig op.

„Driv ærlig spil med mig!” ropte han. „Mit liv er tapt; men gi mig en chance, saa jeg

Foruten mig fandtes kun kvinden, hvis klare nynnen fremdeles lød. Hun stod foran speilet og var ifærd med at ordne sit haar.

kan sætte noget ind paa at vinde grevindens raadighet over sin person!”

Den unge mands instinkt hadde truffet det rette. Jeg selv anslog den svampede anfører til at være spiller, og det viste sig at min antagelse ikke var saa daarlig.

Den stormægtige tyksak nikket.

„Ved min ære som adelsmand!” gryntet han. „Ingen skal beskyldte mig for at ringeagte den retfærdighet som ligger i terningbægeret.”

Han tilbragte etpar minutter i spekulativ tankefuldhet, saa fortsatte han:

„Hr. greve, De skal ikke faa en, men to chancer. — Først raffer vi! Tre kast hver. De fleste øine gir gevinst. Vinder De, kan grevinden gaa frank og fri herfra, men taper De, saa opnaar De bare dette for Deres hustru hvis De med held kan krysse klinge med en av mine soldater, som forresten feget rigtig godt. — Jeg tror nu at han, dersom spillet fører os saa vidt, anbringer sin kaardespids paa et passende sted mellem Deres ribben. — Dermed vil min mission overfor Dem være utført paa en let og underholdende maate, og desuten er da fru grevinden av den blinde retfærdighet lagt i mine hænder. — La os begynde!”

Den svære høvedsmand vrattet bort til det runde bordet i midten av hallen, mens han underveis tok frem terninger og rafflebæger av sin vams.

Greven fulgte ham.

„Værsgod,” indbød tyksakken, „først De, hr. greve!”

Den tiltalte sendte grevinden et opmuntrende blik og lot uten betænkning terningene rulle. Soldatene traadte interessert nærmere, og tyksakken fulgte med øine paa stilk de rullende terninger.

De la sig til ro paa bordplaten og viste 6 — 6 — 3 øine.

Greven saa ganske fortrøstningsfuld ut og rakte bægeret til motparten. — Det blev rystet længe før de tre skjæbnesvangre tingester igjen blev sluppet løs. Resultatet viste 5 — 5 — 3.

Anføreren slukte en ed. — I første omgang hadde han tapt med 2 points.

Noget som lignet en rødmen skjød op i grevens kinder da han anden gang fristet lykken.

Hans kast var likesaa resolut som før. — Øinenes tal blev 5 — 4 — 2.

„Det kastet gjør mig ikke ængstelig, hr. greve!” utbrøt den tykke mand lettet og fortsatte spillet. Han kunde notere 6 — 4 — 3.

„Ja, jeg staar jo ikke bedst endnu,” indrømmet han, „men jeg er da ialfald paa høide med Dem.”

Greven skulde nu kaste for sidste gang, og det at han ikke længer hadde forsprang i points gjorde ham nervøs. Men tilslutt satte han bægeret med bunden i veiret paa bordplaten. Nøylene løftet han lærhylsteret. Den tykkes øine faldt med det samme paa terningene, — og nu uttalte han eden helt ut.

Jeg blev glad selv, for paa midten av det runde bord laa frugten av det næst bedste kast som overhodet kunde gjøres: 6 — 6 — 5!

Den unge greve sukket lykkelig og hans øine lyste da han saa paa hustruen, hvis blik ikke hadde været fra hans ansigt siden spillet begyndte. — Hun nikket mildt til ham, men nogen glæde gav hun ikke uttryk for. Og jeg forstod hende. Hendes husbond kunde spille saa heldig det skulde være, — sit eget liv formaadde han ikke at vinde, bare hendes sikkerhet.

Nu tok den tykke officer bægeret for at slutte spillet. Aldrig har jeg set nogen behandle noget saa omhyggelig. Hvis jeg ikke tar feil, mumlet han besværgelser før han lot kastet ske.

De to terninger faldt straks tilro. Mit hjerte banket haardt da jeg i en brøkdel av et sekund saa at det var to seksere. Den tredje terning vaklet et øieblik paa spidsen, saa la den sig ned — med bare ett øie op!

I det ubetydelige øieblik da denne begivenhet fandt sted skedde der noget som jeg den dag idag ikke liker at tænke paa. — Som jeg stod der, næsten stakaandet av spænding, for en idé gjennem mig: Ta det ikke saa høitidelig! Du ligger jo i din hotelseng og drømmer det hele!

Som et lynglimt kom det, og jeg lot mig overrumple. Jeg kunde ikke motstaa den raptus som trængte sig paa. — Med det samme den sidste terning blev stille gav jeg den et litet knips med neglen; den vendte sig endnu engang — og de seks øine kom øverst . . .

Jeg gispet da jeg stod overfor den fuldbyrdede kjendsgjerning.

Jeg saa op. Der lænet greven sig likblek til

bordet og stirret fortapt paa hustruen, som sank hulkende sammen.

Anføreren reiste sig med et meget tilfreds uttryk.

„Ja, min kjære greve,” sa han, „nu gaar vi altsaa over til arrangementets sidste avsnit. Og der maa De være vaaken i ganske usedvanlig grad for at ha haab om held. —” Han kaldte: „Feriere!”

En liten, senet og smidig mand med sorte øine og skarpe træk sprang frem.

„Jeg har tænkt,” sa hans chef til ham, „at De ikke har noget imot at maale Deres vaabenferdighet med grevens?”

„Det skal være mig en ære,” svarte Feriere, og smilte stygt. „Faar jeg lov at sørge for en kaarde til hr. greven?”

Det varte ikke længe før kombattantene stod en garde.

Klingene møttes, nøylene og søkende. Saa faldt greven ut — en gang, to ganger, tre ganger i uavbrutt rækkefølge. Han feget som et desperat menneske, som for enhver pris vil naa enden.

Feriere parerte med den største ro, uten at ripostere. — For at skaffe avstand nok til at kunne bruke vaabnet maatte han trække sig et skritt tilbake, saa ubebersket trængte hans motstander paa.

For fjerde gang angrep greven. Feriere tok parade, mens hans iltre motpart søkte at presse sit støt igjennem. Feriere var en altfor god feget til at la sig by dette. Han forlot paraden og utførte et degagement, og grevens vaaben, som pludselig ikke mer møtte nogen motstand, svippet langt ut til siden. Den unge mand, hvis krop endnu holdt paa at strække sig i utfaldet, jog sit bryst mot soldatens kaardespids.

Feriere trak sin kaarde tilbake og sænket den. Det var ikke længer bruk for den her.

Et sekund laa greven i utfaldet, saa tapte han kaarden og styrtet næsegrus i gulvet . . .

Jeg vendte mig for ikke at se mer, men netop derved faldt mit blik paa et syn som jeg vil huske til min dødsdag:

Like ved mig sat grevinden i armstolen, som soldatens fører hadde forlatt. Hendes hode laa tilbakehøiet, og øinene, de klareste og mest utryksfulde jeg hittil har set i et menneskes ansigt, var rettet mot det sted hvor hendes husbonds lik straktes. Men i den deilige, blottede hals sat kaardenaalen med granathodet dypt begravet, og en stølvis springende, fin blodstrøm randt ned paa gulvets marmorfliser. —

Alt faldt sammen om mig. Jeg holdt armen for ansigtet og stormet blindt ut paa balkonen. Da jeg tørnet mot stenbrystvernet mistet jeg bevisstheten. — —

Det var med en kvælende følelse av utilpashed jeg igjen kom til sans og samling.

Jeg turde næsten ikke aapne øinene. Først da min søkende haand konstatererte at jeg laa i en jernseng, lukket jeg dem op og saa at jeg igjen var paa mit hotelværelse.

Uret viste at det var over middag.

Jeg hadde vondt for at reise mig, men kvalmen fortok sig da jeg aapnet vinduet. Den friske luft var som et kildevæld.

Det hadde været beklumret over al maate om min seng. Saken er den, at sølvdaasen, som ulukket stod paa natbordet, var bliit naadd av solstripen fra vinduet. Det duftende indhold, som maatte være i høi grad flygtig, var opløst og fordampet.

Saaledes endte De vises sten.

Kaardenaalen laa paa teppet foran sengen. Jeg overvandt mig til at ta den op, men kastet den straks ind under sengen. — Jeg saa, og det gøs igjennem mig, røde pletter paa klingen!

Samme dag reiste jeg hjem til mit fædreland. Eventyr hadde jeg faat nok av.

Siden er der gaat mange aar, men mindet om min sidste nat i den sydtyske by plager mig endnu undertiden som et mareridt.

Hver gang indprenter jeg min samvittighet at det bare maa ha dreiet sig om en usedvanlig skarp og livagtig drøm, — og ialfald er det en haarreisende urimelighet at jeg, som lever i det tyvende aarhundre, kan ha grepet ind i begivenheter som fandt sted sekler før min fødsel. — Det er ikke min skyld at den unge grevinde tok sig avdage! — — —

Men tiltrods for alle forklaringer maa jeg huske at jeg ganske bestemt saa pletter av størket blod paa sølvnaalen.

V. F. B.

Arbeidet er sin løn værd.

Paa en av sine foredragsreiser gjennem De forenede Stater savnet den engelske digter Charles Dickens seks nye skjorter blandt det vasketøi han fik tilbake fra sin vaskeskone. Han spurte naturligvis efter dem, men konen erklærte graatende at hun ikke visste hvor tøiet var. Det hele var hende uforklarlig; hun visste med bestemthet at hun hadde vasket dem, men saa var de spurgt løst forsvundet. De maatte være bliit stjålet, det var den eneste forklaring hun kunde tænke sig. Dickens sa godmodig at slikt kunde forekomme, men at hun maatte passe bedre paa for fremtiden.

Nogen dager efter kom konen med vaskeregningen og til Dickens store forbauselse hadde hun opført de seks skjorter paa den.

„Men, min bedste kone,” sa han, „hvad skal det bety? Først skiller De ved Deres uforsigtighet mig av med mit tøi og allikevel opfører De det paa regningen?”

„De var vasket da de blev stjålet,” sa konen; „herren vil vel ikke berøve en fattig kone hendes surt fortjente løn?”

Smilende betalte Dickens regningen.

Løsning paa opgavene i dr. X's afdeling i nr. 31.

—o—

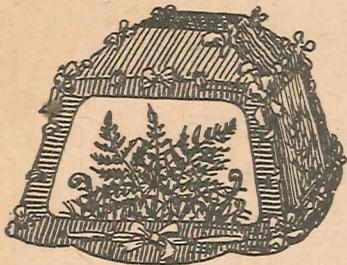
88. De fire kortspillere: Denne opgave regnes bedst baklængs. Sidste aften vinder B, C og D 32 øre hver, nemlig halvdelen av sin slutbeholdning, og A taper derfor $3 \times 32 = 96$ øre. Tredje aften vinder A baade halvdelen av sit tap 4de aften, 48 øre, og av sin slutbeholdning, 32 øre, ialt 80 øre, C og D vinder 16 øre hver, og B har hele tapet, som er $80 + 32 = 112$ øre. Anden aften vinder A 40 øre, B halvdelen av sit tap 3die aften, 56 øre, samt av sin slutbeholdning 16 øre, altsaa ialt 72 øre, og D vinder 8 øre. C's tap den anden aften utgjør derfor 120 øre. Første aften vinder A 20 øre B 36 øre og C halvdelen av sit tap anden aften, 60 øre, plus halvdelen av sin beholdning tredje aften 8 øre, ialt 68 øre. Og da D er eneste tapende, utgjør hans tap 124 øre. Man vet altsaa nu, at den første aften maa A ha hat 20 øre i lommen, B 36 øre, C 68 øre og D 132 øre.

89. Fikserbillede: Inger og Lise saa ved landstigningen paa Robinsons ø et pindsvin en gjetebuk, en ape, en kanin, en papegøie og en giraf, ialt 6 dyr.

90. Logograf: Klode, dam, sadel, kam, ræv, dolk, sverd, lods, Rom, — Damoklessverd.

Løsning paa sammenlægningsmosaik i forrige nummer.

Model.

Pressede blomster og hvad de kan brukes til.

Ved presning og tørking av blomster er der selvsagt ikke alle slags som egner sig til øiemedet.

Paa omslagets forside er der vist nogen faa sorter som er skikket til presning, men der er hundrevis av andre som kan egne sig likesaa godt, likesom næsten alle blader, bregner og græsarter egner sig fortreffelig.

De blomster som ikke egner sig til presning eller i det mindste meget daarlig er f. eks. roser, pæoner, tulipaner, georginer asters o.s.v. kort sagt alle de blomster som har store fyldige og haarde blomsterbunder eller hvor bægerbladene og stilkene er tykke og saftige. Ikke engang prestekraven med dens mange arter egner sig til presning, da den gule skive i midten av blomsterbægeret herved flyter helt ut.

De fleste mennesker har sikkert prøvet at presse og tørke blomster og har hertil benyttet en eller anden bok, mellem hvis blader blomstene er lagt, men det har da altid vist sig at bokens blader ved blomsternes fugtighet er blitt bugtede og ujevne, det vil si, boken er makulert.

Nei, naar der skal presses blomster maa det anbefales at bruke to bordstykker, to træflater av nogenlunde ens størrelse, hvorimellem lægges bundter av gamle aviser og indmellem avisene lægges da blomstene. Der kan godt være flere lag, mens presset gjøres saa kraftig som mulig ved at der stilles tunge gjenstande som strykejern, store stener eller lignende paa det øverste bordstykke.

Presningen foregaar da saaledes:

Fig. 1. Blomstene brettes ut eller brettes i den stilling man vil ha dem, mens krøllede blader tages bort.

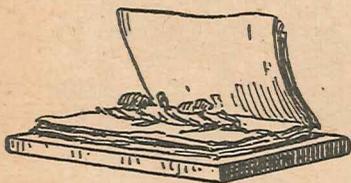

Fig. 2. Blomstene lægges ned i midten av avisbunken og den øverste halvdel av avisene lægges forsiktig over.

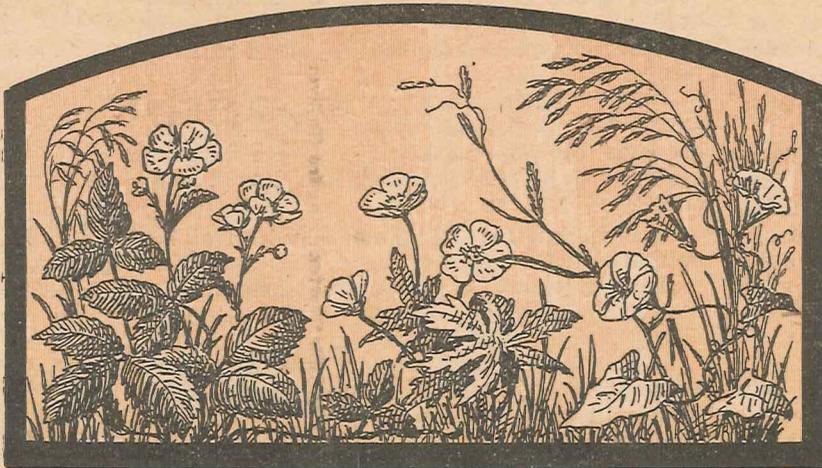

Fig. 11. Et litet stykke grøn veikant, som skaper sommer om vinteren. Jalousi til vinduet.

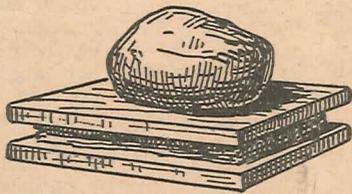

Fig. 3. Det andre bordstykke lægges over og ovenpaa dette lægges en tung sten eller en anden tung gjenstand.

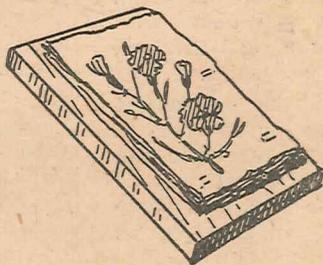

Fig. 4. Etter nogen dagers forløp tages presset bort og blomsten er tjenlig til dekorasjon.

Der kan av pressede blomster, som paa riktig maate indsættes mellem to glasplater, lages fine, nydelige og vakre ting.

Som en liten fiks ting kan først nævnes en brevpresse. De to glas til denne ca. 12 x 18 cm, i firkant, maa helst være av tykt glas og fremgangsmaaten er følgende:

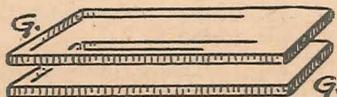

Fig. 5. To glas, G—G, skjæres til i nøiagtig samme størrelse.

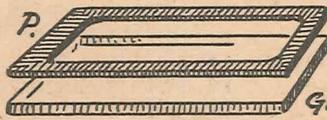

Fig. 6. En papramme eller papstrimler (P) limes fast til kanten av det ene glas.

Fig. 7. Blomsten, eller blomstene, hvis der er flere, ordnes og limes fast paa glasset, pent arrangert indenfor rammen.

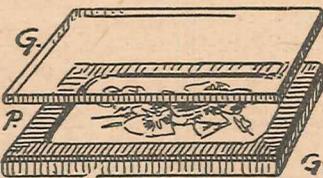

Fig. 8. Det andre glas limes fast ovenpaa paprammen og blomstene blir her ved helt indesluttet.

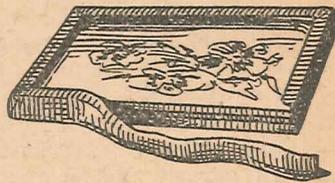

Fig. 9. Omkring kantene av de saaledes sammenlimede glasplater limes nu papir eller et kulørt silkebaand.

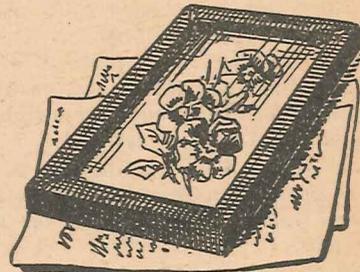

Fig. 10. Den færdige brevpresse.

Etter samme princip og paa lignende maate kan der lages mange andre vakre ting. I fig. 11 vises en stemningsfuld vindusjalousi, hvor en grøftkants frodige vegetation kan fryde øiet selv i vinterens barskeste tid og i fig. 12 vises en av sidene til en lampeskjerm (se modellen til fig. 12). Men foruten disse ting kan der lages mange andre f. eks. bundter til de kjendte firkantede presenterbretter, ja endog billeder til at henge paa væggen, med en eller anden ramme om, kan lages meget dekorativt.

Ved disse sidst nævnte arbeider maa det underste glas, bunden, helst være et hvitt melkeglas (opalglass) eller der kan limes et stykke hvitt papir paa den utvendige side av det.

Ønsker man for farvens skyld absolut en av de blomster, der som før sagt ikke er egnet til at presses, f. eks. en rose eller en valmue, kan dette gjøres ved at blomsterbæger og frugtknute likefrem flækkes, hvorpaa den halve blomst presses og limes fast mellem glassene, men denne manøver er temmelig vanskelig og utaknemlig, idet bægerflaten let falder av og det derfor ikke er saa let at lime disse paa glasset i den rigtige stilling.

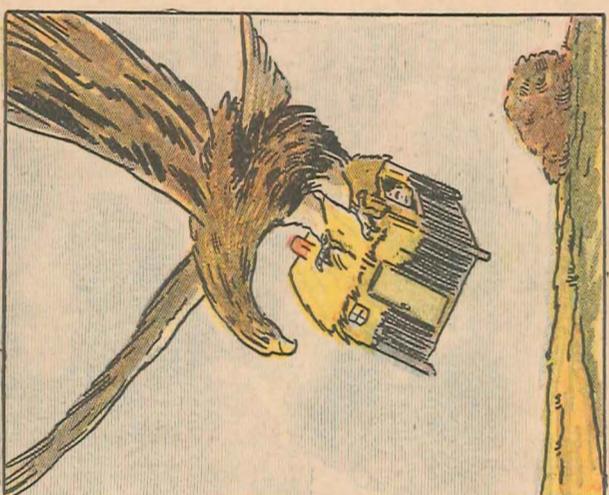

Fig. 12. Her er det bregneblade som er tørket og presset og benyttet til dekorasjon av lampeskjerm. Fremgangsmaaten er nærmere forklart i hosstaende artikel.

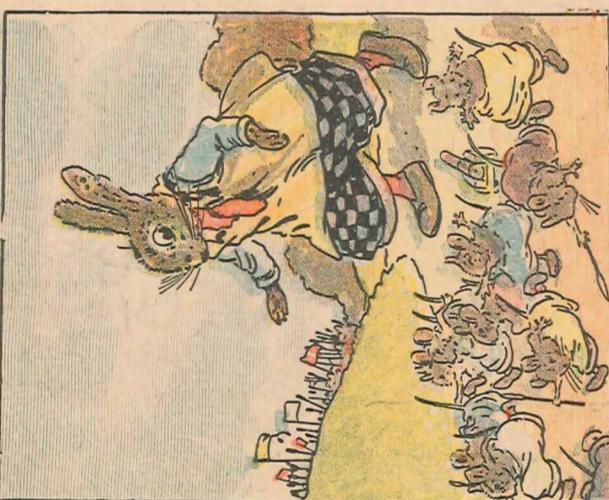
Lille Morten Langøre Gulliver. 9

Kjæmpen rystet Morten langøre ut av posen.

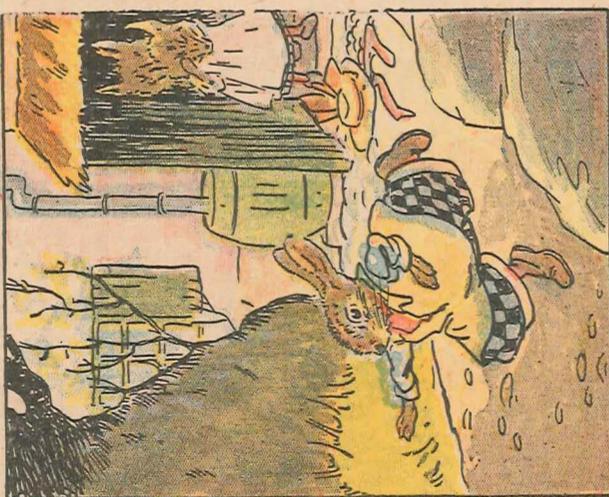
8 Allers Familie-Journal.

Ørnen grep Morten langøres hus i sine klør.

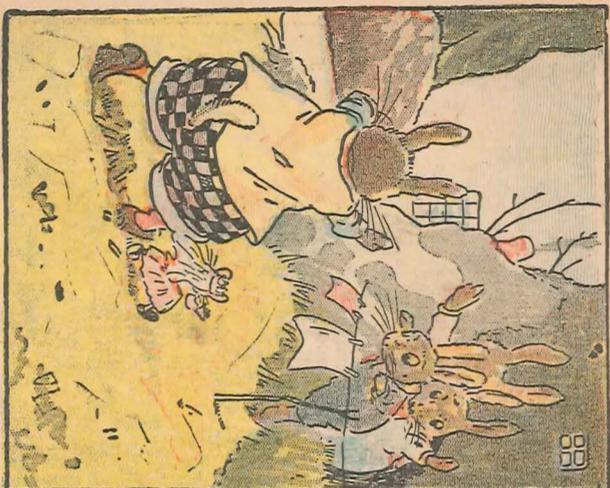
Lille Morten Langøre Gulliver. 5

Morten langøre erobrer fiendens kanoner.

12 Allers Familie-Journal.

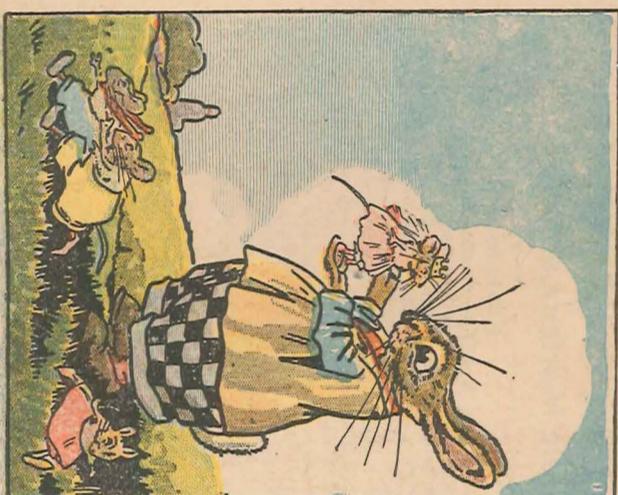
Morten langøre løp for å finne inn i døren.

16 Allers Familie-Journal.

Morten langøre og den lille museprinsesse gaar hjem til hans foreldre.

LILLE MORTEN LANGØRE GULLIVER

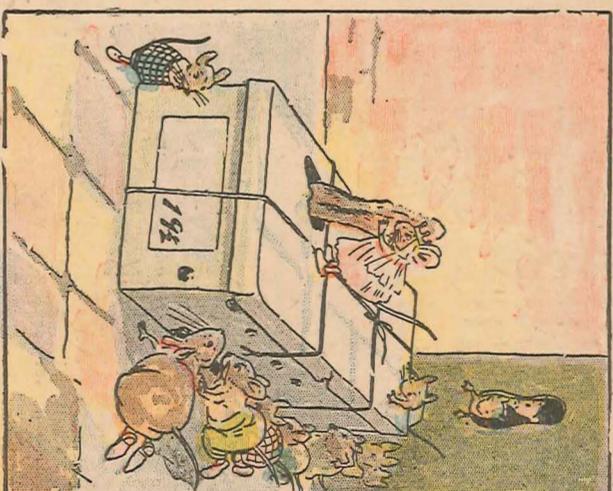

Morten langøre lot den yngste prinsesse staa paa sin haand.

4 Allers Familie-Journal.

Morten langøre føres til musebyen.

Lille Morten Langøre Gulliver. 13

Museprinsessen hviker ind i Mortens øre.

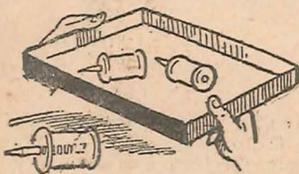
To hjemmelagede puslespil til en regnveirsdag.

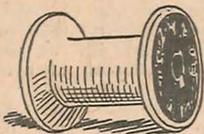
Ved de middelalderlige ridderturneringer gik det ofte voldsomt til. I fuldt firsprang red de panserklædte ryttere frem med fældede lanser og forsøkte at støte hverandre av hesten.

Ridderturneringen.

Her er et litet, interessant puslespil, som er let at lage, som ikke koster noget og som ikke desto mindre byr paa en spændende underholdning til utfyldning av en regnveirssommerdag.

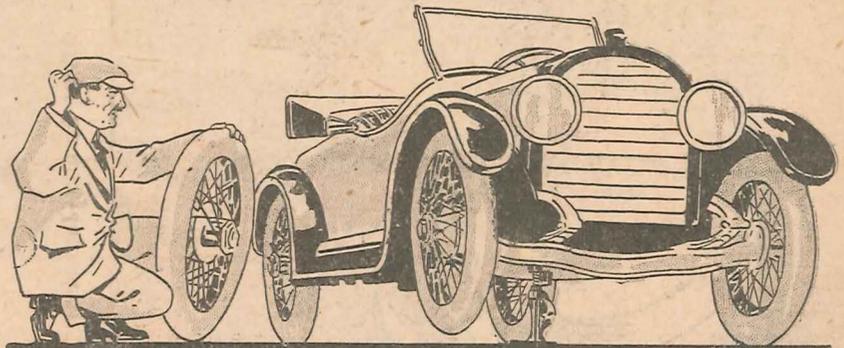
Man anskaffer sig to store traadsneller og stikker en liten, tilspidset pinde eller en blyant ind i hver av dem, men bare halv ind, saa at den motsatte ende av gjennemboringen i hver snelle er

aapen. Dermed er de to middelalderlige riddere færdig. Der skal nu bare an-

skaffes en turneringsplads til dem. Saa kan spillet begynde. Og turneringspladsen er hurtig skaffet tilveie: loket til en ikke altfor stor papæske er ypperlig egnet dertil.

De to sneller er som sagt et par middelalderiddere paa sine skaberakklædte hester og de to blyantstumper som raker frem av snellene er turneringslansene. Naar snellene lægges i æskeloket, som billedet viser, gjælder det at haandtere loket saaledes at de to sneller støter mot hverandre, men paa den maate at blyantspidsen av den ene føres ind i den aapne ende av gjennemboringen i den andre snelle. Dermed er dystlopet færdig. Maler man den ene snelle sort, den andre rød, vil spændingen yderligere forøkes derved, at man før kampen kan reise problemet: „Hvem vinder? Den sorte eller den røde ridder?“

Et vanskelig, men øiensynlig interessant problem optar i øieblikket automobilisten. Han synes at spekulere over hvor han skal anbringe det femte hjul paa sin vogn. Se puslespillet nedenfor.

Sæt hjulene paa automobilen.

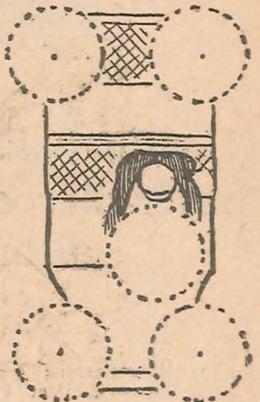
Det eneste man behøver til dette spil er den tomme skuf av en fyrstikæske, fem smaa lerretsknapper samt hosstaaende lille billede, som klæbes op i bunden av æskeskuffen.

Billedet forestiller, som man vil se, en automobil med chaufføren ved rattet, alt set slik som det tar sig ut for en flyver oppe i luften. Man vil dog bemerke at de fire vognhjul er bragt ut av sin plan og sees fra siden. I fugleperspektiv vilde de jo ellers tegne sig som streker. Men ændringen er foretat med hensigt og forklaringen kommer nu:

Ned i æsken, ovenpaa billedet, lægger man de fem smaa lerretsknapper. Og nu gjælder det forsigtig at ryste æsken frem og tilbage, vende og dreie paa den til der ligger en knap paa hver side av de fire hjul og paa rat-

tel i midten — men uten at berøre knappene med fingrene. Det lyder saa let, men prøv det og man vil sande at der hører en sikker haand og et sikkert øie til at løse dette lille hjulproblem. Et godt raad: Bring først ratknappen paa plads! da gaar det lettere med den andre.

Gjem baade knappene og skuffen i et fyrstikhylster og put æsken i lommen. Da har man litt tidsfordriv ved haanden naar som helst og hvor som helst.

DR. X's AVDELING med lommepenger.

Alle indsendte løsninger henligger ulæst indtil den 29. august. — Indsenderen av den paa denne dag ved hver opgave først uttagne, rigtige løsning, tilsendes 5 kroner som lommepenger, de to følgende faar 2 kroner hver. Alle læsere kan delta. Hver løsning skrives paa sit særskilte papir, men flere løsninger kan indlægges i samme konvolut.

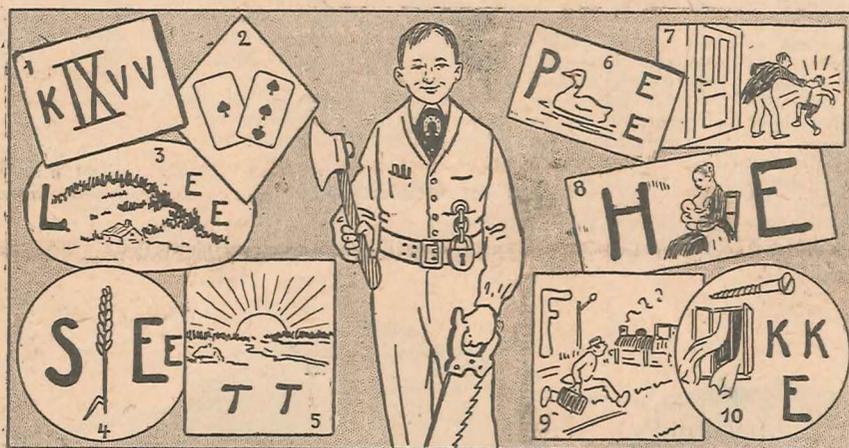
Lommepenge-opgave nr. 97.

Hvad er klokken paa det mystiske ur?

En dag da dr. X gik en tur, opdagede han pludselig at han hadde glemt sit ur. Han spurte derfor en mand som han møtte hvor mange klokken var. Manden tok sit ur op av lommen, saa paa det og sa at klokken var præcis 12. Dr. X la imidlertid merke til, at den lange viser paa uret ikke stod noiaagtig over den korte, som den skal naar klokken er 12. Den lange viser pekte noiaagtig paa 12, men den korte var forskjøvet og viste præcis paa den første minustrek over 12. Dr. X gjorde manden opmerksom paa at hans ur under disse forhold aldrig blev 12, d. v. s. at begge visere aldrig kom til at staa noiaagtig paa 12 paa samme tid. Dette maatte manden indrømme. Saa sa dr. X til ham: „Er De klar over hvad Deres ur er, naar den korte viser staa præcis paa 12? Og vet De noiaagtig hvad klokken er, naar den lange og den korte viser dækker hverandre første gang etter 12?“ „Nei,“ svarte manden, „men jeg er klar over at en nar kan spørre om mer end ti vise kan svare paa!“ Hvorefter han fornærmet gik sin vei. Er det nogen av læserne som kunde ha lyst til at besvare dr. X's spørsmål til manden med det mystiske ur? Om lommepenger se ovenfor.

Lommepenge-opgave nr. 98.

Hvad er det for ti artikler fra sin butik denne isenkrammer falbyr i rebusform?

En isenkrammer som var litt av en spøkefugl, hadde i sin butik ophængt nogen skilter over varer som han forhandlet. Men istedetfor likefremt at skrive navnene paa disse varer med bokstaver eller gjengi dem ved hjælp av billeder av varene, hadde han fundet

paa at sætte dem i rebusform paa skiltene. Her er et litet utvalg paa ti stykker av disse rebuskilter. Kan nogen av læserne finde ut hvilke varer hvert enkelt skilt angir? Om lommepenger se ovenfor.

Lommepenge-opgave nr. 99.

Logogrif.

3. 15. 2. 1. 4.

Har du aldrig hørt det gamle ord om manden, som mig tog, men saa ofte at tilslidst det nok var mig, som manden slog.

9. 5. 16. 7. 8.

Vi kan ikke alle være 9.5.16.8.7. som en blomsterflok, men at alle gjerne vilde være det, er sikkert nok.

10. 11. 12. 7.

Ikke 10. 11. 12. 7! Saadan lyder den formaning, som vi har

faat saa ofte, sent og tidlig, av vor lærer, mor og far.

16. 14. 3. 15. 14. 13. 16.

Naar man hefter dette navn til, hvad i ord man sætter frem, er det ikke alltid sikkert, man kan stole helt paa dem.

4. 15. 7. 12. 7. 14. 8.

Dette er et fænomen som kun ved vinter viser sig. Og det er vistnok ei alltid at man elsker, priser mig.

8. 14. 6. 7. 10.

Paa et stjernekart du finder dette navn i stjernerens krans, blandt Orions klare sole straalers den med pragtfuld glans.

6. 8. 2. 5. 16. 5. 2. 4.

Dette er et navn paa fugle som i fylking drar mot nord og da varsler om at som'ren snart vil komme over jord.

9. 10. 5. 6. 15. 14. 13. 16.

Er der høitid i familien, er der festdag i et land, tror jeg sikkert at du dette som en hyldest skue kan.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9, 10, 11, 12, 13, 14. 15. 16.

Har du været med til denne, kan du nok se at du har været helt tip-top moderne. Mon nu tingen er dig klar? Om lommepenger se ovenfor.

Mottagerne av lommepengene for opgavene i nr. 31:

Opgave nr. 88: E. Fjeldheim, Bergen, 5 kr.; N. Kaarfald, Faaberg st., 2 kr.; I. Thorstensen Akerdahl, Etne i Søndhordland, 2 kr.

Opgave nr. 89: N. Waardahl, Bergen, 5 kr.; B. Ottesen, Bergen, 2 kr.; Jan Fritzner Jansen, Bergen, 2 kr.;

Opgave nr. 90: O. Refsdal, Eidsvoll st., 5 kr.; D. Hansen, Nordstrand, 2 kr.; I. Gjorven, Aalesund, 2 kr.

Løsningene paa opgavene i dette nummer offentliggjøres sammen med navnene paa mottagerne av lommepengene i bladets nr. 37. — Løsningene paa opgavene i nr. 31 findes i dette nummer side 21. — Besvarelsen paa opgavene i dette nummer maas være dr. X ihænde inden den 29. august og brever med løsninger adresseres slik.

Til dr. X (34),

„Allers Familie-Journal“,
Kristiania.

Hjemmebakte vandbakkels fløteruller og andre konditorkaker.

Av I. Th.

—o—

I den kokekunstens område er der enkelte felter, der staar som et terra incognita for de fleste. En gjennom generationer nedarvet tro paa at dette er for vanskelig at gi sig ikast med hjemme, at det ikke vil lykkes uten for den meget øvede osv. gjør at den slags kulinariske nydelser alltid kjøpes færdig i steden for at fremstilles i hjemmet. Til denne kategori hører i høi grad de delikatesser der staar som overskrift over disse linjer.

Men da vi anser det som vor pligt av og til at opflamme husmødrene til at indvinde nyt land, vil vi idag gi alle som har lyst til at følge os en liten lektion i hvorledes man selv kan bake de vandbakkels som senere blir til delikate fløteruller éclairs eller Othellokaker.

Opskriften er saa god og let at den umulig kan mislykkes. Deigen er hurtig laget og paa grund av det store utbytte ogsaa billig trods de fire egg, som kræves i opskriften. Naar de fylde vandbakkels er papirserviet (faaes hos papirhandlerne) vil ingen tro at færdig, og arrangeret paa et pent fat eller en uthugget de er hjemmelaget, og den lykke de gjør vil være like stor enten de serveres til eftermiddagskaffen eller som dessert.

To ting maa man dog passe paa ved fremstilling av vandbakkels, nemlig at arbeide deigen godt og sørge for en varm ovn, som ikke maa aapnes for ofte under stekningen. Den medfødte nysgjerrighet, som alle kvinder er i besiddelse av, maa bevinges, saa man ikke titter paa kakene de første 5-7 minutter efterat de er sat i ovnen. Gir man efter for fristelsen kan man risikere at vandbakkelsene blir flate som pandekaker, hvorimot de ved jevn varme vil hæve sig som smaa luftballoner.

Fylde. vandbakkels eller fløteruller.

Vandbakkelsene stekes.

63 gr. margarin, 125 gr. hvetemel, 2½ dcl. (¼ liter) kokende vand, 4 egg.

Margarinen smeltes i en gryte melet drysses i og begge deler røres sammen til en jevn masse, som spædes med det kokende vand litt efter litt. Arbeides derefter godt idet deigen røres og vendes til den er blank og jevn, samt slipper ske og gryte. Opheldes da i en skaal og avkjøles litt før eggene røres i et ad gangen. Hvert egg røres godt ind i deigen før det næste tilsættes.

Gasovnen tændes i god tid saa den er meget varm naar kakene sættes ind. — En plate smøres paa almindelig vis og deigen sættes herpaa i smaa klatter av størrelse som en stor eggeplomme. Med en kniv fører man lettest deigen fra skeen over paa platen. Hæver sig meget, men kan dog godt sættes ganske tæt (3-4 i rad). Anbringes i den varme ovn hvor man til at begynde med gir god undervarme og litt overvarme. Efter 5-7 minutters forløp reguleres blussene saa at overvarmen blir sterkere og undervarmen noget mindre, hvis nødvendig. — Vandbakkelsene maa endelig ikke bli for mørke, men skal ha en pen, lys, gulbrun farve. Stekes ca. 20 minutter. Er de ikke godt gjennomstekte, falder de sammen naar de kommer ut av ovnen. Uttages lettest med en lang pandekakekniv. Av denne portion blir 20 stk.

Vandbakkelsene fylde.

Naar vandbakkelsene er kolde, skjæres et lok av øverst med en skarp kniv. De fyldes med vispet krem hvori litt vanniljesukker og loket lægges paa saa der staar en krans av fløteskum utenom dette. Man kan spare endel av fløteskummet ved først at fylde dem med vaniljekrem og ovenpaa dette, langs vandbakkelsens aapning, sprøite en krans av fløteskum gjennom et papirkremmerhus, hvor spidsen er klippet av. Det smaker like godt og er billigere. 1¼ dcl. ikke for stivt fløteskum vil da være nok. — Opskriften til vaniljekremen findes nedenfor.

Naar kakene er sat side om side paa et fat, overdrysses de let med flormelis, før de serveres. Lages kakene langagtige kaldes de fløteruller.

Eclairs og Othellokaker.

Vandbakkelsene, som hertil ikke maa være for store, lages efter ovenstaaende opskrift og fremgangsmaate.

Et lok skjæres av og de fylde med en teske kold vaniljekrem. Denne kan ogsaa heldes i et kremmerhus av pergamentpapir gjennom hvis avklippede spids kremen sprøites ind i vandbakkelsen fra et litet hul paa den ene side. Baketter glaseres kakene med chokoladeglasur og kaldes da Othellokaker. Kan ogsaa dækkes med rød eller hvit sukkerglasur.

Krem til at fylde i kakene

kokes av 2½ dcl. kokende melk og et stykke vanilje. 1 eggeplomme røres med 1 spiseske melis og 1 spiseske hvetemel, som spædes med litt av den varme melk, for derefter at heldes sammen med det øvrige. Omrøres godt til det er paa kokepunktet. Tages da av ilden og fylde først i kakene, naar kremen er kold. Den tiloversblevne eggehvite kan piskes stiv og røres i den kolde krem med let haand.

Chokoladeglasur.

En spiseske kakao røres med to spiseskeer flormelis (der først knuses med kjevlet hvis der er klumper deri) og saa meget vand at det blir jevnt flytende. Smakes med mere sukker om nødvendig. — Smøres ovenpaa kakene med en bløt pensel hvorefter de stilles et øieblik i ovnen for at glasuren kan bli blank. Hertil kræves bare svak overvarme og aapen ovnsdør.

Hvit glasur med citron.

Et par spiseskeer flormelis utrøres med litt vand, tilsat nogen draaper frisk citronsaft. I mangel herav brukes citronessens.

Rød glasur.

Flormelis røres som ovenfor beskrevet med litt vand og frugtsaft av bringebær kirsebær eller lign. Al tilsætning av væte til de forskjellige glasurer maa foregaa med en liten ske ad gangen, da glasuren ellers let kan bli for flytende.

Nr. 1. Sportsdragt med beltejakke, vest og knæbenklær for herrer og for store gutter.

Nr. 2. Dame-sportsdragt av grøn vadmél med foldet beltejakke, skjørt og knæbenklær.

Nr. 2. Praktisk sports- og turistdragt av grøn vadmél med dobbeltlommer, skjørt som kan knappes op, og knæbenklær (Breeches). Dette er en meget praktisk og solid sportsdragt for damer, saavel unge som middelaldrende. Jakken er bekvem og tvangfri, sitter godt og har et fikst utseende. Ryg- og forstykker ordnes i læg som vender mot hverandre, og ryggen forsynes med et paastukket bærestykke, mens der foran anbringes brystlommer, hvis klaffer indrettes til at knappe. De to sidelommer har dobbelte rum, som klaffen lukker for paa en gang. Grønt lær eller stoffbelte. Mansjettene er saaledes indrettet, at de kan brukes længere eller kortere. Skjørtet kan efter behag klippes i en eller to bredder efter snitmønstrét og paa grund av den fortrinlige fasong, som er grundig prøvet og tilpasset, kan den tages av og brukes som cape, hvad der er en behagelighet paa fotturer eller fjeldbestigninger, hvor skjørtet kan genere. Det er derfor, at der til dragten hører knæbenklær med knæ i pasform, knaplukning paa sidene og skraa stiklommer (se ogsaa 2 a).
Der brukes i st. 48: Ca. 5 1/2 m. Vadmél av 140 cm.s bredde, 2 1/4 m. Forsilke av 50 cm.s bredde.
(Tilklipte snitmønstre 35 øre; leveres i st. 45 48 og 51.)

ler og i kanten slaes metalsnørehuller, hvorigjennem de slyngede snørebaand trædes.
Der brukes 1 st. 48, til badekaapen: Ca. 2 1/4 m. frottéstof av 150 cm.s bredde, 70 cm. besætningsfrotté av 80 cm.s bredde og en snor, der er 1 3/4 m. lang. Til badehætten: 1 stykke gummistof 45 cm. langt, 50 cm. bredt. Til badeskoene: ca. 40 cm. lærret av 80 cm.s bredde. 1 stk. strie til saalene, 30 cm. langt, 25 cm. bredt og 5 1/4 m. smale bomuldskaantebaand.
(Tilklipte snitmønstre til alle 3 deler 35 øre, leveres i størrelse 45 og 48, skoene i en saalelængde av 24 eller 27 cm.)

Farvning av brunt og gult skotøi.

Man maa ikke hertil uten videre benytte sort skolak. Man skal først rense skotøiet for al skokrem og alt fett, idet man gnir det av med terpentin eller benzin. Derpaa lar man dem bli fuldstændig tørre, spænder dem ut paa en læst eller stopper dem helt ut med papir og gnir dem derefter ved hjælp av en liten svamp eller, hvad der er endnu rensligere, ved hjælp av en pensel paa alle sider ind med opvarmet lærsvæerte, som kjøpes hos en sadelmaker eller skomaker; man gnir saa længe at heller ikke sømmene mer er lyse. Naar skoene er helt tørre kan man efter behag enten lakke dem eller behandle dem med skokrem av en eller anden slags; der vil ved denne fremgangsmaale ikke bli nogensomhelst lyse steder at se.

Nr. 3. Badedragt i kimonofasong med delt overkjøle.

2 a.

1 a.

Modellen til bill. 3 er av sort bomuldsstof med besætning av broget satin, der anbringes som smale kanter langs alle ytterkanter paa dragten, beltet og benklærne. Av det blomstrete stof forfærdiger ogsaa opslagene paa hver side av den fir-kantete halsringning samt de smaa ombrettede hjørner paa overkjølen. Dette syes rynket til beltet. Om opslagene brede sorte kanter. Foran ved halsutringningen forbinder man et sort tøyestykke som har smale, blomstrete kanter, med forstykket ved smale, blomstrete remmer, som paasyes med 4 cm.s avstand. Benklærne utstyres nedentil med en tilsvarende besætning. Badedragten lukkes paa venstre side. Om haaret er bundet et broget tørklæde, som skjuler en almindelig badehætte av gummistof.

Der brukes til st. 48: Ca. 2 2/3 m. sort stof av 110 cm.s bredde 1/2 m. blomstret satin av 80 cm.s bredde.
(Tilklipte snitmønstre 35 øre; leveres i st. 45 og 48).

Nr. 4. Badekaape, badehætte og badesko.

Badekaapen kan syes av kulørt eller helt hvitt froterstof. Modelkaapen, som er gjengit paa bill. 4, er hvit med blaa frottébesætning, forstykkene har foran et belæg indvendig av blaa frotté, som klippes i ett med kravens besætningsstof. Av det blaa stof syr man de paasatte lommer og opslagene paa de indsatte ærmer. Efter samme snit kan man ogsaa sy badekapper til herrer.
Til badehætten, som er meget klædelig, brukes et brogetblomstret, gummiert satin-stof. En linning som forsynes med en løpegang i nakken, holder hættén tæt ind til hodet og den prydes foran med en fikst sløife.
De hvite lærrets-badesko har stive sa-

Nr. 3. Sort badedragt med blomstret besætning.

Nr. 4. Badekaape, badehætte og badesko.

Fra modens verden.

Reise- og badetiden er inde, og da ogsaa reise- og badepaaklædningen er underkastet modens krav, mener vi at glæde vore læserinder ved idag at bringe et par av de nyeste og smukkeste modeller paa disse omraader. Vi leverer hertil fortrinlige snitmønstre som bare koster 35 øre pr. stykke.

Nr. 1. Sports- og reisedragt for herrer samt for gutter paa 12—17 aar. Meleret, vandtæt uldstof vil være det mest praktiske til denne sportsdragt som bestaar av knæbenklær, vest og beltejakke; denne sidste forsynes man med for. I livet anbringes indsydde folder og jakkens vidde holdes forøvrig sammen av et paastukket stoffbelte med spænde. Ved jakkens forreste kant paasyes indvendig mellemlag og stoffbelæg, som fortsættes op paa den utbredte krave. Den lukkes enkeltknappet likesom vesten og forsynes med paastukne lommer, og disse indrettes med knaplukning. Benklærne slutter glat om knæet og lukkes med tre knapper og knaphul (se ogsaa bill. 1 a).
Til en overvidde av 82 cm. brukes: Ca. 2 3/4 m. stof av 130 cm.s bredde, 1 3/4 m. forstof av 120 cm.s bredde.
(Tilklipte snitmønstre 35 øre; leveres i størrelse 12—14, og 15—17 aar. Desuten i 2 størrelser til herrer: med overvidde 94 eller 100).

Pligtopfyldelse.

Pligt! — For hvor uendelig mange mennesker er dette ord ikke indbegrepet av al tvang, alt slaveri!

„Gjør din pligt!“ maa man tilrope saa mange — og det blir gjort — men med motvilje, og sindet følger sig i høi grad saaret av de lanker som efter ens egen mening tvinger en ind paa selvfornegetelsens trange vei. — For mange mennesker er pligt blit det samme som selvfornegetelse. Man kan ikke gjøre hvad man har lyst til, hvad kanskje ens indre lyst driver en til — nei, bare sin pligt skal man gjøre!

Opfattet paa denne maate kan ordet „pligt“ bli en svøpe, som nok kan drive et menneske til i det ydre at undgaa alt hvad der ligner pligtforømmelse, men den indre glæde over at ha gjort sin pligt mister man! Man gjør sin pligt bare nødvendunget, motstræbende!

Men en saadan pligtopfyldelse ligner en velgjerning som man yder et andet menneske bare for at faa ros av andre, mens hjertet ikke er med. Det gjøres ikke av kjærlighet til Gud og mennesker, kun av forfængelig egen nytte.

Mange naar gjennom streng pligt-opfyldelse sit foresatte maal og ser sig da stolt tilbake og tænker: „Se, saa vidt har jeg bragt det, det har jeg utrettet!“

Men det er ikke riktig — man bør ikke være stolt over at ha gjort sin pligt, men en indre, stille glæde tør vi føle over, at vi med Guds hjælp har fundet kraft til at handle efter hans vilje.

Naar vi eier denne kraft, som altid blir sterkere ved kjærlighet — fortjener vi da nogen særlig ros? — Nei — men vi er lykkelige ved bevisstheten: „Du har gjort din pligt!“

Hjemmet.

Skaan dyrene!

Det hænder ofte at der ligger glasskaar, spiker eller spidse stener paa gaten. Hestene kan meget let faa dette op i hovene eller saare sig derpaa. Naar de kjører over sten, kan vognen gi dem smertefulde ryk ved at støte mot stene. Man bør derfor aldrig hensynsløst

fra „Nordisk Monster-Tidende“'s broderiavdeling bestiller undertegnede hermed materiale til haandarbeide nr. 34.

Pris _____ kr _____ øre.

For beløp under kr. 3.00 bedes betalingen indsendt i frimerker sammen med bestillingen. — Betalingen tas pr. postopkrav uten utgift for abonnentene.

kaste denslags fra sig paa veier og gater for ikke at være skyld i de stakkars dyrs lidelser. Man bør ogsaa undgaa den uskik at kaste frugtskaller eller lignende fra sig paa gater eller fortaug. Hvor ofte har ikke en eller anden glidd deri og kommet saa slemt tilskade, at vedkommende har maattet lide derunder hele resten av sit liv.

Opdragelsesregler.

1. Husk paa: „Som opdragelsen er, saaledes ogsaa resultatet!“
2. Gi et godt eksempel i et og alt.
3. Forlang aldrig av dine barn, hvad du ikke selv vil gjøre.
4. Kræv alltid lydighet og find dig ikke i næsviss motsigelse.
5. Pas paa, at barna alltid taler sandhet.

Allers Familie-Journals sykurv.

Skriv navn og adresse paa nedenstaaende blanket og send den tilkøbet 15 øre i frim. til „Allers Fam.-Journal“ Storgt. 49, Kristiania, og De vil pr. post portofrit motta nedenstaaende snitmønster utklippet i silkepapir, færdig til bruk.

Praktisk dres til gutter paa 8—10 aar.

Denne pene, praktiske dres består av en uforet skjortebluse og rette, vide benklær. Disse knappes paa blusen med store perlemorsknapper. Vidden i ærmene formindskes ved faststukne læg nedentil, saa det danner en mansjet. Der gaar med 2 m. og 70 cm. stof av 70

6. Opfør dig altid saaledes, at barna ikke bare føler kjærlighet, men ogsaa ærefrygt for dig.

7. Et barn bør opdras til og vænnes til ikke at være sur og grættet selv etter at det har faat irettesættelser eller skjænd.

8. Hold barnet til arbeide.

9. Væn barnet til at gjøre godt mot andre og lær det at holde av dyr.

10. Lær barnet at bede, oplær det i sand gudsfrygt, og bed selv for det.

At hindre epler i at raatne.

Der klages saa ofte over at epler raatner let; det har jeg kunnet undgaa ved om morgenen at lukke op kjeldervinduet hvor de opbevares, og lukke det igjen om aftenen. Det er ogsaa den friske luft som hjælper.

Et billigt middel til at gjøre støvlesaal holdbare.

To ganger om uken borster jeg alt skiddent av støvlesaalene og gnir dem derpaa ind med fernis. Jeg holder litt derav paa midten av saalen og gnir det derpaa over hele flaten. Det er bedst at gjøre dette om aftenen, da fernissen saa kan trekke ind i saalen i nattens løp. I begyndelsen undres man over, hvor hurtig fernissen trenger ind i saalen, den drikkes formelig ind, isaafald holder jeg mere paa. Hvis man maa bruke skotoiet før fernissen er trængt helt ind, maa man ta sig ivare for at traæ paa tepper, da man isaafald efterlater fettflekker! — Saaler som er indsat med fernis blir helt faste og motstandsdygtige, man behøver ikke saa ofte faa dem fornyet og ved dette lille bryderi sparer man mange penger.

Rensning av kjøkkentøi etc. efter slagting.

Efter slagting blir der gjerne et kjedelig etterarbeide i form av rengjøring av alt kjøkkentøi, som man har brukt under slagtingen, saasom kjørreler, fjeler, kjøkkverner o. l. For let og hurtig at befri disse fra fett, tar man en haandfuld kli, hvormed man ført avgnir alle sakene, for derpaa at vaske dem med varmt vand. Paa denne maate foregaar rensningen meget let og hurtig, og det anvendte kli spildes ikke, da det metop paa grund av sit fettindhold har større næringsverdi til grise- eller hønsefor end det rene, tørre kli.

Vandflekker paa glacéhansker.

Vil man fjerne vandflekker paa glacéhansker, saa tar man en glas- eller stentøiskaal, lægger litt hjortelaksalt paa bunden, dækker dette med trækpapir eller silkepapir, brer hanskene over papiret og lægger et lok lufttæt over. I løpet av en 4—5 dager vil de opstigende damper fjerne flekkene, især hvis de ikke er trængt altfor dypt ind i skindet.

Retter av gulerøtter.

Av I. W.

Gulerøtter paa tysk.

(Til 6 personer).

1½ kg. gulerøtter, helst smaa karotter, som skræpes, eller man skjærer smaa stykker ut av store gulerøtter. De nas i kokende vand, tilsat litt sukker og salt, og naar de er møre, heldes de op i et dorslag, for at vandet kan løpe fra, de has saa atter i gryten og omrystes med smør. Ved anretningen overhelles de med en saus, laget av 3 eggeplommer, 4 spiseskeer fløte, 100 gr. smør, 50 gr. mel, ½ citron, 1 spiseske hakket persille, ¼ liter kraft. Melet og smørret bakes sammen og spædes med kraften, saften av citronen samt persillen tilsættes, hvorpaa man gir sausen et opkok, løfter den av og tilsætter de med fløte godt piskede eggeplommer. Sausen heldes over og der serveres ristet brød til.

Glaserede nye gulerøtter

med skysaus. Gulerøttene skræpes, skjæres i runde, ikke for tynde skiver, og kokes møre i litt kraft. Kraften heldes fra, smør kokes med litt sukker og heri dampes gulerøttene færdig. Av mel, smør og kraften som røttene har været kokt i, lages en tynd, brun saus, som heldes over de stekte røtter. Ristet brød serveres til.

Kokte gulerøtter med potetespuré.

Gulerøtter, persille, smør, kraft, salt, skysaus og potetespuré. Smaa fine karotter kokes møre i litt kraft og derpaa siles kraften fra. Endel tyk skysaus tilsættes gulerøttsuppe og en fin potetespuré lages; den anrettes i en pyramide midt paa fatet, og heri stikkes gulerøttene samt om hele kanten av fatet. Litt av sausen heldes over, resten serveres til.

Gulerøtter med grønne erter.

Gulerøtter, grønne erter, smør, persille, sukker, salt, mel. Gulerøttene skræpes, hvorefter de skjæres paalangs et stykke nedover saa der dannes firkanter; derefter skjæres de over paatvers, hvorefter firkantene er færdig. Nu skjæres de atter paalangs paa samme maate som før, firkantene skjæres fra paatvers og saaledes blir man ved indtil gulerøttene er opskaarne. Disse stykker kokes sammen med ertene i ganske litet vand, hvortil er sat en klat smør. Smør og litt mel bakes sammen og røres hurtig i de kokende erter, hakket persille, litt sukker og salt efter smak.

(Fortsættes.)

Bestillingsseddél paa

Sykurv nr. 34. Pris 15 øre.

Navn _____

Adresse _____

NB. Utydlig skrift volder feilekspedition.

KODAK
Autograf
FILM

er den eneste originale Film for KODAKS og det bedste og mest anvendte Negativmateriel for Amatørfotografer. KODAK-FILM er hurtigvirkende og orthochromatisk, d. v. s. den gengir Farverne i deres rette Valører. Den eneste Film, som kan forsynes med Data angaaende Optagelsen umiddelbart efter Fotograferingen og kan fremkaldes i fuldt Dagslys i KODAK TANK FREMKALDER.

Se efter KODAK-Merket paa hver Filmrul!

Eneste direkte Importør i Norge av KODAK-Fabrikata:
J. L. NERLIEN A/S
Kristiania . N. Slotsgate 13.

Med Ennas
fotografi-apparater
kan enhver strax foto-
grafere. Pris fra kr.
7.25 (med alt tilbehør
kr. 13.25).

Amatør-fotografen,
Vimmelskafte 47,
Kjøbenhavn.
Forlang prislister.

**Ved gikt, reumatisme,
hoved- og nervesmer-
ter, influensa m. m.**

virker **Togal** hurtigt og sik-
kert. Sterkt urinsyre-løsende gaar
Togal til ondets rot. Ingen
skadelige bivirkninger. Anbefales
av læger og klinikere. **Togal**-
tablettene faas paa apoteket til
3 kr. 80 øre. En gros hos
drogeforretningerne i Kristiania.

PANSHINE
Renser & Pusser.
TIL OPPUSSNING
AV GAMLE OG
NYE KRUKKER.
A/S Brødrene Lever,
Kristiania. 38 N

Hvo intet vover han intet vinder!

Benyt tiden medens kursene er abnormt lave, og kjøb utenlandske penge.

Vi sælger:

- 1000 østerigske kroner for kr. 15,— (Pariværdi kr. 760,—)
- 1000 polske mark for kr. 12,— (Pariværdi kr. 890,—)
- 250 Dumarubler for kr. 3.75 (Pariværdi kr. 890,—)
- 100 Zarrubler for kr. 3.50 (Pariværdi kr. 192,—)

Pengene sendes pr. Postopkrav.
Ke-Fa — a/s.,
Specialforretning i fremmed valuta.
Christiania. Post Box 496.

Køb i Tide!

30 forsk. Krigsm. Kr. 1.—
50 > > > 3.—
150 > > > 20.—
100 forsk. f. Skand. 0.90
150 > > > 3.50
Kat. gratis. Alle M. køb.
500 forsk. L. 5.50, 1000 15, 2000 50 Kr.

Frimærkebørsen,
KLOSTERSTRÆDE 9 KØBENHAVN

Enhver, som lider af Blegst, Afmagring, Mavekatarrh, Appetitløshed eller Fordøiellesbesværigheder, bør anvende

Langebeks Pepsinsaft.

Udtalelser haves fra ansete Læger om hurtig Helbredelse af kronisk Mavekatarrh ved Brugen af Langebeks Pepsinsaft, selv i Tilfælde, hvor andre Pepsinpræparater har vist sig uvirksomme, og hvor en rationel Diæt har været vanskelig at gennemføre. Guldm.: Paris. Sølvmed.: Kjøbenhavn, Neapel, Malmø. Guldm.: Stockholm 1897. Faas kun paa Apotekerne.

Christiania
Paraply & Parasol-
Fabrik's-Butik.
Største Udvalg
i Spadsrestoker.
Kirkegaten 20.

Sportsartikler
for vinter- og sommersport.
Geværer og Ammunition.
Fiskeredskaper.
Fabrikation av de anerkjendte
Thor- og Diamant-Cykler.
Motorcykler.

Forlang katalog over de artikler, der interesserer Dem.

A. GRESVIG
CYKLEFABRIK—SPORTSFORRETNING
STORGATEN 20
KRISTIANIA.

Nordisk
Mønster-Tidende

er den eneste journal for mode- og damehaandarbeide, som tilfredsstiller alle fordringer, altid meddeler det nyeste, peneste og mest praktiske.

En vitenskapens triumf

Tusinder av taknemlige damer og herrer.

Dr. Lefrangs atmosfæriske hudbehandlings-apparat utsuger alle urenheter i huden, animerer de slappede hudceller til fornyet arbeide, spænder slappe muskler, utfylder hulheter i ansikt og krop. Utvikler brystet, borttager fregn og hudorme paa et par dage, gjør huden jevn og frisk. Pris fuldstændig komplet med bruksanvisning kr. 6.50.

Den patenterede amerikanske næseformer forandrer alle grimme næser til den ønskede form. Smertefri behandling. Pris model 21 kr. 12.00, enkeltformet kr. 6.50.

Ørets form rettes med prof. Hektors øreapparater. Tykke utstaaende ører faar efter nogle dages anvendelse en pen form. Pris kr. 5.50.

Generende haarvekst fjernes smertefrit med rod med „DEPILATOR“. Fuldstændig ny og smertefri behandling. Pris kr. 5.00.

Sendes fuldstændig diskret (passerer ikke tolden) mot postopkrævning.

KEM. TEKN. NEDERL. PARFYMERI, Avd. 2. Stockholm G.

Lagerpriser for Private

Perleringe, diamantringe, arminge, naale og smykker. Forlovelsesringe, 14 karat, kr. 36—42 og 48 pr. par. Staaltraadmaal indsendes. Navnegravering utføres. Uhrkjedjer og armbaand 14 karat massivt guld kr. 4.90 og 4.50 pr. gram. Sølvplet, frukt, kake, crembolle elegant moderne facon reklamepris kr. 32.00. Til utenbys boende ekspederes omgaende som postopkrav.

Obs. 1 Fast guldkontrol ved herr Chemiker Schmelck.

GULDVARELAGERET,
(Norsk Guldsmedakties. Finnell),
Hægdehaugsveien 27, 3. etage, Kristiania.

MUSIK-
Instrumenter,
bedste Kvalitet.
Katalog mod Indsen-
delse af 50 Øre.

Jul. Heintz Zimmermann,
Leipzig. Querstr. 26/28.

[Dragtposen „ALTIDFIN“]

Det eneste sikre middel mot møl. Beskytter bluser, dragter, dresser, frakker etc. mot støv. Faas hos bok- & papirhandlere m. fl.

HALVORSEN & LARSEN LD.
Kristiania.

**Trækspil,
Talemaskiner,
Plater etc.**

Luksuskataloger gratis og franko.

Nordisk Musikforretn., A/S
Søgaten 2,
KRISTIANIA.

Portofrit til hvert hjem

leverer vi som reklame eet par tilpassede orig. Tril gummlædersaaler og hæler og vort katalog mot indsendelse av 2 kr. i frim. Oppgiv størrelse eller send omrids av foten. Lette at paasætte. Holder 3 par læders. ut. Gummifabrikken, Kvistgaard St., Danmark.

Centralbanken for Norge

Kapital og fonds kr. 69,000,000,00.

Indskud mottas paa sparebankvilkaar, 6 maaneders opsigelse og „Hjemmebanken“ til høieste rente.

Hovedkontoret er: **Toldbodgaten 20.**
Filialer: **Brogt. 11, Drammensv. 42 og Sofienberggt. 6.**

Hjemmebankens bøsser utlaanes gratis mot 10 kr. i indskud.

ENHVER
HUSMOR

har nu lært at skatte

MARINE PUDSEKREM

Grimelands skole,
Løkkeveien 7,
KRISTIANIA.

1-aarig og 2-aarig middelskole paa folkeskolens grund.
2-aarig gymnasium og 1-aarig middelskole for voksne.

Plan sendes. Skriftlig henvendelse i ferien adr.: **Voldenbugten i Asker.**

Rikt illustreret prislister over **krigsfrimerker** mot 1 kr.

A/B **Harry Wennbergs** frimerkehandel.
Stockholm 1.

Coetta
Chokolade.

Største utvalg!
Grammofon-Plater.

Norske sange, viser, tale, trækspil, orkester, violinplater etc.

— Forlang katalog. —

Thv. Gjestad & Co. A/S,
Grændsen 17 :: Kristiania A.

Plisseret gabardine skjørt.

Det store publikum forstaar ikke, at vi kan levere et silke-lignende gabardine skjørt, dampplisseret og med belte til den ubørt billige pris av danske **kr. 22,25.**

Med silkestikninger, hvide, grønne eller røde danske **kr. 26,60.**

Leveres i marineblaa eller sort gabardine. Ordrene ekspederes i den orden, de indkommer, skriv derfor straks!

Opgiv: Farve . . . lengde . . . beltevidde . . . stikninger . . .

Ved bestilling av 2 stk. sendes de portofrit.

Ved utilfredshet mottas varen retur med fuld godtgjørelse.

Nordisk Kjølelager, Gothersgade 17, Kjøbenhavn V.

„Det er en feil av husmøren...“

For nogen aar tilbake var man ikke saa nøieregnende med sæpen og ansigtshuden, man brukte daarlige husholdnings-sæper til hud- og ansigtvask. Det eneste godgjørende for huden er en fet toiletsæpe.

Det er en feil av husmøren om der i hjemmet brukes grøn-sæpe eller daarlige husholdnings-sæper til hud- og ansigtvask. Det eneste godgjørende for huden er en fet toiletsæpe.

Gustne fjæs, tør, sprukken hud, filipenser og utslet — det skulle ikke behøves at sees.

Vandet hunkent — morgen og aften — og først og sist en god toiletsæpe av Barnängens fabrik. Derefter en beskyttende hudrem, Barnängens „Crema Parba“.

„Vademecum“ for mund- og tandpleie.

NORSK AKTIESELSKAP
BARNÄNGENS TEKN. FABRIK.

Lilleborg
Sæpepulver
rent, uten skadelige tilsætninger.

Avertér i
„Nordisk Mønster-Tidende“

Skaldethed helbredes fuldstændig ved 1/2 aars bruk av min Elixir og Haarsprit. Anbefales av flere læger. Utmerket resultat. Portioner til kr. 6,00, 8,00, 10,00, 12,00, 14,00 og 16,00 sendes mot efterkrav. Attester kan sendes mot 20 øre i frim.

Arnt E. Hansen, Torvgaten 14, Kristiania.

MAIZENA
Gratis
faas hos Deres
Handlende
Frk. Jensens
Opskrifter

**KEISER-
BORAX**

Det bedste toiletmiddel, gir ren, zart hud, frisk mund og tænder; er uundværlig ved vask. — Faas i de fleste Apotheker-, Drogerie-, og Kolonial-Forretninger.

Heinrich Mack Nachf., Ulm a. D.

Barberknive

fabrikeres og sælges fra Berg's Bolag, Eskilstuna. Skriv eft. Katal. og Prislister.

Firmaet **Steen & Strom** henleter opmærksomheten paa sit **hostutsal**, som begynder **mandagen** den **29. august.**

**PHOSPHO-
ENERGON**
PILLET

ORDIN. AF LÆGER

ved alm. Svaghed,
Nervositet, Overanstren-
gelse og Søvnløshed

SÆLGES KUN PAA APOTEK

A. B. PHARMACIA, STOCKHOLM
Kontrollant: PROFESSOR A. VESTERBERG.

Portofrit som reklame

sender vi en prima cyklistlange med ventill til enhver cyklist mot 2 kr. i frimerker. Oppgiv størrelse. Gummimagasinet, Fredensborg, Danmark.

NORSKE KJØBMÆND
Sovsøkringsaktieselskap.

ansætter agenter paa alle de steder, hvor selskapet endnu ikke er representert.

Henv. Skippergate 44,
Kristiania. Tlf. 30720 c.

Hvad en reisende filmfotograf kan opleve.

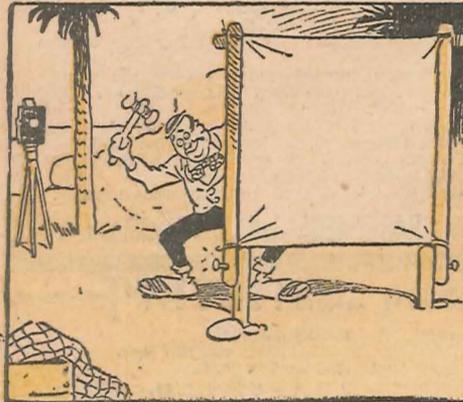
1. Jeg har oplevd saa meget spændende mellem aar og dag at jeg snart ikke vet hvilket jeg skal gi prisen. Men jeg tror det blir det eventyr jeg hadde paa Wulluwam-øen. En dag da jeg spaserte rundt med mit filmapparat, saa jeg etpar gamle sjørovere ifærd med at skjule en skat i sanden.

2. Jeg var saa optat av at filme denne interessante scene av sjøroverne, en komplet gjenganger av den berømte kaptein Flint med lærlap over øiet og alt det øvrige utstyr pludselig stod bak mig og sigtet paa mig med en pistol av aargang 1660.

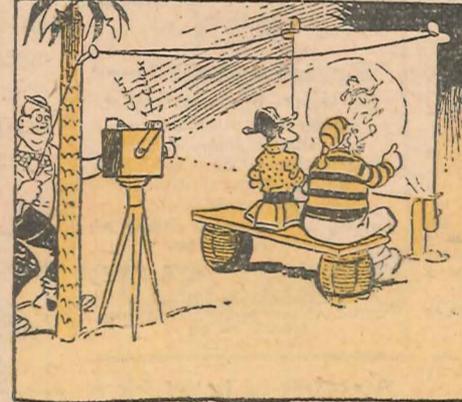
3. Det var naturligvis et øieblikks sak for ham at ta mig tilfange og binde mig i bast og baand, særlig da hans kammerat, en typisk representant for Ben Gunn-typen, trofast stod ham bi. Mens de to kumpaner stod og moret sig over mig, sier den ene: „Skal vi ikke la ham vise os en film?“

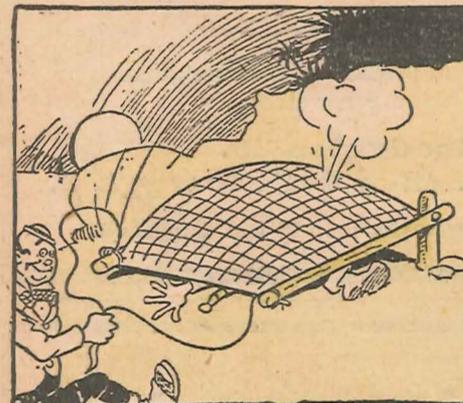
4. „Jo, naturligvis skal vi det!“ sier den andre. „Det er ikke hver dag kaptein Flint har kinematograf.“ Saa løste de mine baand og jeg gik straks igang med at gjøre istand til fremvisningen, idet jeg rammet etpar pæler ned i jorden og fastgjorde skjermen med det hvite lerret.

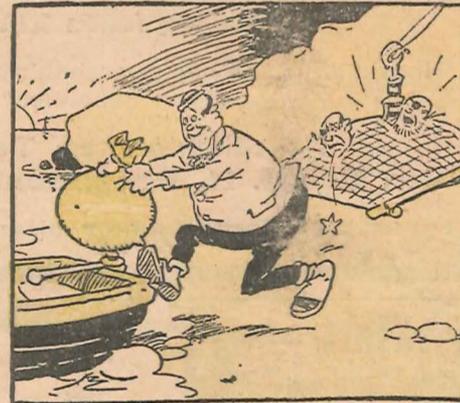
5. Men jeg gjorde mer end det: Jeg traf forberedelser til et litet ekstranummer som jeg agtet at gi som dessert, mer til fornøielse og utbytte for mig selv end for de to tilskuere, det tilstaar jeg gjerne. Jeg hadde heldigvis et kraftig torpedonet ved haanden og det slog jeg fast bak skjermen.

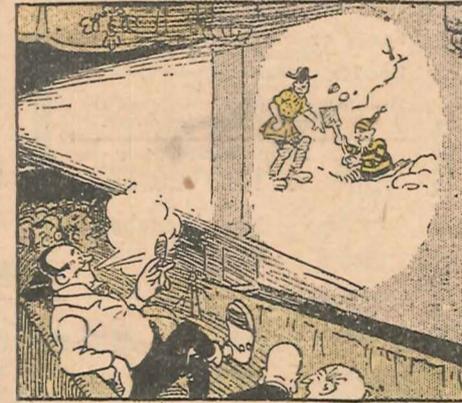
6. Tuskerpladsen indret, et jeg saa komfortabelt som omstændighetene tillot det, idet jeg la et brett over to tøn-der, — patentklapsæter kunde jeg ikke skaffe paa saa kort varsel. Og saa begynde forestillingen. Jeg viste dem en Chaplin-film, som jeg antok vilde fange deres opmerksomhet mest.

7. Min forventning herom blev heller ikke skuffet. De to pirater fulgte saa spændt og interessert med i den berømte filmhelts omtumlede skjebne at jeg, uten at de merket det forehavende, kunde trekke i de snorer jeg hadde bundet i skjermen, saa haade den og torpedonet et veltet ned over fyrene.

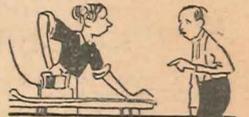

8. Og dermed var jeg pludselig blitt situatonsens herre. Hvor meget de to havets beherskere end sprang og sprellet i nettet saa sat de dog uhjælpelig fast og jeg kunde ganske ugenert begi mig ned til stranden ta sjøroverens skat og gaa ombord med den i deres egen, udmerkede baat.

9. Og fredagen derefter, om aftenen, da klokken var 8, kunde man se mig sitte i min hjembys kinematograf, tusener av kilometer derfra, og nyde min egen film, den jeg hadde optat av kaptein Flint og Ben Gunns skattenedgravningsfærd paa kysten av Wulluwam-øen. Jeg synes det var flot præstert av mig!

Smaapluk.

Fruen (som har læst en artikkel om at alle maa spede og nu er ifærd med at presse sin andes benklær): „Hvis a'le kvinder i landet gjorde som jeg vilde meget se anderledes ut!“
Herren (med et bekymret blik): „Ja, da vilde alle mænd gaa med pressen paa siden av benklærne istedenfor foran og baki!“

I regnetimen.
„A fra 3 — det gaar ikke, hvad gjør vi da, Peter?“
„Da laaner vi!“
„Rigtig! Og hver laaner vi?“
„Ved siden av — hos Jørgensens!“

Et kompromis.
„Nei, penger faar De ikke, men jeg vil la Dem spade om haven min og beta'le Dem 20 kroner for det; en anden vilde jeg bare gi 15 kroner for det stykke arbejde.“
„Hm. Vi kunde vel ikke heller ordne det slik at De gir mig 5 kroner og lar en anden grave haven?“

Den svære herre:
„Jeg tenker paa at gifte mig med den unge piken derborte!“
Den spinkle herre:
„Gjør det ikke, hun vil vikle Dem om sin lillefinger, skal jeg si Dem!“

Den snakkesalige.
Manden: „Hvorfor er du saa sint paa lægen?“
Konen: „Jo, da jeg sa til ham at jeg følte mig saa usigelig træt, bad han om han kunde faa se tungen min.“

Politikonstaben:
„Det er vist ikke første gang De overtrær loven... Deres ansigt forekommer mig saa bekjendt!“

Politikonstaben:
„Det er vist ikke første gang De overtrær loven... Deres ansigt forekommer mig saa bekjendt!“

En sjelden kaktus.

Den lærde botaniker, professor Flower opdager paa gaten, et opslag om at det naturhistoriske museum utlover sin ærksmedalje til den som finder et eksemplar av den yderst sjeldne, men meget interessante menneskefødt-kaktus.

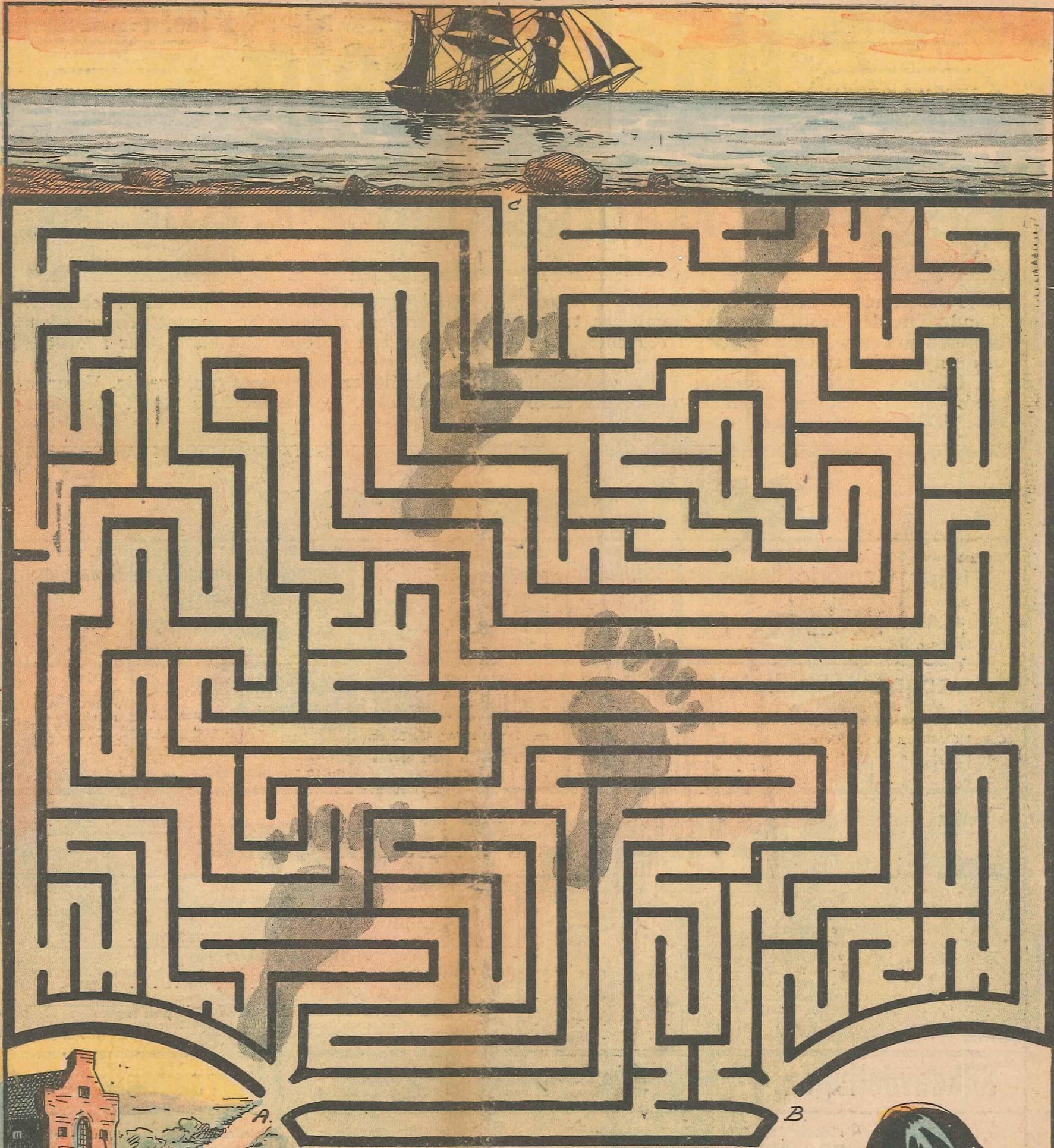

Den lærde botaniker, professor Flower opdager paa gaten, et opslag om at det naturhistoriske museum utlover sin ærksmedalje til den som finder et eksemplar av den yderst sjeldne, men meget interessante menneskefødt-kaktus.

Gløden av begeistring griper nan om den, da — o, skræk og vel — en av Afrikas sorte sønner sig halvkvall av latter og roper paa neger sproget: „La være at kile mig under føttene!“ Professoren fik ikke medaljen den gang!

En veddeløpslabyrint.

Vil den undvekne fange greie at slippe bort?

Den forslagne Bill flygter en nat fra fængslet, idet han først klatrer ned langs et av hann selv forfærdiget lakentaug og derpaa ved hjælp av en stige kommer op paa den høie fængselsmur, hvorefter han kryper ned paa den andre siden og gjennom indgang A smutter ind i labyrinten. Hans flugt opdages straks og der telefoneres med det samme til politiet, som øieblikkelig sender en av sine bedste mænd ut for at fange tyven. Konstabeln faar vite at tyven sandsynligvis befinder sig i labyrinten paa vei til stranden hvor et skib ligger seilklart, parat til at opta ham. Det gjælder derfor for konstabeln, som starter ved indgangen B at komme først gennem labyrinten, isaafald er tyvens plan forpurret. Det samme er tilfældet hvis det skulde hænde at tyven og konstabeln ankommer samtidig til et bestemt kryssningspunkt inde i labyrinten. Hvem kommer først? Dette er spørsmålet og svaret avhænger av leseren og den han vælger som deltager i det snændende spil. Er man blit enig om hvem som skal være tyven og hvem som skal være konstabeln, begynder man samtidig at finde gennem labyrinten fra hver sin indgang og naturligvis maa saavel tyv som konstabel loyalt følge labyrintens ganger og ingensteder skylte gjenvæl ved at hoppe over hækken. Det bemerkes at konstabelns vei er litt kortere end tyvens, hvorfor man, for ikke at handicap'e tyven for meget, bør la denne faa etpar sekunders forsprang — hvilket jo ogsaa svarer til det virkelige forhold, hvor tyven er den som først betræder labyrinten. I næste nummer vil følge en løsning, med angivelse av saavel tyvens som konstabelns rute.

ven for meget, bør la denne faa etpar sekunders forsprang — hvilket jo ogsaa svarer til det virkelige forhold, hvor tyven er den som først betræder labyrinten. I næste nummer vil følge en løsning, med angivelse av saavel tyvens som konstabelns rute.